LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Anita Shreve

Anita Shreve

MĂRTURIA

Anita Shreve

MĂRTURIA

Traducere din limba engleză de Mircea Ștefancu

EDITURA
ALLFA

Lui Michael Pietsch

Mulțumiri

Alese mulțumiri editorului meu, Asya Muchnick, agentului meu, Jennifer Rudolph-Walsh, fiicei mele, Katherine Clemans, și soțului meu, John Osborn.

Mike

Era o casetă mică, nu cu mult mai mare decât palma lui, iar când Mike se gândea la cumplitele libertăți și la riscurile expuse pe banda video, ca și la puterea destructivă combinată a acestora, era ca și cum cutiuța din plastic, de cinci centimetri pe opt, ar fi fost radioactivă. Ceea ce ar fi putut foarte bine să și fie, din moment ce provocase în întreaga școală ceva foarte asemănător bolii radioactive, reducând valoarea actului educațional oferit la Avery, distrugând cel puțin două căsnicii de care știa el, ruinând viitorul a trei elevi și, mai oribil decât toate, conducând la moartea unei persoane. După ce Kasia i-a adus banda într-un plic alb, de corespondență (ca și cum el l-ar fi putut expedia cuiva!), Mike a luat-o acasă și s-a uitat la ea pe televizor – o sarcină enorm de complicată și de frustrantă, din moment ce a trebuit mai întâi să-și găsească aparatul de filmat, care folosea benzi similare, și să-și dea seama cum trebuiau conectate diversele cabluri la televizor astfel încât banda să poată fi rulată prin camera video. Uneori, Mike își dorea să fi aruncat banda, pur și simplu, într-o oală cu apă clocotită, sau să o dea la gunoi într-un sac alb, legat la gură cu șnur, sau să fi tras banda afară din cutia ei, derulând-o cu un creion, și să facă din ea o încâlcitură din care să nu se mai înțeleagă nimic. Deși se îndoia că ar fi putut păstra sub control potențialul scandal, poate că ar fi reușit să îl regizeze altfel, limitând, poate, ceva din răul făcut.

Se părea că se întâmplaseră destule înainte ca obiectivul camerei, ținut de o mână nevăzută, să se focalizeze asupra celor patru. Se vedea fata aceea (întotdeauna *fata aceea,* în ochii lui Mike) întorcându-se (răsucindu-se, parcă) dinspre un băiat înalt și slab, care la acel moment încă mai avea blugii pe el, către un tânăr mai bine făcut și complet gol, care a prins-o și s-a aplecat să îi sugă

sfârcul drept. La acel punct pe bandă, nu era vizibilă nicio față – fără îndoială, editare deliberată din partea persoanei din spatele camerei. De asemenea, la acel moment, Mike, pe atunci directorul Academiei Avery, nu a recunoscut cadrul ca fiind un dormitor al școlii, deși avea să o facă în curând. Băiatul mai scund s-a întors apoi cu fața către primul, care între timp își desfăcuse cureaua și tocmai își lăsa blugii să cadă, dintr-odată, de parcă ar fi fost pantaloni din desene animate, prea largi pentru șoldurile lui înguste. Camera video s-a rotit cu o mișcare neuniformă, cu smucituri, declanșându-i imediat lui Mike începutul unui rău de mișcare, și obiectivul s-a îndreptat spre un pat îngust de dormitor, pe care un al treilea băiat, dezbrăcat complet și aparent ceva mai mare ca vârstă decât ceilalți doi, stătea întins, masturbându-se. Și Mike își amintea, printre alte imagini pe care și-ar fi dorit să și le poată scoate din minte, lungimea cu adevărat impresionanta a penisului purpuriu al tânărului și concentrarea tensionată a mușchilor brațelor și ai pieptului băiatului. Aparatul de filmat a alunecat cu aceeași mișcare smucită – producându-i lui Mike o a doua afundare și înălțare a stomacului – înapoi către centrul camerei, unde se aflau cei doi băieți, care erau în picioare, și fata, care acum se lăsa în genunchi.

La acest moment în derularea bandei, Mike a realizat că înregistrarea avea și sonor, deoarece se auzea un fel de geamăt exagerat dinspre partea camerei unde se afla patul, precum și o muzică foarte ritmată (deși, dintr-un motiv oarecare, aceasta din urmă părea să fi fost pusă în surdină), între timp, băiatul mai înalt, cu umerii înguști, ținea capul blond al fetei în fața părții de jos a propriului abdomen. Ea părea să știe ce avea de făcut – ba chiar, cândva înainte de eveniment, părea să se fi *antrenat* la ce avea de tăcut – pentru că Mike nu s-a putut împiedica să remarce o oarecare știință, un anume fel de trage spre ea penisul băiatului, pe care îl ținea în gură, părând a-l fi întins dureros înainte de a se apleca ușor

spre el ca să-l înghită, aparent cu totul. Băiatul cel slab a ejaculat cu un sunet adolescentin exploziv, ca luat prin surprindere. Bărbatul cu camera sau femeia (deși era dificil de imaginat o fată înapoia camerei) a înălțat obiectivul pentru a surprinde chipul băiatului, pe care, cu o tresărire, Mike Bordwin l-a recunoscut imediat. Mike își închipuise, când Kasia îi înmânase solemn caseta, cu doar o oră înainte – spunându-i pe un ton extrem de sobru, *Cred că ar trebui să aruncați o privire la asta* – că banda era pur și simplu pornografie confiscată (nu că *nu ar fi fost* pornografică) – ceva peste care probabil că dăduse vreun părinte de serviciu la dormitoare. Ideea că ar putea fi persoane recognoscibile implicate în acțiune – elevi pe care el îi văzuse pe holuri, în sala de mese sau pe terenul de baschet – nu îi trecuse prin minte înainte să vadă chipul băiatului, încordat ca și cum s-ar fi aflat în culmea plăcerii și, prin urmare, oarecum grotesc pentru un observator din afară. Îi apăru în minte imaginea lui *Rob* și gândi că *Nu se poate.* Rob pe care-l cunoscuse el era un elev politicos, muncitor, care se întâmpla să fie și un înaintaș de excepție în echipa de baschet. Și care așa își văzuse el elevii – s-a întrebat Mike atunci, chiar în timp ce urmărea pe chipul lui Rob momentul ejaculării – ca pe niște *elevi excelenți* sau *actori promițători* ori *vânători de favoruri* sau… *buni la ceva*? Pentru că era perfect evident că asemenea etichete descriptive erau complet nepotrivite. Rob pe care îl cunoscuse Mike nu părea a fi decât un embrion al ființei sexuale complet dezvoltate de pe bandă. În pieptul lui Mike s-a produs apoi un fel de strângere, în momentul în care, brusc, din diverse părți ale creierului, a început să primească informații alarmante și nedorite, nu foarte deosebit de situația unui controlor de trafic aerian ce urmărește mai multe puncte care pulsează pe ecranul radarului și care, inexplicabil, par a fi pe punctul de a se ciocni. Fata abia dacă a părut să-și îngăduie să răsufle înainte de a se întoarce spre celălalt băiat care stătea în picioare și a cărui față nu fusese vizibilă în timpul primului tur de obiectiv, dar care acum se vedea limpede,

făcându-l pe directorul școlii să sară în sus, să strige numele băiatului – *Silas* – și să scoată un geamăt la rândul lui, total nesexual. Silas și fata s-au întins pe podea, cu Silas deasupra, și au trecut la acțiune într-o manieră tradițională, deși frenetică, trupul fetei izbind ușor ceea ce acum era în mod clar o dușumea de dormitor, presărată cu o jumătate de duzină de cutii de bere. Mike a închis ochii, nevoind să se mai uite la felul în care acest băiat anume avea să își aibă și el propriul spasm paroxistic. Când i-a deschis iarăși, camera video era fixată asupra chipului fetei, care fie trăia culmea plăcerii, fie oferea o excelentă imitație a acesteia. Abia atunci a văzut directorul școlii că fata era foarte mică – foarte, *foarte* tânără: numărul *paisprezece* i-a apărut în minte – deși la acel moment nu îi știa numele. Nu era ieșit din comun pentru directorul școlii să nu îi cunoască după nume pe toți elevii, mai cu seamă pe cei din ciclul inferior, care încă nu apucaseră să se distingă în vreun fel, iar Mike era destul de sigur că fata nu o făcuse. Brusc, s-a întrebat câte alte persoane – profesori sau elevi – urmăriseră spectacolul de pe banda video, această îngrijorare anume marcând probabil cel mai dificil moment din viața lui de până atunci (deși îl așteptau lucruri mult mai rele).

A bâjbâit cu mâna pe camera video, a găsit butonul *pauză* și l-a apăsat Era în genunchi, singur în casă, abia mai respirând, ceea ce-l făcea să-și apese pieptul cu mâinile, ca și cum s-ar fi apropiat un atac de anghină. Ideea că cine știe câte persoane era posibil să fi văzut deja banda îl făcea pe Mike să simtă ceea ce semăna cu un stop cardiac temporar, dar era de fapt un stop mental, neuronii refuzând să se mai declanșeze sau să facă ceea ce trebuiau ei să facă – să se *conecteze* – deoarece nu reușea să mai proceseze niciun alt gând, cel mai recent fiind prea cumplit pentru a fi cântărit, imaginile sale însoțitoare virând printre cuvintele *poliție, viol, alcool* și *presă,* niciunul dintre ele dorit de vreun director de școală în vreo ordine anume, în vreo frază oarecare. Părea important, deci, să se

concentreze asupra fetei, pentru a determina în ce măsură fusese ea un participant voluntar în această… acest *lucru* la care era martor. De vreme ce nu avea curaj să dea banda înapoi ca să se uite la ceea ce se întâmplase înainte, a apăsat *start* dorindu-și să poată derula înregistrarea mai încet, nu ca să se poată delecta cu ea mai mult – Doamne, nu – ci pentru ca întreaga lui ființă să poată surprinde ceea ce avea să fie în mod inevitabil un viitor dificil. Să se obișnuiască cu el, cum ar veni.

Banda a pornit iarăși cu ceea ce s-a auzit ca o plesnitură, obiectivul apropiindu-se iarăși de chipul fetei. Mike a văzut, spre descurajarea lui, că oricât de experimentată păruse mai înainte (și părea și acum, în expresia ei destul de convingătoare de extaz), fata era, de fapt, așa cum presupusese el, într-adevăr foarte tânără. În anul întâi, fără nicio îndoială. S-a gândit că aproape îi putea vedea chipul și corpul într-o uniformă – hochei de câmp? fotbal? echipa a doua? a treia? – și era sigur că era la internat, nu era elev extern, ca Silas, care părea că se prăbușise peste ea – care acum zâmbea, chiar zâmbea. *Asta e bine sau rău?* s-a întrebat Mike.

A părut a se produce un mare haos. Probabil că mâna nevăzută coborâse camera pentru un moment. Mike și-a mijit ochii încercând să-și stăpânească amețeala în timp ce obiectivul s-a oprit pentru o clipă asupra unui colț de picior de birou perfect nevinovat, de care se sprijinea pantoful alb de sport, murdar, cu șiretul desfăcut, al unuia dintre băieți. Mike a simțit un nod în gât la desăvârșita inocență a acelei imagini, deoarece ea părea a reprezenta, în acel moment, un univers pierdut. Pe fundal se auzeau sunete – niciunul dintre ele foarte articulat. Mike era destul de sigur că auzise *Hei* și *Haide, încearcă* și *E rândul tău* (și nu neapărat în această ordine), după care obiectivul, cu o măturare bruscă, violentă, s-a fixat asupra corpului celui de al treilea băiat. *(Băiat,* s-a gândit Mike, *nu e deloc potrivit în cazul ăsta.* Există un moment precis când băieții se transformă în bărbați și nu are nimic de-a face cu vârsta sau cu

părul de pe față sau cu timbrul vocii. Are a face, decisese Mike – și el văzuse asta întâmplându-se de sute de ori pe parcursul celor aproape douăzeci de ani petrecuți în mediul învățământului secundar – cu musculatura, cu felul de a ține maxilarul, cu atitudinea corporală a masculului.) Tânărul își ținea penisul, masturbându-se deasupra trupului culcat cu fața în sus al fetei (Mike a trebuit să recunoască) înduioșător de frumoase, care părea a-l stimula pe tânăr cu mișcări ritmice și chiar diferite contorsiuni, fără îndoială învățate din filmele pe care le urmărise. Persoana nevăzută din spatele camerei își schimbase unghiul de filmare și acum se putea vedea, mult prea clar, de fapt, hotărârea neclintită de pe chipul tânărului, care era – Mike l-a recunoscut instantaneu – un post-absolvent adus în școală pentru a duce echipa de baschet în campionat. Acela a fost momentul în care Mike a calculat rapid și a ajuns la numărul *nouăsprezece* exact înainte ca post-absolventul, căruia ceilalți elevi îi spuneau J. Dot[1] (ca în *j.robles@avery.edu),* să ejaculeze peste pieptul și gâtul și bărbia fetei, care era cu *cel puțin* patru ani mai mică decât el, făcându-l pe Mike să întindă mâna și să apese *stop,* la fel cum ar fi vrut să fi putut apăsa un buton *stop* al viitorului, îndeajuns de îndelung pentru a-și da seama ce era de făcut cu această extrem de nedorită bucată de film, acum pe punctul de a exploda în interiorul camerei video.

S-a sprijinit mai bine de speteaza canapelei din camera televizorului. Mike se antrenase, în primii ani ai șederii în impresionanta lor locuință construită în stil georgian, să se refere la această încăpere ca la *bibliotecă,* așa cum se cuvenea cu poziția lui socială, dar în realitate Meg și cu el petrecuseră mai mult timp acolo uitându-se la televizor și la DVD-uri decât citind, astfel încât începuseră să o numească drept ceea ce era de fapt. Mike gâfâia puțin și avea gura uscată. Părea de neconceput ca banda video să

---

[1]Punct, (n.t.)

conțină mai mult de-atât. (în definitiv, nu terminaseră toți cei trei băieți la câteva minute distanță unul după celălalt? Dar iarăși, aceștia erau băieți foarte tineri.) Se îndoia că se mai putea uita. Era și bucuros și nemulțumit că Meg nu era în casă, bucuros pentru că trebuia să se gândească la ce era de făcut și nemulțumit pentru că era de imaginat că ea l-ar fi liniștit, deși poate că nu. Ar fi fost Meg la fel de șocată ca el? Era ea mai apropiată de copii? Îi înțelegea ea mai bine?

Mike s-a întrebat imediat când oare se petrecuse evenimentul și în care dormitor. Părea probabil ca incidentul să fi urmat unei petreceri cu multă băutură, judecând după numărul cutiilor de bere de pe jos. Poate că era vreun indiciu pe un birou sau vreo dată marcată pe un calendar. Aproape sigur, trebuia să fi fost într-o sâmbătă seara, pentru că elevii trebuiau să fie prezenți în sălile de studiu din clădirile dormitoarelor la opt seara în cursul săptămânii, inclusiv în vinerea dinaintea unei sâmbete de școală. În weekendul precedent avusese loc o seară de dans la școală. Geoff Coggeshall, directorul adjunct cu problemele elevilor, menționase că înregistraseră numărul obișnuit de elevi prinși că beau sau care fuseseră suspectați de asta. Abuzul de alcool era imposibil de oprit și se afla în fruntea listei de probleme a aproape fiecărui director sau administrator principal de școală secundară din țară. Cu toate că avuseseră loc numeroase întâlniri și seminare pe această temă, părerea lui Mike era că problema devenise chiar mai gravă decât fusese în anii anteriori. Se întreba uneori dacă nu cumva toată această atenție acordată alcoolismului, cu intenția de a se promova conștientizarea pericolelor băuturii, nu făcea, de fapt, într-un mod subtil, decât să o aducă în prim-plan într-un fel în care mai înainte nu fusese atât de evident *importantă.* Fiecare generație de elevi își avusese partea de petreceri cu băutură, dar era destul de clar, din toate informațiile pe care le deținea, că băutul începea la vârste tot mai fragede și era în mai mare măsură un obicei, fiind practicat cu

mai multă intensitate decât cu doar un deceniu în urmă.

S-a lăsat pe speteaza canapelei și a închis ochii. Casa era goală și tăcută. Auzea vântul suflând pe la ferestre, iar din bucătărie, sunetul cuburilor de gheață vânturate în aparatul Viking, recent instalat. Acum trebuiau trasate sarcini, elevii interogați, comitetul disciplinar convocat și toate acestea făcute sub radarul presei, care, dacă ar fi aflat despre această poveste, s-ar fi desfătat cu un scandal legat de o școală privată. În această privință, Mike avea sentimentul că școlile particulare fuseseră pe nedrept scoase în evidență. Se îndoia că o asemenea bandă video ar fi prezentat vreun interes pentru presă în cazul în care ar fi apărut la liceul public regional local, spre exemplu. Banda ar fi circulat probabil pe sub mână, elevii ar fi fost probabil exmatriculați și ar fi fost probabil ținute ședințe, dar, cu toate acestea, era probabil ca incidentul ar fi fost întâmpinat cu indiferență nu numai de ziarul local, *Avery Crier* (editorul lui, Walter Myers, putea fi convins să abandoneze orice subiect care ar fi putut pune într-o situație jenantă copii sau părinți din localitate), dar și de presa regională și națională. Mike era convins că presa națională ar fi râs la ideea că sexul și alcoolul, chiar și sexul și alcoolul în care era implicată o fată de paisprezece ani dintr-un liceu public, ar fi fost vreun fel de noutate demnă de o știre; *pe când*, dacă același set de fapte, dar într-o școală particulară, avea să apară pe ecranul computerului vreunui reporter de la *Rutland Herald* sau de la *Boston Globe*, era perfect posibil ca reporterul să fie trimis la Avery ca să afle *ce se întâmplă. O* asemenea poveste era suculentă, era fierbinte, era sângeroasă. În plus, dacă această bandă fusese în vreun fel copiată, mai erau și *imagini.* Era oare pentru că școlile particulare erau considerate a fi promotoarele unor standarde mai înalte, potrivit cărora un astfel de incident ar trebui să fie aproape de neconceput? Sau era pentru că tuturor le plăcea să vadă elita (chiar dacă acea elită însemna copilul bursier al unui fermier din partea locului) doborâtă la pământ și umplută de rușine? Ceva din amândouă,

credea Mike, cu accent pe cea de-a doua presupunere.

Mai tulburător, însă, era gândul la implicarea poliției. Cu toate că Mike nu simțea decât repulsie când se gândea la Silas și la Rob, pe care tocmai îi văzuse pe bandă (băieți pe care îi respectase foarte mult, ba chiar, în cazul lui Silas, chiar îl îndrăgise), ideea de a-i vedea luați din clădirea administrației în cătușe îi repugna. (Oare îi încătușa de obicei poliția pe băieții suspectați de atac sexual, cum era considerată în statul Vermont această faptă anume?) *Poliția* în această situație însemna fie Gary Quinney, fie Bernie Herrmann și niciunul dintre ei nu ar fi găsit vreo satisfacție în executarea arestării; Gary era, în definitiv, unchiul lui Silas. Aveau băieții să apară, apoi, în venerabila sală de judecată de peste drum de intrarea în campusul Academiei Avery, a cărei clădire însăși arăta de parcă era plină de ea? Poziția lui Mike avea să fie pusă în pericol, iar profesorii care ar fi trebuit să supravegheze sala de dans și dormitoarele în acea seară ar fi putut fi dați afară, pentru că nu se putea nimeni aștepta ca cei din consiliul de administrație să trateze cu îngăduință incidentul și chestiunile legale aferente lui. Aveau băieții să meargă după aceea la pușcărie, în închisoarea de stat a statului Vermont, de la Windsor, unde era aproape cert că aveau să fie ei înșiși violați?

Mike și-a înfrânat gândurile. Se lăsa furat. Nu, trebuia să țină lucrurile în mână și să acționeze rapid. Trei băieți erau la ananghie și o fată… în fine, probabil, dacă chiar se vădea că era vorba despre un atac sexual, necazul deja i se întâmplase ei, deși repercusiunile pentru ea puteau fi nesfârșite.

Mike s-a ridicat de pe podea și s-a așezat pe canapea; și-a slăbit cravata și și-a descheiat nasturele de sus de la cămașă, ca și cum sporirea fluxului de sânge spre creier îl putea ajuta la rezolvarea problemei. Și acela a fost momentul când cuvântul *mușamalizare* i-a apărut în minte. Iar cu acel cuvânt, alegerile lui morale, etice și politice au fost făcute, deși Mike avea să-și dea seama de implicațiile

lor doar mai târziu, când i-a trecut prin minte că la acel moment ar fi putut alege un alt cuvânt, precum *dezvăluire,* de pildă, ori *ajutor.*

Ellen

Aștepți în noapte să sune telefonul. Ai așteptat ani de zile. Ți-ai imaginat vocea de la celălalt capăt al firului, oficială și masculină, întotdeauna de bărbat. Auzi cuvintele, dar nu poți forma propozițiile. Este ghinion să formezi propozițiile, așa că treci la momentul când stai lângă telefon și deja ai auzit vestea și te întrebi: *Cum am să mă comport?*

Ai să țipi? Pare improbabil. Nu ești genul care să apeleze la țipete. Nici nu-ți mai amintești când ai țipat în gura mare ultima oară. Atunci ai să le prăbușești, genunchii te vor lăsa și ai să te sprijini de perete în timp ce cazi? Sau, așa cum bănuiești, ai să îngheți pur și simplu, ai să paralizezi imediat și absolut, probabil pentru ore întregi, pentru că a mișca înseamnă a fi nevoit să trăiești după convorbirea telefonică și nu îți poți imagina cum vei face asta.

Însă telefonul nu sună în mijlocul nopții – vine la zece și jumătate într-o dimineață de miercuri. Te grăbești să ieși pe ușă pentru că ești în drum spre dermatolog, la o consultație de rutină. Ți-ai luat o zi liberă de la serviciu, ca să îți poți pune toate vizitele la medic într-o sigură zi. Ai fost deja la dentist, iar după această vizită care urmează, ai să mergi la ginecolog. Ai nevoie de treizeci și cinci de minute ca să ajungi la cabinetul dermatologului, consultația e la unsprezece, iar dr. Carmichael este remarcabil de punctual. Fiul tău este la un milion de kilometri depărtare de gândurile tale în acel moment anume, pus bine la adăpost într-o școală din Vermont, răsfățat de oameni față de care ai ajuns să ai un enorm respect, cărora l-ai încredințat cu bucurie. Ai cheile în mână, haina pe umeri, afară este frig, de săptămâni în șir, iar pe masa din bucătărie este o întreagă harababură, dar nu este o problemă, pentru că o să ai timp să pui deoparte corespondența nedorită și castronul de cereale și

cutia cu suc de portocale atunci când te întorci acasă, așa că te gândești că poate ar trebui pur și simplu să nu răspunzi la acest apel, să lași robotul să-l preia. Dar apoi te gândești: *Dacă este cabinetul dr. Carmichael, care vrea să anuleze consultația și fac tot drumul ăsta de pomană?* Așa că ridici receptorul.

În primul moment când auzi vocea (da, de bărbat; da, oficială), te gândești că ai scăpat ușor, că ăsta era telefonul tău și copilul nu ți-a murit pe o autostradă și poate că tonul îți este puțin prea… *ușurat.* Dar apoi urmează o pauză stânjenitoare la celălalt capăt al firului, după care auzi într-adevăr toate cuvintele care nu aparțin universului tău, cuvinte de care ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să se izolezi: „Fiul dumneavoastră a fost implicat într-o gravă încălcare a regulamentului, de natură sexuală.” Spui, „Nu…” și „Nu se poate…” și „Nu înțeleg.”

Glasul de la celălalt capăt al firului este răbdător, ți-a anticipai, probabil, confuzia, aproape cu siguranță că ți-a anticipat stresul. Glasul repetă știrea nedorită, iar tu te așezi, te lași să cazi, pe o banchetă chiar sub telefonul de perete, o banchetă proiectată în acest scop, pentru a vorbi la telefon, deși e clar că nimeni nu a avut vreodată în minte această conversație anume. Vrei să întrebi, *Sunteți sigur?* și *Nu este vreo greșeală?* și *Sunteți sigur?* dar știi deja că nu are niciun rost să pui asemenea întrebări pentru că niciun om în toate mințile nu ar da această veste mamei unui alt copil. De fapt, îți dai seama că ești, probabil, ultima care află, că sunt alții mai bine informați, că anumite conversații au fost deja avute și digerate, că anumite concluzii au fost trase. Ai putea cere amănunte, dar înțelegi că povestea ar putea fi prea… rușinoasă… pentru a fi discutată la telefon. Și atunci este momentul când îți devine foarte limpede că singurul motiv al telefonului, în afară de a te informa despre „incident”, este de a te face să te urci într-o mașină care să se îndrepte spre nord-vest cât de repede este posibil.

Pentru câteva minute stai pe banchetă, cu cheile în mână, cu

paralizia instalată. Te uiți fix la dulapurile de bucătărie și te gândești, *Rob.* O serie de imagini își fac apariția, una câte una. Un căpșor ridicat în sus, cu lumina reflectată din obrajii lui grăsuni de bebeluș, doi dinți vizibili deasupra unei limbi roz, lucioase. Un sugar ud, în pielea goală, surprins într-o poziție de fotbal, fiul tău proaspăt ieșit din cădiță și chicotind. Un chip fragil, înconjurat de blana artificială a glugii de la hanoracul de iarnă, în picioare alături de o cazemată de zăpadă în curs de topire. Dragostea pe care o simți față de fiul tău pare de nesuportat. Iar apoi știi de ce te-au asaltat aceste imagini inocente în acest moment, pentru că inocența este ceea ce s-a pierdut acum. Acum, că ai primit telefonul.

Te întrebi dacă nu ar trebui să-l suni pe Arthur la serviciu, dar apoi respingi imediat ideea, pentru că știi că lui i-ar lua aproape o oră ca să ajungă acasă, iar tu nu poți aștepta atât de mult. Călătoria până la școală va dura aproape patru ore, ceea ce este în sine un fel de adevărat iad. Mai știi și că în cazul în care îl suni pe Arthur, el l-ar putea suna pe Tommy, avocatul vostru, iar tu înțelegi instinctiv că asta ar fi o greșeală. Trebuie să îl vezi pe fiul tău mai întâi.

Se ridică în picioare. De ce ai nevoie? Răspunsul este: de foarte puține. Numai de haină și de poșetă, pe care le ai deja. Nu există nimic care să te împiedice să te urci în mașină, cu excepția unei scurte vizite la baie, în timpul căreia observi că îți tremură mâinile.

Până când ajungi tu în partea de vest a Vermontului, Rob unde va fi? Va aștepta în biroul directorului școlii tot acest timp? Va fi în camera lui, sub o formă oarecare de arest la domiciliu? Va fi deja poliția implicată în problemă? Acestea toate sunt întrebări pe care ar fi trebuit să le pui la telefon, dacă ai fi avut mintea la tine, ceea ce nu a fost și încă nu este cazul.

Te urci în mașină, ieși cu spatele de pe aleea casei și întorci în stradă și imediat un nou set de imagini îți trece rapid prin fața ochilor, precum niște băiețași pe biciclete. Rob, cu cască de protecție, pe un skateboard, cu pantalonii haios scurtați. Un chip

abia vizibil în mijlocul unui culcuș făcut din animale de pluș, pe podea. Un băiat cu o tunsoare care nu îl prinde, ridicând în sus Manualul Ursulețului Cercetaș, cu cravata galbenă răsucită la gât și cu un zâmbet dureros de mândru. În împrejurări normale îți este dor de aceste imagini, pentru că îți poți aduce aminte de orice – nicio mamă nu își poate aduce aminte absolut totul și uneori îți faci griji că, dacă nu ar fi fost albumele de fotografii, nu ai avea nicio imagine cu el. Și cât va mai trece până când nici nu ai să mai fi sigură în ce an a fost făcută o fotografie sau alta? Dar acum? Acum, imaginile te fac să fii confuză, pentru că trebuie să te gândești.

Îți amintești că ai uitat să-l suni pe dermatolog. Te întrebi în treacăt dacă are să te pună la plată pentru consultația ratată. Telefonul celular îți este în poșetă, ai putea suna acum, dar gândul de a trebui să cauți telefonul și să-l scoți din geantă, să găsești numărul, în timp ce încerci să conduci, totul pare pur și simplu prea greu de făcut. Și ce anume ai putea folosi drept scuză? *Fiul meu este în cea mai mare încurcătură din viața lui?*

Conduci în direcția nord-vest. Ai impresia că te afli la volan nu ca să îți vizitezi fiul, ci pur și simplu ca să te duci undeva departe. Să conduci, apoi să oprești. Un motel. Un alt oraș. Anonimat. Libertate. Este o fantezie familiară, pe care o ai de când aveai numai șaptesprezece ani. Nu ți-ai îngăduit niciodată să îi dai curs, nu te-ai urcat niciodată într-o mașină, să conduci pur și simplu, ca să vezi unde te va duce drumul, să te oprești când simți tu că ai vrea să oprești, fără vreo destinație, fără vreo constrângere de timp. Au existat momente în viața ta când un asemenea lucru ar fi putut fi făcut. Și lotuși, nu l-ai făcut niciodată.

În timp ce conduci, te gândești că nu ai decât treizeci de dolari în portofel, ceea ce înseamnă că va trebui să oprești la un bancomat. Te întrebi cât de rare sunt bancomatele în partea de vest a Vermontului. Te întrebi dacă fiul tău plânge, dacă a plâns în vreun moment pe parcursul incidentului. Te gândești la cât de curată ești,

la felul în care te-ai curățit pentru consultația cu dermatologul. Te gândești la micul neg care tocmai ți-a apărut pe burtă, ceva despre care acum nu vei mai putea să întrebi și, ăsta ți-e ție norocul, se va vădi că este malign. Genunchiul drept te doare și încerci să-l miști ușor, chiar dacă trebuie să apeși în continuare pedala de accelerație. Te gândești că poate va trebui să găsești o cameră pentru noapte, că întâlnirea cu directorul școlii poate dura ceva timp și nici nu se va mai putea pune problema să te întorci astăzi. Iar apoi te întrebi dacă fiul tău va petrece noaptea cu tine, < Iacă a fost deja exmatriculat din școală. Cuvântul îți explodează în creier – *exmatricula, exmatriculat, exmatriculare* și ceva dur îți sfâșie pieptul.

Dacă Rob a fost exmatriculat, cineva va trebui să sune la Brown. Îți amintești ziua, la începutul vacanței de Crăciun, când pachetul gros a sosit prin poștă. L-ai strigat pe Rob, care se afla sus, în camera lui. I-ai dat plicul pe scări, iar el a sărit în sus de bucurie. Nu l-ai văzut niciodată atât de ușurat și de mândru în același timp. Ai pus mâna pe aparatul de fotografiat de pe raftul din bucătărie și ai făcut o poză pe care ai știut chiar atunci că o vei prețui pentru restul zilelor tale. Rob, cu capul aruncat pe spate, râzând cu plicul desfăcut în mână.

Ieși de pe autostradă și intri pe drumul 30. Îți dai seama că mergi prea repede. Școala a fost ideea ta, iar Arthur îți va reaminti asta. Auzisei că băutura în școlile publice era la ordinea zilei, epidemică, și asta te speriase. Îți amintești o cină petrecută acasă la Julie. O conversație. Un prieten al unui prieten aplecându-se spre tine și spunându-ți: „Te-ai gândit vreodată? Pentru ultimii lui doi ani de liceu?” O idee s-a format și a crescut. Arthur a fost îngrijorat; Rob, puțin intrigat. Tu ți-ai spus că voiai să-ți salvezi fiul.

V-ați luat cu toții o zi liberă și ați vizitat școala din vestul Vermontului. Peisajul era încântător, școala seducătoare. Te-ai imaginat pe tine însăți acolo și ai văzut cum o fantezie similară ar putea prinde contur înăuntrul fiului tău. Ai capitalizat fantezia: o

educație superioară, o șansă mai bună de a intra la un colegiu bun, acasă în weekenduri, nu prea departe, condiții excepționale pentru schi. Un afiș anunțând apropiata vizită a unui bine-cunoscut scriitor. O fată cu picioare lungi, subțiri, cocoțată pe un gard de piatră. O sală de sport cu două terenuri de baschet. Dormitoare care semănau cu cele ale colegiilor din Noua Anglie. Arthur a fost impresionat, deși era uimit de voința ta.

Îți doreai ca fiul tău să stea deoparte din calea răului, i-ai spus. Pur și simplu. Chiar dacă asta însemna să renunți la el.

A fost asta totul? Sau vezi înaintea ochilor o serie nesfârșită de negocieri, o nevoie permanentă de a fi atentă, teama că fiul tău ar putea ajunge un străin? Ți-ai imaginat o noapte când fiul tău avea să vină acasă beat și să mintă în legătură cu băutura? Când ar putea face greșeala să creadă că putea să bea și să conducă? A fost ceva în fiul tău, ceva ce tu ai văzut, ceva ce el se poate să nici nu fi recunoscut în el însuși: riscul îl stârnea, îl atrăgea.

Kilometrii se topesc în ore. Trebuie să mergi la toaletă, așa că oprești la un motel. Îți este foame, dar nu poți pierde vremea cu mâncatul acum. Te întorci repede la mașină.

Urci un munte și cobori de cealaltă parte a lui. Te gândești la cum ai închiriat o căsuță pentru schi anul trecut și cum Rob a venit în weekenduri cu prietenii lui. Îți aduci aminte unde au dormit, mesele pe care le-ați luat împreună. Ți-ai imaginat că și după ce fiul tău va pleca la colegiu, tu și cu Arthur veți continua să închiriați căsuța. Rob și noii lui prieteni de la Brown puteau veni în weekenduri.

Când vezi indicatorul pentru Avery, neliniștea îți strânge pieptul. Traversezi orășelul – pe lângă magazinul universal, biserică și tribunal – iar la porți cotești și intri. Depășești terenurile de sport, goale și mustind de apă la acest moment al anului, apoi sala de sport. Îți amintești toate meciurile de baschet pe care le-ai urmărit. Te întrebi dacă ți ai văzut fiul jucând ultimul lui meci.

După ce îți parchezi mașina în curtea rectangulară dintre clădiri,

mâinile îți tremură atât de tare încât abia reușești să bagi cheile în buzunarul cu fermoar al hainei. Pășești fără să șovăi înspre clădirea din granit care adăpostește biroul directorului școlii. Ochii îți aleargă instinctiv înspre o fereastră și te întrebi dacă ai să-l vezi pe fiul tău privind afară, ochișorii așteptându-te așa cum o făceau de obicei când trebuia să îl lași acasă la femeia care stătea cu el peste zi.

Pătrunzi într-un hol frumos, care arată mai degrabă ca sufrageria unei locuințe decât ca centrul administrativ al unei școli. Biroul directorului este în colțul îndepărtat, în partea dreaptă. Te apropii de recepționeră, care te cunoaște deja și care spune, înainte ca tu să apuci să deschizi gura, *Fiul dumneavoastră este în camera de conferințe. Vă așteaptă.* Arată cu mâna.

Pășești de-a curmezișul covorului persan, împotrivindu-te impulsului de a alerga. Observi lambriurile din lemn, portretele foștilor directori ai școlii, ferestrele încântătoare prin care se pot vedea munții în depărtare. În alte încăperi este lume. Este o agitație nefirească.

Ajungi în dreptul unei uși. Un băiat stă așezat pe un scaun într-un colț. Nu-l recunoști pe băiat. Așa se întâmplă de fiecare dată. Este de fiecare dată mai mare decât ți-l amintești. Dar de data asta este altfel.

Băiatul stă cu coatele pe genunchi, cu capul aplecat. Când își ridică privirile spre tine, nu se ridică imediat. Nu va fi nicio traversare a încăperii, nicio îmbrățișare scurtă, niciun zâmbet. Bluza din bumbac, cu guleraș, i-a ieșit din pantaloni. Chipul îi este un peisaj ușor neregulat de coșuri și petece răzlețe de păr facial. Sprâncenele îi sunt mai groase decât ți le amintești tu. Ochii îi par obosiți și îi sunt roșii. Te întrebi dacă a plâns.

I le adresezi. Îi rostești numele.

Owen

Owen vindea ferma. Îi cam stătea în gât să vândă școlii terenul, așa că mai aștepta. Voia să îl vândă vreunei perechi tinere, așa cum fuseseră el și cu Anna cândva, dar nimeni nu voia să se bage la jug. Dumnezeu știa că nu mai puteai face niciun ban din agricultură.

Cândva, el și cu Anna avuseseră patruzeci de oi Komney, înregistrate. Oi de prăsilă, de prima mână. Lâna lor nu era râioasă. Anna trimitea lâna pentru a fi toarsă, apoi o vopsea ea însăși și vindea sculurile la piețele de producători. Era lână moale, de calitatea întâi.

În fiecare primăvară era sacrificat câte un miel pentru mâncat. Întotdeauna un berbecuț. Owen și Anna obțineau majoritatea banilor vânzând restul mieilor pentru împerechere. Mieii și porcii. Totul avea un rost și un loc la fermă, până și câinii.

Era un ținut frumos.

Dar ferma… ea nu arăta așa cum arătase cândva.

Fusese ideea Annei ca Silas să meargă la școală. Owen se gândise – ei bine, ce mai conta acum ce gândise el atunci? Se gândise că liceul public era cât se putea de bun, dar după aceea au scos muzica și orele de arte și nu puteai nici măcar să plătești pentru ele. Nu erau deloc profesori care să le predea. Școala publică avea cel puțin ore de sport, dar Owen nu voia să se gândească la baschet în acest moment.

Ferma fusese frumoasă cândva. Munții Verzi de o parte, lanțul Adirondack de cealaltă. Owen nu știa să existe vreun loc mai frumos pe fața pământului. Silas iubise pământul acesta cândva. Familia lui Owen îl stăpânea de trei generații. Familia Annei era venită de la nord, din Burlington.

Owen se învinovățea pe el însuși. Dacă el ar fi spus, când Anna se

gândea la școală… Dar nu voia să se gândească nici la asta.

Într-o bună zi, Owen și Anna vor trebui să plece din Avery, dar avea să-l doară să facă asta. În Avery, aveai impresia că erau încă anii 1950 sau poate chiar și mai demult. Când conducea prin orășel și pe oricare dintre drumuri, Owen se simțea adeseori ca oprit în timp. Uneori mai vedeai câte o antenă de satelit sau o camionetă nouă, dar astea păreau mai degrabă a fi niște vizitatori de pe altă planetă decât ca făcând parte din oraș. Era băcănia lui Peet, biblioteca, tribunalul, biserica. Era o stație de benzină atașată la magazinul Qwik Stop al lui Sally, unde sora lui făcea cei mai buni covrigi din vestul Vermontului. Nu era nicio bancă, niciun bancomat, nicio farmacie. Pentru asta, treceai cu mașina granița de stat, în New York, dar numai când aveai absolută nevoie.

Uneori, turiștii veneau să încerce siropurile și celelalte produse din arțar, combinezoanele Carhartt și șervetele de masă din lână toarsă. Dar pentru ce veneau ei de obicei era un rând de acte ale vreunei proprietăți imobiliare locale. Vedeau o casă de țară cu un teren de zece hectare la prețul apartamentului înghesuit pe care-l aveau ei în Manhattan și punea stăpânire pe ei o idee, de obicei numai pentru atât cât le lua ca să traverseze granița comitatului. Din când în când, totuși, un cuplu tânăr ceda visului și cumpăra, apoi renova una dintre vechile și dărăpănatele case de țară de pe dealuri, numai ca să descopere, când copiii ajungeau să meargă la școală, că o navetă de weekend de zece ore pentru o doua casă nu era exact la ce se gândiseră ei. În alți câțiva ani, o fotografie de ilustrată poștală a casei de țară, mai arătoasă decât fusese în urmă cu o jumătate de deceniu, avea să apară în ziarul local de tranzacții imobiliare – întorsătură bună pentru Greason, singurul agent imobiliar lin oraș.

Biserica avea un pastor care locuia în casa parohială de alături. Era un șir de case, unele ocupate de profesori și de personal de la Academia Avery. Casele erau o rămășiță a vremurilor când Avery era un oraș de gatere, unde se fabricau scaune din hectarele de

pădure care cândva dominaseră peisajul. Scaunele, care erau un gen de balansoare pentru doamne, se numeau scaune Avery și acum erau greu de găsit.

Greason avea o căsuță cu pod înalt, în care-și avea biroul. Bobby Peet locuia deasupra magazinului său. Aaron Davidson, grefierul, locuia împreună cu Gerri Burton, stenografa tribunalului, la marginea orașului, într-o veche clădire victoriană. Vicki Thornton avea trei copii mici. Ea făcea curățenie în școală. Natalie Beck lucra la sala de mese. Eric Hunt, care avea un apartament într una dintre casele din șirul de lângă biserică, se ocupa de grădinărit pentru școală. Întreabă pe oricare dintre ei și au să-ți spună același lucru. Silas Quinney fusese crescut cum se cuvine.

Owen ura școala acum, dar majoritatea oamenilor din Avery nu puteau să aibă acest sentiment. Dacă nu ar fi apărut ea chiar în timp ce fabrica de scaune se ducea de râpă, n-ar mai fi fost niciun fel de Avery.

Pentru Owen și Anna, totuși, Avery nu fusese niciodată orășelul. Avery era pământul. Unde altundeva aveai perspectiva nu a unuia singur, ci a două șiruri de munți, cu o vale de râu între ei? Solul nu era pietros, așa cum era în New Hampshire, și nu era acoperit cu păduri întunecate și dese, cum era în Mâine. În general, la Avery, copacii din jur erau arțari galbeni și roșii, care lăsau lumina să treacă vara și se făceau roz și aurii toamna. Bobby Peet a recunoscut odată că el își obținea jumătate din venitul anual de pe urma celor veniți să se uite la frunze, în primele două săptămâni din octombrie. Owen obișnuia să o ia în plimbare pe poteca ce urca din spatele propriei lui case, cu lumina apusului aproape orbitoare prin frunzișul îngălbenit al copacilor. În zile ca acelea, cu aerul curat și întăritor, se simțea sănătos numai respirând. Întotdeauna putea mirosi în aer fumul de lemn amestecat cu resturi de frunze și încă ceva – ceară, poate, sau dovleac.

Silas, el era foarte muncitor. Odată, când Owen și Anna se

duseseră în Canada să caute o oaie tânără pentru prăsilă, el a fost nevoit să ajute la nașterea a paisprezece purceluși, singur-singurel. Anna și Owen nu se așteptaseră ca scroafa să nască atât de curând, altfel nu l-ar fi lăsat niciodată pe Silas de unul singur. Era frig de înghețai și era lapoviță și Silas l-a sunat pe Owen și a spus: *Ce trebuie să fac?* iar Owen i-a spus doar să prindă purcelușii și să aibă grijă ca scroafa cea bătrână să nu se rostogolească și să-i strivească pe micuți. Owen și l-a imaginat pe Silas în genunchi, încercând să nu-i scape din palme pe afurisiții ăia mici și lunecoși, iar în tot acest timp scroafa încercând să-l muște pe el. Băiatul nu avea decât șaisprezece ani atunci. Scroafa aia, o apucată, era încă și mai rea când era în durerile nașterii. Silas a salvat doisprezece dintre cei paisprezece purceluși în noaptea aia, ceea ce era un rezultat bun. Când Owen și Anna s-au întors acasă, l-au găsit pe Silas în grajd, plin tot de mucus și sânge și cu un zâmbet de satisfacție până la urechi. Owen știa sentimentul.

Silas arăta exact ca Owen, dar el era privit altfel. Owen și Anna îl crescuseră bine. Puteai să întrebi pe oricine în oraș și toți aveau să-ți spună același lucru.

Owen nu era sigur cum se întâmplase, dar avea teoriile lui. Nu știa cum ar fi putut-o învinui pe fată Iară să greșească, dar uneori era tentat să o facă.

Toate acestea le-a spus Owen unei cercetătoare tinere de la Universitatea din Vermont. Era o femeie zveltă, cu părul roșcat și o atitudine respectuoasă. Nu era băgăreață. Îl aștepta pe Owen să vorbească. Owen nu știa de ce fusese de acord să se întâlnească cu ea. Simțea că avea ceva de spus, iar Anna, nevasta lui, ea nu mai asculta la ce avea el de spus.

Sienna

Eu sunt, cum ar veni, dacă mă atinge careva, fac moarte de om. Nu mai am niciun ban. Ai un dolar? îmi trebuie… Aici nu e nimic. Doar câteva monede de zece și de cinci cenți. Mi-am schimbat numele. Eu am fost cu ideea. Pe mine mă chema altfel, dar Sienna îmi place mai mult. Am fost traumatizată. A trebuit să stau în terapie de nu se mai termina. Îți poți da viața la spate și să o iei de la capăt. Nu m-am mai gândit la ceea ce s-a întâmplat în Vermont de… cum ar veni, habar n-am. Eu am fost victima. Uneori mă gândesc că o să scriu o carte despre asta. Aveam paisprezece ani. Aproape cincisprezece. Ai un creion? Trebuie să termin exercițiul ăsta la matematică înainte să înceapă ora. Un creion cu gumă? Vrei să faci asta aici în oraș? E un loc pe care-l știu eu. A trebuit să iau un an pauză. Nu-mi place deloc bluza asta. Urăsc purpuriul. E pur și simplu, nu știu. Acum sunt, cum ar veni, bine. Mama spune să uit că s-a întâmplat vreodată, să pretind că nu s-a întâmplat niciodată, întrebi *de ce?* Nu cred că *de ce?* e întrebarea pe care trebuie să mi-o pui mie. Întreabă-i pe *ei* de ce. Îți place Starbucks? Am putea face asta acolo. Mă simt extrem de inconfortabil aici. Dacă intră colega mea de cameră și vede asta, sare cu gura la mine. Nu cred că ar trebui să răspund la întrebări, tu ce crezi? Asta se numește școală de încă-o-șansă. Sunt o grămadă de puști aici care încearcă să uite lucrurile pe care le-au făcut. Cum ar veni, știi, droguri și de-astea. Serios, nu am mâncat nimic la prânz. Nu pot să mănânc de dimineață și dacă sar peste masa de prânz sau nu mănânc decât niște iaurt, atunci pot să mănânc orice vreau eu la masa de seară. Sunt atât de bucuroasă că am plecat din Vermont. Când am zburat cu avionul spre Houston atunci, prima oară, am văzut crestele dealurilor. Arătau de parcă fuseseră îndoite, în cute, ca o catifea

verde. Am văzut străzi și locuri de joacă și romburi ale terenurilor de baseball și nori care pluteau acolo jos. Pâraiele dintre dealuri erau verde-lăptos. Mă gândeam, *Am să încep o nouă viață. Pot să fiu, cum ar veni, Sienna. Pot să fiu oricine vreau eu.* Și am văzut zone rezidențiale, cu case uriașe și drumurile erau albe ca cimentul și șerpuite ca niște S-uri și toți își aveau piscinele lor și am încercat să văd școala din aer și cred că s-ar putea să o fi văzut, pentru că am văzut chestia aia ca o biserică și numai verde de jur-împrejur, nu maroniu, cum este cea mai mare parte a terenului aici. Poată lumea aici e destul de religioasă. La Avery, trebuia să mergem la capelă o dată pe săptămână, marți dimineața, pentru adunare. Aici, se merge în fiecare dimineață și se roagă și se cântă, dar nu e de formă. N-am mai putut merge la școală timp de cinci săptămâni și când m-am dus, pentru alea două zile, nu făceau toți decât să se uite lung la mine și m-am ales cu tot felul de amenințări. Eu. Cum ar veni, *eu* meritam amenințări? Cred că asta trebuie să fie cea mai scumpă școală particulară din țară. Trebuie să plătești mai mult pentru o școală de încă-o-șansă. Ca muncă în folosul comunității trebuie să transformăm o fermă veche într-o tabără pentru copii dezavantajați. Copiii de la uraganul Katrina trebuie să vină să locuiască aici. Au găști în Houston acum. Părinții mei sunt încă împreună. S-au legat de-a binelea unul de celălalt, cu ocazia asta. Este chiar, cum ar veni, ironic. Colega mea de cameră este cumplit de tembelă. Se crede atât de… Deșteptătorul ei începe să sune cu o oră înainte să fie nevoie – dit dit dit… dit dit dit… dit dit dit – numai ca să se poată ruga. Ai încercat vreodată să dormi într-o cameră unde cineva se roagă în gura mare? Fotbalul este la mare cinste aici. Vreau și eu – după ce ies de aici – vreau și eu o casă din alea peste care am zburat, cu ciment alb și piscină în spate. Ori asta, ori vreau să fiu cântăreață ca J. Lo. Mă gândeam că aș putea folosi numai un singur nume, Sienna.

Mike

Scandalul, care a izbucnit în ianuarie 2006, a distrus câteva vieți, inclusiv pe a lui Mike, dacă o viață se poate spune că a fost distrusă într-un moment anume. Personal, Mike considera că erodarea caracterului era un proces mai îndelungat și mai lent. O scrisoare trimisă la noroc de o cercetătoare de la Universitatea din Vermont care voia să-l intervieveze pe Mike în legătură cu scandalul, pentru o cercetare în domeniul studiilor culturale, pe tema *Alcoolul și comportamentul băieților adolescenți în mediul școlar liceal* – scrisoare pe care Mike avea de gând să o ignore – trezise însă în el nevoia personală de a încredința hârtiei propria sa poveste. Voia să facă asta în parte pentru a clarifica incidentul, care fusese amplu și grav denaturat în relatările presei, și în parte din motive care nu îi erau în întregime cunoscute, cu toate că avea străfulgerări de înțelegere nu lipsite de oarecare asemănare cu aproape insuportabila strălucire a vârfurilor și V-urilor halucinante ale unei migrene. Aceste înțelesuri sugerau nevoia unei iluminări suplimentare, ca și cum vârfurile și V-urile puteau oferi o explicație saturată în culoare, pe ecran lat, a motivelor pentru care fiecare dintre principalele personaje a făcut ceea ce a făcut și, mai important, în cazul lui Mike, a motivelor propriilor lui acțiuni.

Mike revenise în Vermont după un exil de douăzeci și două de luni, nu în orășelul în care școala era în continuare localizată, ci într-unul aflat la vreo șaizeci și cinci de kilometri mai la sud, care, deși încântător, avea prea puțină personalitate în sine. O meccă a turiștilor și a celor aflați în vacanță, orașul se mândrea cu hoteluri primitoare și restaurante excelente, o librărie prosperă și, la o distanță discretă, un cartier de magazine de prezentare a firmelor de primă mărime, toate oferindu-i lui Mike un anumit grad de

anonimat, calitate pe care acum o prețuia mai presus decât orice. Dacă s-ar fi stabilit într-o localitate mai autentică, ar fi fost cunoscut ca venetic aproape instantaneu și ar fi fost la fel de vizibil ca și cum ar fi umblat pe stradă cu o pancartă în spinare. În acest orășel turistic, însă, putea fi oricine – un îndrăgostit de culorile toamnei venit din Baltimore, un pensionar din Providence, un cumpărător din New York în căutarea unui chilipir la buricul Armâni. Aici se putea plimba pe faimoasele trotuare din marmură (presărate cu sare din belșug în timpul iernii) și admira uneori casele din secolul nouăsprezece aliniate în lungul spațiilor verzi, știind cu siguranță că nimeni nu îi acorda nici cea mai mică atenție. Exista întotdeauna posibilitatea de a fi recunoscut, de vreme ce și fusese, în urma scandalului, intervievat de câteva ori de televiziune. Avea păr castaniu deschis, cândva blond, era de statură medie și era miop, dar, de partea cu plusuri, avea ochi adânciți în orbite, albaștri, care erau deosebiți. În funcție de cum se îmbrăca, putea fi luat drept un agent de imobiliare căruia nu îi mergea prea strălucit sau un director de școală privată, ceea ce și fusese vreme de mai bine de un deceniu.

Avea cameră la unul dintre cele mai mari hoteluri din oraș, o clădire cu trei niveluri, cu arhitectură clasică din perioada federală. Construcția era vopsită în alb, cu obloane verzi și putea trece drept una dintre clădirile din Dartmouth. La ultimul etaj avea câte două lucarne cu ferestre mari pe fiecare dintre cele patru laturi, cu camerele ca niște cutii din sticlă cocoțate precar pe acoperișul învelit în țiglă. Din pură întâmplare, Mike sosise într-o luni, când fuseseră multe camere libere și îi fusese dată una dintre aceste râvnite încăperi izolate, de sus. Nu își imaginase că avea să îi ia atât de mult ca să înceapă să scrie la povestirea lui, dar avea, de fapt, mari necazuri cu prima frază. O frază de început, descoperise el, dicta nu numai tonul povestirii, dar și maniera în care avea să fie livrată, iar el găsise că primele câteva începuturi ratate erau inhibante. În final,

se stabilise la un ton faptic, care sugera un *înainte* și un *după,* și hotărâse, în interesul avansării cu narațiunea, că se va mulțumi cu acea decizie.

Mike îl cunoscuse pe Silas Quinney și familia lui în împrejurări neobișnuite, cu patru ani înainte de incidentul aliat la miezul acestei povestiri. Mike participase la colegiul Middlebury la o conferință pentru directorii de școli secundare. Privind înapoi, ar fi trebuit să se întoarcă cu mașina drept acasă, deoarece era vorba despre ceva lapoviță și zăpadă în acea seară. Dar când ultimul seminar a fost încheiat și el era liber să se plimbe prin micul orășel Middlebury, cu cafenelele, barurile și restaurantele lui bune, nu se putuse decide să urce în Volvo-ul lui maro și să o ia spre sud. În loc de asta, a luat-o pe jos către centrul orășelului – o plimbare nu foarte lungă – și a început să umble în sus și-n jos pe străzile înguste, bucurându-se de o rară senzație de libertate pe care, în slujba lui, era arareori capabil să o trăiască. Viața unui director de școală cu greu putea fi considerată privată. Pe lângă predarea a două cursuri în cadrul departamentului de istorie – rezistența franceză în timpul celui de-al doilea război mondial și mișcarea pentru drepturile civile din Statele Unite – și luările de cuvânt la întruniri și participarea la toate – *toate* – meciurile jucate acasă, indiferent cât de slabă era echipa (pentru că cineva trebuia să îi încurajeze și pe cei din primii ani), iar din când în când servirea mesei împreună cu elevii în sala de mese a școlii, el locuia într-o casă care era mai mult sau mai puțin în mijlocul campusului, astfel încât toate venirile și plecările lui erau de domeniu public. În Noua Anglie, descoperise Mike, era o chestiune de îndatorire morală ca draperiile să fie date în lături seara, mai ales la primul nivel al caselor, astfel încât orice mișcare pe care Meg sau el o făceau odată ce se întuneca și luminile erau aprinse era vizibilă oricui trecea prin fața ferestrelor. Mike nu știa sigur de ce se dezvoltase acest obicei în acest fel – fără îndoială, era

o reminiscență a sincerității calviniste a secolului șaptesprezece – dar părea specific Noii Anglii într-un fel în care nu era, să spunem, pentru New York. Reversul acestui obicei, desigur, era că atunci când făceai o plimbare de seară, aveai ocazia unei minunate ocheade asupra vieților celorlalți. Într-adevăr, unul dintre modurile favorite de petrecere a timpului liber pentru Mike era să se plimbe agale printr-un orășel și să se uite pe ferestrele caselor și să-și imagineze cine erau oamenii dinăuntru și cu se ocupau. Invariabil, descoperise el, o locuință părea mai fermecătoare văzută din afară spre înăuntru. Avea adeseori momente când își dorea foarte mult ca locuitorii uneia sau ai alteia dintre acele case impunătoare să îl invite înăuntru la un pahar de vin în fața focului.

În acea seară, seara când a făcut cunoștință cu familia Quinney, Mike își făcuse plimbarea și apoi mâncase (și băuse un pahar de bere locală), după care pornise la volanul mașinii lui către Avery, aflat la o oră depărtare spre sud de Middlebury. Contrar avertismentelor meteorologilor, drumurile arătau bine. Când și când, mai erau vântoase cu zăpadă, dar cum fulgii păreau să se topească de îndată ce atingeau asfaltul, scurtele rafale de vânt nu l-au îngrijorat, lira conștient, însă, de un fenomen numit gheața neagră, familiar tuturor celor care au trăit în partea de nord a Noii Anglii. Chiar și numai numele putea declanșa o mică tresărire în inima oricui se confruntase vreodată cu ea, fie mergând pe jos, fie cu mașina. Gheața era numită *neagră* pentru că ăsta era felul în care apărea; mai exact, nu apărea deloc. Arăta ca un asfalt umed, fără nicio porțiune vizibilă de ghețuș și, de obicei, până nu puneai o frână sau nu încercai să iei o curbă strânsă nu îți dădeai seama cât de periculoasă era suprafața aceea care părea total inofensivă. Zvonul unui posibil episod de gheață neagră putea pune capăt unei petreceri în câteva minute, iar un avertisment în timpul zilei îi putea trimite pe părinți în grabă spre școala locală pentru a-și lua copiii cu o oră mai devreme, pentru a o evita.

Odată, când el și Meg închiriaseră un apartament la bloc în vârful unui deal, pentru un weekend la schi, se uitase cum soția lui, la volanul aceluiași Volvo, scoate mașina cu spatele de pe alee, apoi alunecă *lateral* tot drumul până la capătul de jos al pantei. Meg trebuise să lase mașina acolo și să urce panta pe jos, pe trotuar, unde zăpada prinsese crustă atât cât să poată să pună piciorul. Din nefericire, Meg urcase pe *cealaltă* parte a străzii și nu reușea să traverseze spre apartament fără riscul de a aluneca iarăși până la poalele pantei. A încercat să se târască în patru labe, dar asta nu a avut ca rezultat decât o răsucire care a costat-o vreo trei metri de coborâre. Mike se întorsese înapoi în apartament și încerca să găsească o bucată de funie pe care să o poată arunca soției lui, dar între timp ea coborâse până la baza pantei, traversase strada pe unde se putea fără să alunece și urcase pe cealaltă parte. Durase douăzeci și patru de ore până când au putut să urce cu mașina înapoi, ca să o parcheze pe alee.

Când se întorcea de la Middlebury, rulând cu șaptezeci de kilometri la oră în jos pe o pantă cu înclinare mare din apropiere de Avery, Mike a văzut o mașină oprită înaintea lui și a pus piciorul pe frână. Volvo-ul a alunecat pe gheața neagră, a traversat drumul, s-a înfipt în zăpadă cu botul, s-a răsturnat și a alunecat o distanță bună pe capotă, cu Mike încă prins în interior. Și astfel, Mike s-a întâlnit pentru prima oară cu familia Quinney.

Mike nu își aducea aminte mare lucru din acea întâlnire inițială. Fusese inconștient pentru câtva timp, iar primul lucru pe care și-l amintea de după ce se trezise era o femeie cu chip plăcut, întinsă pe burtă, care reușise să ajungă până la el și îl ținea de mână și îi spunea că ajutorul era pe drum. La acel moment, Mike tremura foarte rău și, cu toate că știa că trebuia să se sprijine în ceva ca să se poată elibera din centura de siguranță, nu reușea să facă manevra. Nu era niciun sac de aer, de protecție – Volvo-ul era un model vechi – dar barele de ranforsare, în combinație cu centura de siguranță, îl

ținuseră în viață. Când ajutorul a sosit în cele din urmă sub forma a doi asistenți medicali tineri, tehnicienii au reușit să desfacă centura de siguranță și să-l tragă pe Mike afară din mașină și să-l întindă pe o largă. A fost dus la Spitalul Western Regional Vermont, unde a venit și Meg și unde cucuiele și juliturile i-au fost îngrijite și radiografiate. În mod remarcabil, scăpase doar cu câteva zgârieturi. Încă și mai remarcabil a fost faptul că mașina, când a fost pusă înapoi pe roți, a putut fi condusă fără probleme la un atelier auto, unde diversele îndoituri și zgârieturi au fost reparate.

La câteva zile după accident, când își revenise îndeajuns «le pe urma unei înțepeneli generale care îl ținuse relativ imobil, Mike a împrumutat mașina lui Meg și a condus până la locul accidentului. Nu îi cunoștea pe locuitorii fermei în care pătrunsese cu mașina, deși îi vedea clădirile destul de des atunci când ieșea cu mașina din oraș, spre nord. Era un corp principal al casei, cu acoperiș ascuțit și o verandă în față, foarte aproape de drum, un garaj separat care părea a fi fost construit înainte de apariția SUV-urilor, un grajd mare și multe hectare de pășune, care se întindeau până în depărtare, la linia copacilor. Împrejurul casei și garajului era un gard din trunchiuri subțiri de brad despicate în lung, a cărui parte din față Mike o demolase când intrase în ea. Parcând pe aleea de intrare, Mike a observat un șanț adânc în noroi, acolo unde mașina lui alunecase pe capotă, în apropierea gardului rupt, un stâlp de lemn, adânc julit, stătea înclinat la un unghi sever. Mike decapitase, ca să spunem așa, cutia poștală a familiei Quinney.

Mike venise să își ceară scuze – deși o derapare pe gheața neagră cu greu putea fi considerată vina cuiva – și să se ofere să plătească pentru repararea stricăciunilor. Acesta nu era un gest cu totul simbolic, de vreme ce era posibil ca locuitorii fermei să accepte oferta lui Mike. Fermierii locali erau în permanent pericol de a ajunge sub linia de plutire.

Sosirea lui a detonat doi câini ciobănești care au început să latre

încă înainte să-și facă apariția într-o goană disperată, de undeva de după garaj. Mike a ezitat înainte de a deschide ușa mașinii – câinii păreau foarte *supărați* – dar apoi a decis că nu puteau fi atât de fioroși cum păreau, de vreme ce nimeni nu ar fi fost atunci în stare să viziteze locuința familiei Quinney. În această privință, s-a dovedit că avea dreptate. Câinii au încetat să mai latre imediat ce a deschis portiera. Mike a încercat să se împrietenească cu potăile – *Cuțu-cuțu, fii cuminte* – în timp ce înainta, mai mult patinând decât pășind, pe aleea la capătul căreia a observat inelul unui coș de baschet fixat deasupra intrării garajului, un skateboard rezemat într-un colț al verandei și, acoperită cu o prelată albastră într-o latură a casei, o mașină de teren. A dedus astfel prezența unui adolescent. Nu a făcut cunoștință cu Silas în acea zi, dar a cunoscut-o pe mama lui, Anna, care a apărut în ușă. Mike a recunoscut-o imediat drept femeia care întinsese mâna spre el când atârna cu capul în jos.

— Am venit să vă mulțumesc, a spus Mike după ce s-a prezentat și a pășit înăuntrul căsuței. Și să mă ofer să plătesc pentru stricăciunile la gardul și la cutia dumneavoastră de scrisori.

Ea și-a dus mâna la locul unde se încheia canadiana ei de culoarea ovăzului și Mike a urmărit-o cu privirea. A arătat înspre masa de bucătărie.

— Nu luați loc?, a întrebat ea.

A început imediat să umple cu apă un ceainic, cel puțin atât cât să facă ceva, a ghicit Mike, cât și ca să ofere musafirului o tratație.

— Mulțumesc, a spus el iarăși.

Mike și-a scos mănușile, le-a așezat pe masă alături de un șervet albastru croșetat și s-a descheiat la haină. A presupus că o întrerupsese pe Anna Quinney, care avea pe ea o pereche de blugi și un pulover, înainte ca aceasta să își fi făcut dușul, pentru că părul ei castaniu deschis era întrucâtva presat într-o parte și puțin zbârlit în cealaltă. Anna avea șolduri largi și picioare lungi, care îi dădeau o linie bună. Sub puloverul verzui avea ceea ce păreau a fi sâni

frumoși. Nu purta niciun fel de machiaj pe care să-l poată el detecta. Mike i-a dat cam la patruzeci de ani.

— Cafea sau ceai?, a întrebat ea.

Deoarece Mike a presupus, din cauza ceainicului, că sigur cafeaua avea să fie pudră, a cerut ceai. Ea s-a aplecat și s-a sprijinit pe tăblia de deasupra zidului scund ce despărțea spațiul de lucru al bucătăriei de restul încăperii și și-a încrucișat brațele la piept, un gest care a părut a fi făcut și în defensivă și din obișnuință, în același timp.

— Cum vă simțiți?, a întrebat ea în cele din urmă.

— Uimitor de bine, a spus Mike. Din fericire, nu s-a rupt nimic în mine. Numai că mă simt puțin ca bătut. Dar sunt bine. Bine, a repetat el ca și cum ar fi încercat să dovedească ceva.

Ea a zâmbit cu oarecare ușurare, ca și cum ar fi fost îngrijorată de posibile procese.

— L-am sunat pe Gary, a spus ea.

Mike știa că Gary era Gary Quinney, șeful poliției din Avery și totodată fratele lui Owen Quinney.

— A spus că el crede că o să fiți OK. Noi eram aici, în bucătărie, când s-a întâmplat. A fost un zgomot atât de mare, încât la început am crezut că s-a prăbușit un avion.

Mike nu fusese conștient de niciun sunet când trăise momentul răsturnării mașinii, dar iarăși, își pierduse pentru puțin timp cunoștința, așa că era întru totul posibil ca incidentul, auzit din afara vehiculului, să fi fost pe atât de înfricoșător pe cât îl făcea Anna Quinney.

— Silas a crezut că e un cutremur, a adăugat ea.

— Într-adevăr?

— Silas e fiul nostru. Are paisprezece ani.

— Clasa a opta? A noua?

— A opta, a spus ea, numind școala generală locală. Owen, soțul meu, e în grajd. Trebuie să apară și el.

Foarte bine, s-a gândit Mike. Prefera să vorbească despre bani cu un bărbat.

Bucătăria era mică. În mijlocul ei era o masă rotundă din lemn, cu patru scaune mici din nuiele; Mike era așezat pe unul dintre ele. Era un șemineu atât de aproape de el, încât ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă. Dar și-a dat seama, după coșul cu flori uscate de pe postamentul vetrei, că nu funcționa. Pe raftul de deasupra șemineului erau diverse obiecte artizanale: un pom de Crăciun din lemn, o pictură cu un peisaj primitiv, pe care avea să afle mai târziu că Anna Quinney însăși o făcuse, și un felinar din cositor. Frigiderul, la distanță de un braț în cealaltă parte, era un mozaic de poze instantanee, tăieturi din ziare, un calendar cu evenimentele marcate cu pixul, cupoane de produse și magneți reprezentând firme locale. Masa nu fusese curățată cu totul și lângă cotul lui era o farfurie cu o coajă de pâine prăjită și o picătură de gem roșu pe margine. În ciuda înghesuielii, sau poate datorită ei, bucătăria părea primitoare.

Când ceainicul a început să șuiere, Owen Quinney a intrat înăuntru, ca și cum fusese invocat. Mike s-a ridicat în picioare și s-a prezentat.

— A, știu cine sunteți, a spus Quinney, atârnându-și jacheta în carouri de un cuier din holul de la intrare; Owen și-a frecat mâinile în așteptarea mesei.

Avea trup de fermier. Avea brațe și picioare zdravene, dar era o sugestie de rotunjime în jurul burții. Pielea de pe față și de pe mâini se înroșise și crăpase de mult timp, dar dedesubtul acelei coji superficiale se afla un bărbat chipeș. Avea un cap plin de păr castaniu închis, pe care l-ar fi invidiat orice bărbat și lui Mike i-au plăcui ochii lui imediat. Erau de un maroniu fumuriu, înconjurați de cute care sugerau o atitudine tranșantă, cu, probabil, o ușoară notă de neastâmpăr.

Owen Quinney și-a tras un scaun mai departe de masă și l-a

încălecat, încrucișându-și brațele pe spătarul lui. Anna amesteca pudră de cacao într-una dintre cele trei cești. Mike a presupus că aceasta era pentru Owen.

— Noi credeam că ați mierlit-o, a spus cu un zâmbet ce a dezvăluit o mică strungăreață între dinții din față.

Părea cam de aceeași vârstă cu soția lui și mirosea a animal, aer rece și, ciudat, a șuncă.

— Silas și cu mine, noi am ieșit imediat afară și dumneavoastră zăceați acolo, cu capul în jos și ne-am gândit că erați mort sau ca și mort și i-am zis lui Silas să se ducă în casă și să sune la salvare. Și Gary, fie el binecuvântat, el a venit într-o clipită și v-a scos din mașină.

A scos un fluierat ușor.

— Aia mașină, într-adevăr.

A făcut o scurtă pauză.

— Nimica nu-i mai rău ca gheața neagră. Nimica. Acuma, că sunteți bine, pot să spun asta, a fost o lecție bună pentru Silas. S-a speriat ca naiba. Într-un an, doi, o să-și ia permisul de conducere și p-ăștia, începătorii, tre' să-i sperii bine înainte să se dea ei mari și tari și să se omoare de unii singuri. Gary o să vă zică. Acu' doi ani, am pierdut cinci copii de la liceu. Erau sus la Poultney, la o petrecere. Și-au dat drumul la vale cu sania tocma' de sus până aici, jos, și au intrat într-un stâlp de telegraf. Au găsit pe unu' dintre ei, o fată, într-un copac la vreo treizeci și ceva de metri depărtare. Tre' să-i sperii. Cea mai bună lecție a fost să vă vadă neputincios, acolo, în mașina aia.

— Mă bucură că am putut fi de folos, a spus Mike, întrebându-se dacă nu ar fi fost o lecție încă și mai bună dacă ar fi murit din izbitură.

Dar era de acord cu Owen Quinne. La Avery, personalul își făcea într-una griji în privința elevilor externi – singurii cărora li se permitea să circule cu mașina.

— Aș vrea să plătesc pentru stricăciuni, a spus Mike, ajungând la scopul vizitei lui. Pentru cutia de scrisori și pentru gard.

— N-a fost vina dumneavoastră, a spus Owen.

— Ei bine, da și nu, a spus Mike. Nu vinovat în sensul obișnuit, dar totuși, am provocat daune.

— O să repare Silas, a spus Owen și în afirmația lui era finalitate. Am să-i dau eu ceva pentru muncă. O să fie fericit să o facă.

— Ei bine, a spus Mike, asta este foarte amabil. Dacă vă răzgândiți, însă, iată aici numărul meu de telefon.

A împins pe masă un petec mic de carton alb, cartea lui de vizită.

Owen a luat-o, a ținut-o la distanță de un braț întins și a studiat-o.

— Da, zicea Gary că sunteți de la școală. Director, carevasăzică?

Nu a fost nici dispreț, nici respect în pronunțarea lui. Ar fi putut spune *lăptar.* Owen a pus cartea de vizită pe masă cu o plesnitură și a sorbit o gură de cacao. Anna îi pusese o linguriță de frișcă deasupra. Mike și-a luat cana cu ceai și a sorbit și el și, imediat, a simțit că s-a opărit la limbă. În încăpere era un miros pe care se străduise să-l identifice încă de cum intrase – ceva alune sau nuci, cu un iz de scorțișoară. Anna Quinney s-a aplecat deasupra cuptorului, l-a deschis și a verificat o tavă de ceva ce aducea cu o turtă de semințe. Că trebuise să fie, dintre toate lucrurile, tocmai turtă de semințe l-a izbit pe Mike într-un fel aproape perfect comic. Brusc, a simțit o poftă imperioasă de cereale, pe care arareori le mânca.

Anna s-a îndreptat de spate.

— Am tot încercat să-l fac pe Silas să vă viziteze școala, a deschis ea discuția.

— Adevărat?, a spus Mike, foarte surprins.

— E bun la arte, a adăugat ea.

Owen a pufnit:

— El e bun la *baschet,* a spus el corectând-o.

— Au scos toate orele de arte, la liceul de stat, a explicat Anna.

Anna părea nervoasă, iar Mike s-a întrebat care va fi fost cauza temerii ei: Mike, directorul? Owen, soțul dezaprobator?

— Și orele de muzică, a adăugat ea. La unele școli, acum trebuie să plătești pentru orele de arte, dar la liceu nici măcar nu poți să plătești. Nu au nici măcar un profesor.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Știu că dumneavoastră aveți un program de arte foarte bun, la Avery, a spus Anna. Am auzit că studiourile dumneavoastră de muzică sunt printre cele mai bune din stat.

A aruncat o privire rapidă spre Owen și s-a oprit.

— O să joace în echipa reprezentativă a liceului la anul, ca boboc, a anunțat Owen ca și cum nici nu ar fi ascultat. Antrenorul a sunat deja încoace, ca să ne spună asta. Silas nu este foarte înalt, dar e iute. Poate să dribleze până la coș cum n-ați mai văzut pe nimeni vreodată.

— Mi-ar plăcea să-l văd jucând, a spus Mike.

— Joacă cu Avery, a înștiințat Anna.

— Și îi bat de le sună apa-n cap an de an, a spus Owen cu un chicotit.

— Pun pariu că da, a fost Mike de acord.

— Oricum, a spus Owen, școala dumneavoastră e o școală excepțională. Numai că eu nu cred că e potrivită pentru Silas.

S-a lăsat o tăcere prelungită în jurul mesei, întreruptă în cele din urmă de Anna.

— Eu una am vrut întotdeauna să văd școala, a spus ea.

— Puteți veni să o vizitați oricând, a spus Mike.

— Dați burse?, a întrebat ea.

— Treizeci și opt la sută dintre elevii noștri au o bursă de vreun fel sau altul, a spus Mike.

Statistica lui nu era întru totul adevărată. În acel număr indusese și un mare număr de elevi care aveau în campus slujbe ce le asigurau ceva bani de buzunar – din care majoritatea mergeau nu ca

să acopere taxele școlare, ci pi/.za și țigările.

— Ați avut de adăpat un cal, dar nu-l puteți face să bea, a spus Owen, ușor pe alături.

Mike nu era chiar atât de dezinteresat pe cât părea. Dacă lini lui Owen era atât de hun pe cât spusese tatăl lui, Mike avea să trebuiască să poarte o discuție cu Vince Blount, antrenorul echipei reprezentative de baschet a Academiei Avery. Poate că Blount deja îl remarcase pe Silas. Dar era, de asemenea, și un avantaj politic în atragerea unui elev din /ouă pentru a frecventa școala. Cu cât erau mai mulți oameni în orășel care se simțeau conectați cu Avery, cu atât erau mai mari șansele școlii pentru cumpărarea de terenuri sau pentru aprobarea propunerilor sale de zonare. Exista, de fapt, o asemenea propunere într-un comitet chiar la acel moment: școala dorea să anexeze o porțiune dintr-un parc abandonat pentru un al doilea teren de baseball. A-l avea la școală pe nepotul lui Gary Quinney, șeful poliției, putea să nu strice.

— E Silas un elev bun?, a întrebat Mike ca în treacăt, îndrăznind să soarbă a doua oară; suflase într-una în cană de când se fripsese la limbă.

Anna a ezitat și a aruncat o privire soțului ei, care studia dușumeaua.

— E bun, a spus ea pe un ton moale.

— Ei bine, haideți să facem așa, a sugerat Mike. Vorbiți eu Silas, să vedeți dacă este interesat să viziteze școala. Am să sun peste vreo două zile. Noi avem elevi care îi însoțesc pe vizitatori. Asta îi face pe copii să se simtă mai în largul lor și așa este mai probabil ca ei să pună întrebări. Desigur, ați veni și dumneavoastră, a adăugat Mike. Este esențial ca părinții să vadă și ei școala.

Mike deja avea ales elevul și itinerariul. Cel mai hun ghid avea să înceapă prin a-l duce pe Silas la clasele de artă, unde Mike avea să se asigure că lucrările elevilor aveau să fie expuse. Silas și familia lui aveau să se plimbe încoace și-ncolo prin complexul sportiv, să

vorbească cu Vince Blount, iar apoi să viziteze Orpin Hall, cea mai atrăgătoare dintre toate clădirile cu săli de clasă. Mike avea să le aranjeze celor trei Quinney nu numai să se întâlnească cu directorul adjunct responsabil de admiteri, Sarah Grace, ci și cu Coggeshall, directorul adjunct cu problemele elevilor. Turul avea să se termine cu un prânz luat în sala de mese – de obicei cel mai convingător punct de vânzare pentru un băiat de paisprezece ani. Sala de mese de la Avery era aranjată foarte asemănător cu sălile de mese ale colegiilor, cu mai multe puncte de servire și numeroase opțiuni. Elevii puteau reveni pentru un supliment sau un al doilea supliment și chiar un al patrulea, dacă aveau poftă. Promisiunea unor cotlete și tacos-uri și hamburgheri cu șase pahare de lapte și patru porții de prăjitură cu ciocolată ca desert de obicei consfințea înțelegerea pentru orice adolescent.

Owen și-a ridicat privirile spre soția lui, apoi a privit în lături. Expresia Annei nu s-a schimbat. Mike a surprins atunci un indiciu al unei lupte între soț și soție, o bătălie care probabil că se ducea de luni de zile, aceasta nefiind decât o mică parte a unui, posibil, mai amplu război marital sau, mai degrabă, al *războiului* marital, același pentru toate cuplurile, diferit numai prin amănunte. Văzut din punctul de vedere al Annei Quinney, deraparea neașteptată a lui Mike prin curtea din fața casei lor fusese adierea unui inimaginabil noroc.

Silas

Eu nu am, nu am vrut. Ba da, am vrut, este adevărat, fiindcă minutele alea au fost, am vrut. Eram beat. Camera se învârtea și era muzică și n-am să pot niciodată, n-am să pot niciodată. Tu te-ai dus. Te-ai dus, iar eu am distrus. Am fost șase cu toții și doi au plecat, iar eu de ce nu am plecat? De ce nu ți-am spus numele sau să ți-l gândesc? În loc de asta, nu am auzit decât muzica și furia. Tu erai, erai întotdeauna, cum de am lăsat eu ce eram noi, tu și cu mine? M-am simțit cel mai bine din viața mea. Tu ești aceea. Ar fi trebuit să fugim. Iar ei înregistrau și tu ai să vezi banda și ai să fii foarte rănită, iar asta nu pot să suport. Nu, tu nu poți să vezi niciodată banda. Va trebui să vorbesc eu tine, iar tu va trebui să îmi promiți că niciodată nu ai să… dar de ce mi-ai promite mie? Eu sunt vinovatul. Am fost acolo. Am vrut. Iar acum nu mai pot să spun sau să lac nimic, niciodată. Iar tu ai să fii foarte tristă și asta nu suport.

J. Dot

Nu sunt deloc împăcat cu asta. Deloc. Pur și simplu nu înțeleg. Asta se întâmplă tot timpul, corect? Vreau să spun, asta se întâmplă *tot* timpul. Puștimea se îmbată și face tâmpenii. Să o încasezi pentru toți. Pur și simplu… pur și simplu e de tot rahatul, băi frate. De tot rahatul.

Porcăria e că nu mai pot intra la colegiu acum. Am stat un an pe bară, iar acum iau iarăși de la cap anul postliceal și mă simt, la naiba, ca cel mai boșorog om de pe pământ. Mă îndreptam spre Gonzaga. Spre baschet.

Baschetul a fost boală curată, băi frate. Boală.

Mult timp nu am putut să vorbesc despre nimic în legătură cu asta.

Nu știu dacă trebuie să ți se distrugă întreaga viață din cauza unui singur mic moment. M-au numit *șeful găștii* în presă. Asta-i o tâmpenie. Dacă a fost cineva *șeful găștii,* ea a fost. Știu că sună aiurea să spun așa ceva și avocatul meu nu m-ar lăsa nici să mă apropii de asta, dar întreaga chestie a fost ideea ei. Sigur, noi eram mai mari și ar fi trebuit să fim mai cu cap, dar eram beți și… la naiba… care-i șpilul? De ce îți răspund eu la afurisitele astea de întrebări? Ca să-i scap pielea celui care vine la rând? Îți spun eu. Următorul nu poate fi salvat.

Și antrenorul, să fie dat afară? Asta a fost nebunie curată. Nimic din toate astea nu a fost din vina lui. Numai pentru că s-a întâmplat ca toți să fim din echipa de baschet? ('a și cum ar fi fost vreo sămânță a răului răspândită printre membrii echipei, de care era el responsabil? Isuse Cristoase, ia mai lăsați-o moartă.

Pur și simplu nu pricep. Iei toate celelalte zile ale anului 164 cu toate. Și toată presiunea aia de a intra la un colegiu bun. Și trei ore

de teme pentru acasă în fiecare seară, plus toate orele alea de antrenament și meciurile și școala de sâmbăta… Deci iei toate orele astea și le compari cu *o singură* oră de băutură și de comportare de nemernic și acea *singură oră* îți definește întreaga viață? Pe vecie?

Poza mea a fost peste tot – în toate ziarele, la CNN, la știrile locale. Nu mă pot duce nicăieri fără ca lumea să îmi arunce încă o privire atentă. Uneori, bărbații clatină din cap că le pare rău, iar din când în când câte unul vine la mine și chiar îmi spune, *Hei, îmi pare rău de tine, băi [rute.* Dar femeile? Femeile se uită la mine de parcă sunt o scursură. Scursură curată.

Crezi că-i corect?

Nici măcar nu o cunoșteam. Asta e chestia de tot rahatul.

Înțeleg că trebuie să plătești. Partea asta o pricep. Întrebarea mea e: cât timp?

Matthew

Întreaga poveste l-a dat pe Matthew cu totul peste cap. Întreaga şaradă distrusese viaţa fiului său. Ieşise ceva bun din toată asta? Stătea Academia Avery mai bine? Din câte aflase Matthew, şcoala era pe ducă. Le era băieţilor, fiecăruia dintre ei, mai bine pentru că fuseseră scoşi în faţă? Nimeni în toate minţile nu ar răspunde da la asta. Unul dintre ei, din câte auzise Matthew, nici nu se mai putea ridica de pe canapea. Un altul, propriul lui fiu, era prins într-o mlaştină infernală, între liceu şi colegiu.

James avea acum douăzeci şi unu de ani. Înainte de dezastru fusese pe cale de a juca baschet pentru Universitatea Gonzaga. Fusese recrutat de mai multe şcoli. Aranjamentele promise! Atât Matthew, cât şi soţia lui lucrau pentru Colegiul Middlebury – Matthew era la departamentul de planificare, iar Michelle era profesor de matematică – şi desigur, banii au fost întotdeauna puţini. Perspectiva unui asemenea viitor strălucit era un vis împlinit. Visul acela se sfârşise acum. Oportunitatea aceea dispăruse. Ceva remarcabil care era pe cale de a i se întâmpla fiului său nu avea să mai aibă loc niciodată. Chiar şi lucrurile normale care ar fi trebuit să se întâmple pentru acest băiat – nici ele nu aveau să mai aibă loc acum.

Matthew era convins că evenimentul ar fi trebuit să fie rezolvat între şcoală şi băieţi. Pe tăcute. Nu fusese nicio nevoie – nicicând vreo nevoie – să fie făcut public, iar pentru asta, Matthew o găsea vinovată pe fată. Se spunea că îşi schimbase numele şi se mutase la o şcoală din Houston. Când se gândea la ea, scotea flăcări pe nări.

Pentru anul postliceal al lui James, Matthew şi Michelle hotărâseră să-l trimită pe fiul lor la Avery, pentru că era aproape de Middlebury, unde lucrau ei – numai o oră de mers cu maşina.

Înainte, James fusese la Easton și, cu toate că acolo avusese rezultate sportive bune, avusese probleme cu învățătura. Matthew și Michelle știau că James tot va trebui să stea la internat și la Avery, dar aveau să îl poată vedea în weekend-uri. Și așa a și fost. Cristoase, Matthew își replanificase întreaga programare a cursurilor astfel încât să se poată duce la meciurile de baschet de miercuri și de sâmbătă după-amiaza. Abia dacă lipsea la vreunul. Întregul incident fusese extrem de dificil pentru Matthew și de asemenea pentru Michelle. Reputația lor fusese terfelită. Nimeni nu le-ar fi spus-o vreodată în față, dar Matthew știa că era adevărat. Peste noapte. Deveniseră niște semne de întrebare din punct de vedere social. Ceva-ceva se mai relaxase în timp, însă Matthew știa că erau oameni în campus care nu i-ar fi invitat în casele lor la cină. Asta fusese mai cu seamă dificil pentru Michelle. Oamenii erau întotdeauna gata să dea vina pe mame. Ca și cum ele nu i-ar fi învățat pe fii lor valorile cuvenite. Matthew nu cunoscuse în viața lui o mamă mai bună decât Michelle.

Matthew era convins că toată nenorocirea se întâmplase numai ca fata să poată să și-o tragă cu niște vedete. Voise să-și dovedească ei însăși și celorlalți că putea să aibă o vedetă. De ce altceva ar fi fost înregistrat incidentul? În mediul acela, James era deja o vedetă. Toți trei băieții erau.

Fata și persoana din spatele aparatului de filmat aveau de răspuns pentru o mulțime de lucruri, după părerea lui Matthew.

Matthew nu știa cine fusese în spatele aparatului de filmat. James nu spusese niciodată, iar Matthew îl respectase pentru asta.

Când se gândea la tot rahatul care fusese scris în presă – cum că întreaga chestie era shakesperiană – lui Matthew îi venea să vomite. În ce fel era shakesperian ceea ce se întâmplase la Avery? Mărire, prăbușire fatală, bla, bla, bla.

Matthew și Michelle știau că James făcuse experimente cu băutura și drogurile la Easton. Asta fusese o mică problemă acolo,

iar James fusese dat afară din școală pentru că vânduse marijuana. Așa că el și soția lui îl voiseră pe fiul lor mai aproape de casă. Avery păruse perfect pentru James. Li se spusese că încă un an nu putea decât să îl pregătească mai bine pe James pentru Gonzaga – un plan care, dacă nu ar fi deraiat fără speranță, s-ar fi desfășurat minunat.

În opinia lui Matthew, băieții tineri, la nouăsprezece ani, aveau nevoie să-și dea drumul la supape. Speranța era că pe terenul de baschet, dar presiunile puse pe acești copii erau enorme și trebuiau și ei iertați pentru câte o scăpare, când și când. Și după câte văzuse Matthew la nivel de colegiu, incidentul de la școala particulară părea blând, prin comparație. Nu, nu îi făcea pe băieți candidați la sfințenie, dar Matthew era convins că ar fi trebuit să rămână o chestiune intimă. Avocatul lui James demonstrase convingător că băieții nici măcar nu știuseră că incidentul era filmat. Că, de fapt, li se întinsese o capcană. Credea Matthew asta? Nu știa nici el.

Ironia era că, în cazul în care câțiva puști ar fi făcut ceva similar la colegiu, ăla s-ar fi numit un film de artă.

Fata nu semăna cu niciuna dintre adolescentele de paisprezece ani pe care le cunoscuse Matthew vreodată. Cuvântul *vicleană* îi venea în minte. Asta sugera o seducătoare, iar lui Matthew nu-i păsa cine îi cunoștea sentimentele în legătură cu subiectul.

James și prietenii lui nu avuseseră nimic de dovedit. Fi își arătaseră deja măsura pe terenul de baschet.

James nici nu se mai atingea de mingea de baschet. El, care pentru asta trăise.

Michelle îi arătase lui Matthew scrisoarea de la cercetătoarea de la Universitatea din Vermont. Nu știa dacă ar trebui să vorbească cu aceasta sau nu. Matthew avea o mulțime de spus și era sătul până peste cap de avocați.

Michelle

Dacă ceva din ce spun poate ajuta o altă mamă, atunci ceva bun va fi ieșit chiar și din această perioadă groaznică a vieților noastre.

Știam de ani de zile că ceva rău avea să se întâmple cu James. Nu mi-am imaginat niciodată incidentul de la Avery – cine ar fi putut prevedea asta? – dar după aceea am înțeles că întotdeauna mă temusem.

Uneori mă gândesc că aș fi putut împiedica asta. Alteori știu că nu aș fi putut. Mă întrebam uneori, *E ceva în neregulă cu James?*

Adevărul e că James știa să mintă. Chiar și când nu avea decât treisprezece sau paisprezece ani, știa să mintă perfect. Era dulce și încântător și foarte nostim, dar știa să mintă atât de bine încât nici chiar eu nu reușeam să detectez minciuna decât mult mai târziu. Uneori o bănuiam numai din lipsa de logică a afirmațiilor lui. Adolescenții mici nu pot să inventeze logic foarte bine. Dar el era atât de bun la minciuni încât uneori îmi puneam la îndoială propriile percepții și inteligența. Fiul meu mă privea drept în ochi și tăcea o afirmație care contrazicea tot ce știam eu că era adevărat. Mă făcea să mă îndoiesc eu însămi, iar după aceea trebuia să las să treacă de la mine.

Mă întreb adeseori acum, *Ar fi trebuit să fiu mai strictă? Ar fi trebuit să fiu mai puțin strictă?* E greu de spus în retrospectivă. *Ar fi trebuit să stau cu el minut de minut când era copil mic? Ar fi trebuit să nu merg la serviciu?*

Mă gândesc la lucrurile astea într-una, acum.

Minciunile au început în clasa a opta. Se poate să fi început mai devreme și pur și simplu nu am băgat eu de seamă. Îmi amintesc limpede o zi anume când ne aflam într-un magazin ca să închidem pentru James o haină neagră, pentru nunta fiicei mele mai mari. Îl

luasem de la școală cu mașina, după ore, și ne îndreptam spre magazin și el era, îmi amintesc, foarte vorbăreț în ziua aceea. Îmi amintesc că mi-am spus, *Asta e o zi bună, nu-i așa? James vorbește cu mine pe un ton firesc și o să-i închiriem o haină pentru nunta lui Julie.* Dar când am ajuns la magazin,. Iulie s-a uitat la fratele ei într-un fel ciudat și cu un aer de cunoscător, încât James a început să se tot întoarcă și să țină mai departe de sora lui. Se prefăcea să este distras de o haină sau de o pereche de butoni. Julie a spus:

— Ce ai fumat? Nu arată deloc bine ochii tăi.

M-am uitat la fiul meu, *Poate James are conjunctivită.*

Poate a stat prea mult la computer. Pe drum spre casă, l-am întrebat direct ce voise să spună Julie. A spus că habar nu avea. Am oprit mașina și am spus:

— „Uită-te la mine”.

S-a uitat. Drept în ochii mei. Părea exasperat.

— „Am văzut un film la clasă”, a spus el, aruncându-și mâinile în sus. „Nu știu, a durat ore întregi. Poate că de asta îmi arată rău ochii.”

Trebuia să-l auzi pe James spunând asta ca să înțelegi că era perfect convingător. Am lăsat să treacă. Nu am mai amintit niciodată de asta.

Dar din ziua aceea am început să fiu mai atentă.

Mai întâi au fost poveștile mamelor de la școala generală. Copiii dintr-a șaptea beau, spuneau ele. Cei dintr-a opta fumau marijuana. M-am gândit că nu se putea să fie adevărat. Trăim într-un oraș mic, cu toate că avem colegiul, și presupun că din cauza asta marijuana și alcoolul ar fi putut să fie la îndemâna chiar și a copiilor de la școala generală. Am observat, totuși, că nicio mamă nu credea că lucrul era posibil în cazul propriului copil. E cert că nu l-am crezut posibil în cazul lui James.

În familie, avem reguli stabilite. James avea o restricție. Trebuia să fie acasă înainte de unsprezece seara. Trebuia să mă sune pe mine

pe telefonul celular dacă se ducea oriunde altundeva decât în locul unde ne spusese că se ducea. Mi-am dat seama repede, însă, că nu puteam să fiu niciodată sigură unde anume se afla. Am început să îl verific, sunându-i pe părinții copiilor la care spunea el că se ducea în vizită. Odată am sunat și mama copilului mi-a spus că nu îl văzuse toată seara. I-am simțit surpriza și o ușoară milă în voce și am știut exact la ce se gândea: *Michelle are un fiu în care nu poate avea încredere.*

Când James a venit acasă, l-am întrebat unde fusese. Mi-a spus că fusese unde îmi spusese că avea să fie. I-am spus că asta nu era posibil, pentru că tocmai vorbisem cu mama copilului. A spus că fusese la subsol și că jucaseră jocuri video. Fuseseră o mulțime de băieți, opt sau poate nouă. Mama băiatului pur și simplu nu știuse că era și el printre ei. Am știut că asta nu putea fi adevărat. Care mamă nu știe cine a fost în casa ei? Dar a-l auzi pe James spunând aceste cuvinte însemna a-l crede. A te uita în ochii lui și a-i auzi tonul vocii însemna a-l crede. Am ezitat și el a văzut. În momentul ezitării mele, fiul meu s-a indignat. Alte mame nu-i sunau pe părinți. Eu de ce o făceam? Nu aveam încredere în el?

După aceea, aparent, James a început să mintă și mai mult. Da, citise cartea pentru ora de engleză. Eu știam mai bine; nu o citise. Da, își făcuse tema pentru acasă. Mă întrebam când. Nu mai puteam pretinde să-și facă temele în bucătărie; fiul meu insista să i se permită să învețe în camera lui. Trebuia să ciocănesc la ușă înainte de a intra. Haleam și intram repede și îl vedeam la calculator, stând la taifas cu prietenii pe mess'. Prindeam cuvinte din mica fereastră. James se uita la mine și mințea. Îmi spunea că făcea o căutare pentru o temă. Sau că verifica să vadă ce temă avea. Nu era nicio carte deschisă pe biroul lui.

Din când în când, încercam cu umorul. Uneori eram fermă. Aveam să-i fiu aliat, mă gândeam, sau aveam să mai renunț la lege. Aveam să schimb regulile sau să le adaptez. Aveam să-mi aleg bătăliile.

Am vorbit cu soțul meu și i-am spus ce gândeam. James mințea și începuse să bea. E o fază, a spus soțul meu. Băieții au nevoie să se desprindă de mamele lor. Eram exagerat de protectoare și mă băgăm prea mult. Mai lasă deoparte povara responsabilităților lui, a spus soțul meu, și o să și le asume el singur.

A părut o propunere rezonabilă.

Fiul nostru este un copil bun, a adăugat soțul meu. A sunat vreodată vreun profesor? A sunat vreodată directorul școlii? A sugerat vreodată vreun părinte…?

Am decis în primăvară să-l trimitem pe James la Academia Easton, din nordul statului Connecticut. Vorbeam de câtva timp să-l trimitem undeva pentru liceu, pentru că școala din orașul nostru nu era prea bună. Dar când i-am sugerat asta lui James, s-a răzvrătit. Nu avea să se ducă, a spus. Cum puteau părinții să vrea să-și trimită copilul de acasă?

Aproape am cedat; nu voiam să plece. Îl iubeam și îl voiam lângă mine. Departe de mine, mă gândeam, nu avea să mai învețe. Puteam să nu știu ce făcea el într-o seară de weekend. Și totuși, mă gândeam, nu i-ar fi lui mai bine la Easton, unde erau reguli mai stricte? Nu pierdusem eu deja controlul? N-ar putea fi mai ușor pentru toată lumea dacă pleca de acasă și se găsea pe el însuși?

Fără nicio tragere de inimă, James a plecat la Easton și imediat s-a pus pe treabă ca să ne demonstreze că decizia noastră fusese greșită. Notele au început să sufere. Rapoartele care erau trimise acasă vorbeau despre lipsă de organizare, de faptul că avea o inteligență înnăscută, dar nu se străduia. Era sugerat faptul că inventa scuze pentru temele nefăcute. Am vorbit cu James și am mers în vizită la școală. Am avut ședințe cu profesorii și cu îndrumătorul lui. Fiul nostru acumulase puncte negative pentru neprezentare la ore, pentru încălcarea regulilor privind ținuta și pentru fumat. Nu știam că fiul nostru fumase vreo țigară în viața lui. Când l-am confruntat cu acuzele, a spus să nu încercase decât o dată. Am vrut să îl cred.

James spunea că nu îi pasă de școală și că nu îi plăcea de profesori. Credea că îndrumătorul lui era slab pregătit, îl ura pe profesorul de istorie.

Numai antrenorul de la baschet trimitea acasă rapoarte bune.

James a crescut cincisprezece centimetri în anul doi de liceu. Era excepțional la baschet. Unul dintr-o sută. Unul dintr-o mie, spunea antrenorul lui. Unul dintre cei mai buni jucători care trecuseră vreodată prin Baston. Deși James jucase întotdeauna baschet la nivel de ligă orășenească, nu realizasem că avea un asemenea talent. Mi-am spus, *Asta este. Asta este lucrul care îl va schimba în bine pe fiul nostru. Ăsta este lucrul care îl va salva.*

James venea acasă în weekend sau în câte-o vacanță și pentru câteva ore părea a fi un alt om, un băiat drăguț, un băiat bun. Mai matur, mai puțin volatil. Vorbea cu noi, ne împărtășea ideile și planurile lui. Vorbeam despre baschet, despre care erau meciurile la care aveam să putem să participăm. Eram atât de fericită atunci. Mă gândeam, *Am făcut ceea ce trebuia. Trimiterea lui James la o școală particulară a fost hotărârea corectă, în definitiv. James crește și începe să-și asume responsabilități. Baschetul l-a schimbat. Credea în el însuși.*

Dar, mai târziu, James se ducea în camera lui și închidea așa. Cobora la masă, după care se ducea pe afară, cu prietenii. A început iarăși să mintă, iar de data asta am descoperit că fiul nostru era un profesionist. Avea logică acum și nu puteam niciodată să fiu sigură dacă spunea adevărul. Se părea că nu reușeam niciodată să-l prind. Dădeam telefoane discrete, inventând pretexte. El întreba, *De ce suni oamenii?* A cerut o oră mai târzie de venire acasă, apoi una și mai târzie. Întrebam, *Ce, Doamne, poți să faci în orașul ăsta după miezul nopții?*

Eram permanent îngrijorată. Simțeam că fiul meu mă loca încetul cu încetul. Lucrul ăsta mărunt, apoi acest alt lucru mărunt.

Într-o seară, în timpul vacanței de Crăciun din anul al treilea, James a venit acasă beat. Așteptasem trează și stăteam în bucătărie

în halatul de casă. L-am luat la întrebări și i-am spus că este beat. Mirosea și abia mai pronunța cuvintele. A devenit agresiv și a negat că băuse.

L-am trezit pe soțul meu și i-am spus să coboare, ca să vadă cu ochii lui. Matthew i-a spus fiului meu să se ducă la culcare. Aveam să stăm de vorbă dimineața.

Dimineața, James era dureros de mahmur. Când i-am spus că aveam să-i interzicem să mai iasă din casă, a spus că era nefericit, că noi îi distrusesem viața. Ura Easton și se simțea nenorocit acolo.

Văd acum că plantarea ideii că noi îi distrusesem viața a fost o tactică strălucită din partea lui James.

În ianuarie, în cel de-al treilea an de liceu, un reprezentant al Universității Gonzaga a sosit din statul Washington la Easton ca să îl vadă jucând pe James. Echipa lor de baschet a câștigat în acel an toate meciurile pe care le-a jucat. Fiul meu marca câte douăzeci, treizeci de puncte în fiecare meci. Era un „fenomen", ni se spunea.

A-l muta pe James de la Easton nu mai era nici măcar o posibilitate. Dacă reușea să intre la Gonzaga cu bursă integrală, mai contau atât de mult notele?

Rapoartele referitoare la situația școlară au continuat să fie proaste. James era extraordinar de promițător, dar nu tăcea treabă. M-am gândit că poate avusese dintotdeauna o problemă cu organizarea și că ar fi trebuit să-l duc să fie diagnosticat când era mai mic.

Aș fi putut face mai mult pentru el, mă gândeam. Aș fi putut să-l ajut.

În toamna ultimului an de liceu, fiul meu a fost recrutat pentru Gonzaga. Oferta pe care i-au făcut-o era uimitor de completă. Am sărbătorit acasă. Soțul meu și cu mine am băut șampanie. Soțul meu i-a oferit fiului meu un pahar.

În aprilie, James a fost dat afară de la Easton pentru comercializare de marijuana pe proprietatea școlii. Nu a negat

acuzația. Mi-a spus că a fost numai o singură dată, e a o făcea pentru un prieten, pentru că prietenul lui avea o nevoie disperată de bani. I-am spus că nu îl cred. Eram furioasă, iar soțul meu era bolnav de inimă. Fiul nostru dăduse cu piciorul propriului lui viitor.

Poate că nu, a spus recrutorul când a sunat la noi acasă, după ce a aflat de exmatriculare. Dacă James putea recupera creditele în timpul verii, iar apoi continua cu un an postliceal, undeva în altă parte, colegiul încă avea să-și păstreze oferta deschisă.

Ne-am repezit să căutăm o școală particulară pentru Inii nostru. Era târziu în cursul anului școlar, prea târziu pentru procesul normal de aplicație. Voiam să fie aproape i Ic casă, ca să putem sta cu ochii pe el.

Am vizitat Avery, iar ei l-au acceptat pe James în aceeași săptămână. Au făcut spectacol, că erau îngrijorați de exmatriculare și că trebuia ca James să dea examenele i Ic intrare, dar se vedea cât de fericiți erau să aibă un jucător de baschet de talia lui James.

L-au obligat pe fiul nostru să meargă la un terapeut. James credea că el era mai deștept decât terapeutul. Nu era deloc convins cu privire la întreaga idee a terapiei, ne-a spus. Nu credea în ea, iar dacă nu credea în ea, nu avea să meargă. Până în iulie, începuse deja să nu se mai ducă la toate consultațiile.

Las-l în pace, mi-a spus soțul meu. Nu poți face un băiat de optsprezece ani să facă ceva ce el nu vrea să facă.

În vară, James a mers într-un șir de tabere de baschet ca pregătire pentru ceea ce noi am fost convinși că avea să fie un an excepțional și răscumpărător.

În toamnă l-am dus noi cu mașina la Avery. Atunci, abia dacă îmi mai recunoșteam fiul. Era mare și musculos și își lăsase barbă. Mă domina cu înălțimea lui, fapt care nu făcea decât să sublinieze cât de mică era influența pe care o aveam acum asupra lui. Înainte să plecăm, l-am pus să se așeze și i-am spus cât de mult îl iubeam, l-am

spus că atâta timp cât locuia în casă la noi nu aveam să mă las de capul lui. I-am spus:

— Culegi ce ai semănat.

Am văzut un mic zâmbet care îi juca în colțurile gurii. M-am gândit, *Râde de mine.*

În toamnă, am mers la Avery și mi-am pierdut fiul. Ce vreau să spun mamelor de băieți? Ceva îi doare pe băieții ăștia și nu știu ce anume. Feriți-i de alcool. Dacă suspectați o problemă, există o problemă. Nu le treceți cu vederea nici măcar cea dintâi minciună. Fiți vigilente.

Natalie

Îi vezi cum vin, băieții ăștia mari, mătăhăloși, nu au răbdare, vor să intre cât mai repede în sala de mese. Ceva în ei se dezlănțuie înăuntru când vin ei încoace. Sunt animale care își vor hrana. Iau patru, cinci hamburgheri și cer supliment de cartofi prăjiți, după care iau o jumătate de duzină de bucăți de prăjitură. Poți să mănânci cât vrei la Avery. I-am văzut pe băieți dând pe gât șase, șapte pahare de lapte. Nu cred că este vreunul care să mănânce o legumă. Nu știu de ce ne mai omorâm cu legumele. Mâncarea este bună aici. Avem barul de salate, mașina de iaurt înghețat, rotisorul. Poți să găsești orice sandviș dorești. Avem „Noaptea italiană", „Noaptea mexicană". Ei mănâncă șapte, opt tacos-uri odată. Îi știu pe băieții ăștia încă de când erau în primul an. În afară de J. Dot. El a venit pentru un an postliceal.

Pe ea însă nu o știam. Fetele nu mănâncă. Sau dacă mănâncă, o fac în secret. Ele se duc direct la barul de salate. Eu stau înapoia tejghelei cu antreuri. Vă spun eu, totuși, noi avem un regulament pentru îmbrăcăminte, dar fetele astea, ele se îmbracă ca niște șteoarfe, cu petecele alea de bluzițe cu bretele și fustele care lasă să se vadă mult din picior. Nu știu cum băieții – sau profesorii, de fapt – își pot ține sculele în nădragi. Aici e ca în *Rebel în California.*

Îl cunoșteam pe Silas și îi știam și familia foarte bine. Mergeam cu toții la aceeași biserică. Erau o familie de buni catolici. Familia lui Owen este aici în Avery de, oho, trei generații cel puțin. Anna, ea era o mamă bună. Știam întotdeauna, dacă-mi trimiteam copiii la ei, să se joace, că au să fie supravegheați. Nu trebuia niciodată să-ți faci griji, cum îți făceai cu alte mame din oraș – cele care beau, vreau să zic. Întotdeauna se găsesc și unele dintr-alea.

Îl plăceam pe Rob. El spunea întotdeauna mulțumesc. Nimeni nu

spune vreodată mulțumesc. J. Dot, însă, el întotdeauna căuta să se distreze. Centrul atenției. Dacă auzeai hohote de râs și te uitai, era întotdeauna de la masa unde stătea J. Dot.

Dacă vreai să alegi un băiat din toată școala care era crescut cum se cuvine, ăla era Silas.

Eu nu spun că de vină e fata. De vină sunt reporterii. Aș ucide câțiva reporteri din ăștia, pentru ce le-au făcut ei băieților ălora.

Mike

În aprilie, Silas Quinney a fost acceptat la Academia Avery cu începere din toamna următoare. Până atunci, Mike avansase din bucătăria familiei Quinney în sufragerie, de vreme ce își luase ca sarcină să grăbească personal procesele de aplicație și de ajutor financiar, aducând formularele pentru ca Anna și Owen să le semneze. Între timp, Mike ajunsese să-l cunoască pe Silas destul de bine, dat fiind că îl întâlnise de mai multe ori și asistase la unul dintre meciurile lui de baschet de la școala generală. Predictibil, antrenorul Blount a fost extraordinar de entuziast cu privire la perspectivele lui Silas, iar Mike începea să aibă sentimentul că tăcuse Academiei Avery, ca și familiei Quinney, un enorm serviciu, mai mult decât compensatoriu pentru daunele materiale pe care le produseseră Volvo-ul lui în înțelegere cu Mama Natură.

Mike îl privea pe Silas ca pe un băiat tăcut, gânditor, cu mai mult decât partea lui din ceea ce lui Mike îi plăcea să spună că se cheamă *caracter*, o trăsătură care părea a fi fost înlocuită, în anii din urmă, cu *rezultatele.* Dacă asta era consecința creșterii băiatului într-un spirit religios – membrii familiei Quinney erau catolici practicanți – Mike nu putea spune. Băiatul semăna cu tatăl lui la înfățișare, deși el nu dezvoltase nimic asemănător unui potențial pentru un zâmbet pus pe șotii, în jurul ochilor. Era îndoielnic că avea să o facă vreodată. Silas părea să ia viața, deși nu neapărat și pe sine însuși, în serios, ceea ce îl făcea să fie un elev ideal și totodată un jucător de baschet de prima echipă (unul dintre cei doi elevi din primul an admiși în echipă).

Un avantaj pe care școlile particulare îl aveau asupra celor publice era că ele își țineau elevii *ocupați.* Școala începea la opt dimineața și, cu toate că orele se întindeau până la ora două, sportul

era obligatoriu pentru toți elevii. De asemenea obligatorie era o perioadă de studiu la clasă de două ore seara, pentru interni. Deși Silas nu era la internat (spre deosebire de Rob, J. Dot și fată), el era ocupat până la șase și jumătate în majoritatea zilelor și se putea conta pe faptul că avea nevoie de cel puțin trei ore pentru a-și face temele pentru acasă în fiecare seară, dacă nu mai mult. Profesorii aveau tendința să sporească încărcătura primului an, pentru a-i îndoctrina pe elevi. De multe ori, în timp ce vizita dormitoarele elevilor din anul întâi, Mike se uita prin sălile deschise între opt și zece seara și îi vedea pe elevii noi cu capetele aplecate asupra pupitrelor, nu dormind, ci disperați, unii dintre ei chiar în lacrimi. Lui Mike îi plăcea să creadă că elevii de la Avery erau excepțional de bine pregătiți pentru colegiu și, într-adevăr, noii absolvenți raportau adeseori că datorită faptului că pregătirea lor școlară la Avery fusese riguroasă, colegiul li se părea mai ușor decât liceul.

Silas, în prima echipă a școlii, trebuia adeseori să călătorească distanțe mari pentru cel puțin jumătate dintre meciuri. În plus, școala de sâmbătă era obligatorie la fiecare două săptămâni. Aceste reguli apăruseră din nevoia de a le lăsa elevilor interni prea puțin timp pentru a se ocupa de prostii, dârele se aplicau și elevilor externi. Anna se plângea râzând că ea abia dacă își mai vedea fiul, deși părea destul de fericită că Silas era la Avery. Anna devenise la început voluntar de probă, apoi unul neobosit în asociația părinți-profesori. Owen, care nu era genul de om care să poarte pică, deși Mike simțea că era dispus să-și smulgă Inii de la Avery la cel mai mic semn de necaz, se mândrea cu succesul lui Silas la baschet și încerca să fie prezent la luate meciurile jucate acasă. De fiecare dată când Owen intra în sala de sport și se îndrepta spre tribunele gazdelor, Mike reușea, la un moment oarecare, să stea sau să se așeze alaiuri de el și să-l întrebe de Anna și, dacă Owen pierduse vreo repriză sau două, să-l pună la curent cu progresul echipei și, în particular, cu al lui Silas. Owen nu se lăuda niciodată cu fiul lui, iar

când cineva îl complimenta pe Silas, dădea ușor din cap, în semn de mulțumire. Se putea vedea, însă, în ochii lui Owen, acea rază de mândrie pe care numai un tată o are. Mike îl invidia, pentru că indiferent cât de mult putea el să aplaude și să sărbătorească atunci când Avery avea o echipă învingătoare sau chiar de campionat, Mike nu avea niciodată tresărirea aia de bucurie la care avea acces Owen Quinney.

Owen venea întotdeauna la meciuri în salopete uzate și cu jacheta cea groasă, în carouri, care mirosea a oaie. Nu arăta nici cea mai mică stânjeneală pentru a fi îmbrăcat mai puțin pretențios sau pentru a fi localnic. Într-adevăr, dacă ar fi fost întrebat, Owen probabil că ar fi recunoscut că nutrește un sentiment de superioritate față de ceilalți părinți – dintre care unii călătoreau distanțe mari pentru a asista la meciuri – pentru că, ei bine, așa sunt vermontienii. Uneori, după câte un meci, Owen și Anna îi invitau pe Meg și pe Mike să vină să ia masa la ei, dar, ciudat, pe toată perioada cât Mike i-a cunoscut, Meg nu îl însoțise niciodată pe soțul ei la locuința familiei Quinney. De cele mai multe ori asta era prin natura împrejurărilor – soția lui avea adeseori întâlniri sau activități care se întindeau dincolo de ora cinei – dar uneori era pur și simplu din cauza înțelegerii ei că familia Quinney era treaba lui Mike, parte a slujbei lui, iar Meg nu considera slujba lui ca fiind și slujba ei. Ei doi aveau sfere de influență separate, universuri de responsabilități separate.

Anna Quinney era o bucătăreasă superioară, din varietatea fermă de Vermont. Mike își amintea mai ales pișcoturile ei cu unt și se îndoia că avea să mai guste vreodată ceva atât de bun. Făcea o prăjitură cu cremă de lămâie pe care merita să o visezi și reușea să coacă puiul la perfecție, așa, ca să aibă carnea fragedă, zemoasă și aromată. Sufrageria lor era mică, dar deoarece nu era decât un singur fiu, erau întotdeauna un scaun sau două în plus pentru oaspeți. Annei, credea Mike, îi plăcea puțin să se dea mare, deși

trebuia să ghicești asta: era modestă până aproape la defect. Masa era așternută cu o față de masă albastră, croșetată, similară cu șervetele de masă din bucătărie. Sufrageria și fața de masă îi aminteau lui Mike de mesele din copilărie, luate la casa bunicii, și avea adeseori sentimentul, când se afla în vizită la familia Quinney, că pășise înapoi în timp. Își făcea mereu griji să nu dea sos peste marginea farfuriei, dar fața de masă era imaculată de fiecare dată când lua masa acolo. *Masa* nu era totuși termenul corect, se gândea el. *Cina* era mai potrivit. Nu era niciodată vreun fel de vin; mâncarea, oricât de bună, nu era gătită special; nimeni nu se gătea pentru masă. Owen stătea la un capăt al mesei, Anna la celălalt. Silas și Mike ședeau unul în fața celuilalt, Silas arătând adeseori ușor îmbujorat din cauza eforturilor din sala de sport.

Mike îi vizita arareori toamna sau primăvara, deoarece atunci avea mai puține ocazii să se întâlnească cu Owen, dar putea mânca acolo și de două ori pe lună în timpul iernii, încăperea nu avea decât o singură fereastră, un ceas mare < are bătea sfertul de oră, un raft cu mărunțișuri care trebuia să fi avut vreo semnificație deosebită pentru Anna. Pe un aii raft era o seric de fotografii în culori, multe dintre ele cu Silas ca bebeluș sau copil. Owen era un mare povestitor și putea face față oricărei teme de discuție. Anumite subiecte, iii special, îl stârneau. Omul de la Casa Albă îl făcea să izbucnească de furie. Războiul din Irak îl făcea apoplexic. Owen era pacifist, anunțase el, și avea să-și încurajeze fiul – dacă era să fie vreodată recrutat pentru armată – să o întindă în Canada, mai degrabă, decât să facă serviciul militar. Turiștii îl făceau să chicotească și avea o rezervă nesfârșită de anecdote despre vizitatori nevinovați din afara statului, care îl făceau să râdă indiferent de câte ori spunea o anumită istorioară. Asemenea povestiri îl puteau încuraja pe Mike să povestească la rândul lui despre părinți și potențiali elevi veniți să viziteze – nu cea mai politică dintre conversații pentru un director de școală, dar în acea sufragerie se

simțea în siguranță. Era, fără îndoială, combinația dintre excepționala mâncare simplă, fața de masă evocatoare și spațiul înghesuit, care în alte împrejurări l-ar fi făcut să se simtă claustrofobic. Se gândea, considerând lucrurile pe toate fețele, că Silas, deși copil unic, fusese norocos în familia lui.

Owen nu se lăudase fără temei când spusese că nimeni nu putea dribla până la coș ca fiul lui. Deși băiatul era mic de statură, recupera – și mai mult decât atât – prin viteză. Era talentat și la jocul de picioare și era o încântare să-l privești cum dribla adversari de două ori mai mari decât el. Dacă rata o aruncare în care ar fi trebuit să marcheze – mai ales una de trei puncte – sau dacă echipa lui pierdea vreun meci, Silas suferea profund, de obicei lăsându-și capul să-i atârne într-o parte ca și cum s-ar fi așteptat să fie dus la locul de execuție. Mike nu credea că Owen sau Anna ridicaseră vreodată mâna asupra lui Silas și totuși, el părea a avea acces uneori la un adânc puț de rușine. Eșecul nu era acceptabil, iar Silas părea a nu fi în stare să se descotorosească de el la fel cum ceilalți băieți o făceau adeseori.

Uneori, când Mike îl întâlnea pe Silas prin campus, se opreau pentru un moment și schimbau câteva cuvinte, Mike punând întrebări, iar Silas răspunzând. Ce mai făceau ai lui? Cum părea că avea să fie meciul de sâmbătă? Cum se descurca cu învățatul? În timpul celui de-al doilea an al lui Silas, Anna și Owen au ținut acasă le ei serata anuală pentru echipa de baschet; Mike a fost și el invitat, iar cu acea ocazie a avansat din sufragerie în camera de zi. Iar o dată, în timpul celui de-al treilea an al lui Silas, băiatul și cu el avuseseră o adevărată conversație.

Destul de ciudat (și trist), a fost o împrejurare care a avut de-a face cu sexul. Doi băieți, din anul trei, fuseseră prinși după ore, în parcarea elevilor externi, fumând marijuana într-o Honda Civic gri și, *în același timp,* unuia dintre băieți îi era administrată o felație de către o fată din anul doi. Faptul că un profesor rămăsese peste

program și s-a întâmplat să treacă în pas vioi pe lângă Civic, în drum spre mașina lui, a fost pur și simplu ghinionul celor trei, care au fost aduși numaidecât în biroul directorului școlii. Mike a stat de vorbă mai întâi cu băieții – dintre care pe unul nu-l plăcuse niciodată – pe care nu a avut nicio problemă să-i suspende deopotrivă până la luarea următoarelor decizii în privința lor de către Comisia Disciplinară. Cât despre fată, al cărei nume Mike nu și-l mai amintea, ea a stat în fața biroului lui Mike în timp ce acesta o chestiona eu blândețe. Mike presupusese în mod greșit că cei doi băieți profitaseră de ea și că la mijloc era vreun fel de tranzacție. A fost, prin urmare, oarecum șocat (deși după aproape două decenii cu adolescenții, puține ar mai fi trebuit să-l șocheze) când ea a recunoscut de bunăvoie că se luase după băieți în parcare și îi rugase să o ia și pe ea cu mașina. Odată urcată în mașină, se rugase de ei să o lase să săvârșească acel act sexual asupra unuia dintre ei. F aptul că, din întâmplare, băieții tocmai fumau o țigară de marijuana nu a avut nicio legătură cu restul, în ceea ce o privea pe ea. Mike a întrebat-o apoi – probabil că din pură nemulțumire pentru faptul că ea putea, cu atâta seninătate și ca în treacăt, să săvârșească ceea ce ar fi trebuit să fie un act sexual intim și astfel să se înjosească – dacă avea obiceiul să se țină după băieți ca să facă sex în mașini, iar ea a spus, cu oarecare melancolie, i s-a părut lui, „De vreo două ori". Când Mike a întrebat-o după cine s-a dus, ca a numit o jumătate de duzină de băieți, printre care și pe Silas Quinney. Mike a fost atât de surprins, încât a pus-o să repete numele.

— Dar nu prea a mers, a spus ea, aparent fără niciun fel de mândrie feminină. El nu a prea vrut.

Fata a fost suspendată pentru patru zile și reprimită, iar apoi, dacă pe Mike nu îl înșela memoria, a mers mai departe la Bowdoin. Mike l-a chemat după aceasta pe Silas la el în birou și acolo au avut ei prima lor conversație de mai mult de trei fraze, într-o încăpere

care nu era din locuința băiatului.

Mike l-a privit pe Silas cum pășește în birou, cu ghiozdanul trecut peste un umăr. S-a așezat pe un scaun din fața biroului lui Mike, scaunul pe care îl ocupase fata cu atât de puțin timp înainte. Părea nedumerit și poate puțin îngrijorat. Nu știa de ce îl chemase Mike, dar pe de altă parte, a fi convocat în biroul directorului școlii era arareori un lucru *bun.* Era mai înalt decât atunci când îl întâlnise Mike prima oară și se împlinise considerabil. Avea părul des, ca tatăl lui, și i se putea deja vedea umbra neagră a bărbii, deși Mike presupunea că se răsese în dimineața aceea sau în seara precedentă. Purta un pulover albastru din lână, la baza gâtului, cu care Mike îl văzuse îmbrăcat adeseori, genul de pulover care se cumpără la marile magazine universale. Ca majoritatea băieților de vârsta lui, avea blugi, deși Mike a fost mulțumit să observe că nu îi atârnau sub oasele șoldurilor, lăsând privirii o palmă de chilot.

— Ce mai fac ai tăi?, a întrebat Mike.

— Bine, a spus Silas, apoi, probabil că din politețe, a mai adăugat ceva – în felul în care copii sunt îndemnați să scrie propoziții suplimentare pe cârdurile de mulțumire cu text pre tipărit. Mama vrea să se apuce iarăși de școală, a spus el.

— Asta e foarte bine. Unde?

Silas a indicat numele unui colegiu de doi ani, din zonă.

— Vrea să-și ia o diplomă de asociat, în afaceri, și după aceea să deschidă o brutărie.

— Ei bine, este persoana potrivită pentru asta, a spus Mike cu entuziasm. Am putea folosi și noi, aici, o brutărie bună.

Silas a încuviințat dând din cap, încurcat că nu mai avea alte știri.

— Ei bine, probabil că te întrebi de ce te afli aici, a spus Mike. A fost un incident.

Mike a spus numele fetei și i-a spus lui Silas motivul pentru care fusese convocat. Lui Silas i s-a scurs sângele din cap și pielea de pe față s-a făcut de culoarea perdeluțelor crem de la fereastră.

— Silas?, a întrebat Mike.

Silas a clătinat vag din cap.

— Silas, nu ești în niciun fel de necaz.

Liniștea s-a prelungit atât de mult încât Mike a avut timp să înregistreze vocea Kasiei în anticameră, răpăitul îngrijorător al ploii în ferestre (avea pe agendă participarea la un meci al primei echipe de fotbal a școlii, mai târziu, în acea zi), mirosul cafelei ce clocotea în holul de intrare al clădirii.

— Tot ce fac, de fapt, a explicat el, este să încerc să confirm adevărul celor spuse de fată.

Mike s-a aranjat în fotoliu. Privirile lui Silas erau fixate asupra marginii biroului. Mike nu știa ce anume vedea băiatul cu ochii minții: reacția mamei lui la aflarea veștii? Fata pipăindu-l? Un viitor la școala publică?

— Silas, uită-te la mine.

Fără nicio tragere de inimă, Silas și-a ridicat privirea pentru a o întâlni pe a directorului școlii. Mike a observat că piciorul băiatului se freca rapid – într-un du-te-vino nervos – de piciorul biroului.

— Nu ești în niciun fel de necaz, a explicat Mike. Nu ești acuzat de nicio infracțiune. Dacă era să fie ceva, tu ai fi putut să o acuzi pe fată, pe bună dreptate, pentru a te… – nu putea spune chiar cuvântul *hărțui,* părea ceva extrem – *necăji,* a terminal el fraza. A recunoscut că te-a rugat să o iei cu mașina și să o lași… Mike a ezitat iarăși, să te *pipăie,* cred că este termenul potrivit aici.

Silas a clătinat din cap.

— Nu așa s-a întâmplat?, a întrebat Mike.

— Ba da, a spus Silas încet. Cam așa ceva.

— Ei bine, îmi pare rău, a spus Mike. Este suspendată pentru patru zile.

Băiatul a clătinat iarăși din cap, de data asta violent.

— Nu ar trebui să fie, a protestat el.

— Păi, asta este decizia mea, nu?

— N-a fost nimic, a spus Silas.

Mike s-a lăsat pe speteaza fotoliului și a bătut ușor cu creionul în birou.

— Uneori, a spus el, unii elevi au nevoie, din lipsă de o descriere mai bună, de o pauză. Să fie treziți. Au mai fost și alte incidente. Nu putem lăsa să continue acest gen de comportament.

— Nu a fost decât… a spus Silas deschizându-și palmele.

— Am o imagine destul de clară despre ce s-a întâmplat, a spus Mike.

Începea să-și regrete decizia de a-l fi chemat pe Silas în birou la el. Culoarea încă nu revenise în obrajii băiatului.

— Ascultă, a spus Mike, împingându-se înainte; brusc, începuse să-și dorească o cafea. Nu avem probleme aici. Aveam nevoie numai de o confirmare, iar tu mi-ai dat-o. Dacă nu era adevărat și fata îți indica numele numai așa, ci bine, ar fi trebuit să luăm alte măsuri. Să îi oferim vreun fel de ajutor. Nu că așa cum stau lucrurile nu ar avea nevoie de ajutor.

Băiatul a dat iarăși din cap într-o parte și-n alta. Mike i observat că piciorul încă i se mai zbătea.

— N-am să le spun despre asta părinților tăi, a spus directorul școlii. Nu este nevoie.

Capul lui Silas s-a ridicat brusc.

— Credeți că numai de asta îmi pasă?

Mike a fost luat pe nepregătite de forța emoției din spatele acestei întrebări.

— Ce vor spune părinții mei?, a adăugat Silas, în caz că Mike nu înțelesese.

— Ei bine, nici… a început Mike.

— Am *lăsat* să se întâmple asta, a spus Silas. Eram în mașină la mine când mi-a bătut în geam. Am fost puțin surprins că îmi cerea să o duc cu mașina, pentru că nu o cunoșteam. Înainte să ieșim din parcare, mi-a pus mâna pe pantaloni. Am oprit mașina și pentru un

moment, am lăsat-o.

— Silas, a spus Mike, ești un băiat de șaisprezece ani.

— Șaptesprezece.

— Ai fost, fără îndoială, uluit. Puțin paralizat. Orice băiat ar fi, în asemenea situație.

— Puteam să…

— Puteai să ce?, a întrebat Mike. Să fi acționat o fracțiune de secundă mai rapid?

— Cred că ar trebui să mă suspendați și pe mine, a spus Silas cu înverșunare.

— Silas, nu te pot suspenda. Nu am niciun motiv.

— Nu pare corect. Nu știa ce face.

— Eu cred că știa foarte bine ce face, a spus Mike calm. Se poate să nu fi știut de ce a făcut-o și sper că o să fie puțin șocată de propriul ei comportament și că acest… respiro… îi va da timp să se gândească, așa ca să nu mai vrea să o facă din nou, dar convingerea mea, Silas, este că știa exact ce face.

Băiatul a tras adânc aer în piept, apoi l-a lăsat să iasă afară. Mike a observat, cu mare ușurare, că Silas începea să-și recapete culoarea din obraji.

— Nu că sunt vreun masochist sau mai știu eu ce, a spus băiatul. Nu încerc să mă bag în bucluc.

A făcut o pauză.

— Dacă aș fi suspendat, tata m-ar omorî și nu aș mai putea să joc baschet.

O altă pauză.

— Mă gândesc numai că am ezitat prea mult, că o puteam opri, că puteam să îi spun puțin mai repede să se dea jos din mașină. În schimb, am înțepenit.

— Silas, nu a fost *vina* ta, a spus Mike, ceva mai ferm, poate, decât ar fi făcut-o în alte condiții.

Nu voia ca Silas să fie obsedat de lucrul acesta. Mai important, nu

voia ca acest incident să stea în calea a ceea ce voia el să facă în viață, ceea ce era să continue să fie un elev decent, un copil bun și un senzațional jucător de baschet.

Surprins de schimbarea bruscă din tonul lui Mike, Silas s-a îndreptat pe scaun și a pus mâna pe sacul de cărți.

— Încotro, acum?, a întrebat Mike lejer.

— Chimie, a spus Silas.

— Ai nevoie de bilet de voie?

— Nu, mă descurc, a spus Silas, ridicându-se în picioare.

Mike s-a ridicat și el.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit, a spus, de parcă stătuseră de vorbă despre schimbarea unei ore din program.

Silas a dat ușor din cap.

— Și salută-i pe ai tăi.

Mike l-a urmărit îndreptându-se spre ușă. Silas avea o zvâcnire ciudată în mers, care i-a amintit lui Mike de tatăl băiatului. Ajuns în prag, Silas s-a răsucit și a părut că se pregătește să spună ceva. Apoi a ridicat din umeri și a plecat, iar la un minut după aceea Mike a pășit în holul de primire. Și-a turnat o cafea îngrozitor de tare.

În zilele care au urmat, Mike s-a întrebat de ce îl chemase pe Silas în biroul lui. Fusese numai pentru a verifica i datarea fetei? Fusese aceasta cu adevărat necesară? Sau exista un alt motiv: nevoia unui tată de a-și convinge fiul i a ci știe și vede totul? Mike era perfect conștient că el nu n a tatăl lui Silas, dar dacă ar fi existat – în ciuda mărturiei contrare a fetei – vreo participare ilicită din partea lui Silas, n-ar fi vrut Mike, într-un fel subtil, ca băiatul să alic că el știa?

După „conversația" lor, în atitudinea lui Silas față de directorul școlii s-a petrecut o schimbare. Dacă până atunci, când Mike mergea în vizită la familia Quinney și îl găsea pe băiat relaxându-se în fața televizorului, Silas se ridica și venea să dea mâna cu Mike și să spună bună ziua, acum mana nu mai era gata să fie întinsă și ochii nu mai erau atât de dispuși să întâlnească privirea lui Mike. Era ca

și cum, de fiecare dată când se întâlneau, amândurora le era amintită discuția din birou și, prin urmare, trebuiau să-și imagineze sau să își aducă aminte – fie că voiau, fie că nu – de incidentul din mașina lui Silas, fiecare știind prea bine că și celălalt făcea asta, astfel încât imaginea fetei cu mâna la șlițul lui Silas funcționa ca o draperie subțire între ei. Și astfel, Mike a devenit ceva mai puțin dispus să își facă pur și simplu apariția la locuința Annei și a lui Owen ca să spună bună ziua sau să-i salute în prezența lui Silas când ei veneau la meciuri. Mike era conștient, însă, în primăvara celui de-al treilea an al lui Silas, că băiatul avea acum o prietenă, o violonistă adorabilă pe nume Noelle, care, spera Mike, se îndrepta spre Juilliard. Arareori Avery avea asemenea elevi ieșiți din comun și talentați *(elevi trofeu* erau denumiți în domeniu, pentru că școala putea cu ușurință să îi scoată în față drept autentice succese, stimulând astfel potențialii elevi și donațiile absolvenților; asemenea studenți valorau aproape greutatea lor în cecuri), iar Mike urmărise progresul Noellei cu tot mai mult entuziasm. Chiar în acel septembrie, Noelle dăduse un concert în capela școlii care îi făcuse și pe profesori și pe elevi să se ridice în picioare. Mulți lăcrimaseră. Fusese un moment extraordinar.

Noelle era zveltă, cu păr lung, închis la culoare, și avea mișcări de dansatoare. Avea un zâmbet cuceritor. Dacă Mike ar fi fost de vârsta lui Silas, poate că și el s-ar fi îndrăgostit de ea. Directorul școlii îl considera pe Silas foarte norocos pentru a-i fi atras atenția. Pe de altă parte, Mike îl plăcea extraordinar demult pe Silas și se gândea că Noelle făcuse o alegere bună. Când îi vedea împreună, umăr la umăr, plimbându-se prin campus, vorbind cu însuflețire sau râzând, era copleșit de un sentiment de justețe a lucrurilor. Uneori, chiar funcționa, se gândea el. Erau adolescenți care studiaseră cu seriozitate și aveau caracter, care nu obișnuiau să bea sau să ia droguri, care în schimb demonstraseră promisiuni excepționale în domeniul pe care și-l aleseseră. Avery le strunise energiile și îi

îndrumase pe drumul cel bun. Asemenea succese te făceau pentru o clipă fără măsură de încrezător în viitorul rasei umane.

Noelle

Stăm pe patul lui Silas. Casa este nemișcată și tăcută. Camera lui Silas este înghesuită, băgată sub streașină, cu o fereastră care dă înspre pădure. Copacii tocmai au început să îmbobocească, cu ciorchini de roșu răspândiți prin verdele sănătos. Mă gândesc că este o pictură de copil. Stăm așezați unul lângă celălalt, aproape atingându-ne, dar nu chiar. Părinții lui sunt sus, dincolo de granița cu Canada; încearcă să găsească o oaie de cumpărat. Încerc să-mi imaginez ce înseamnă să conduci tot drumul până în Canada ca să te uiți după o oaie. Cu toate că Silas nu a spus asta, presupun că părinții lui nu ar fi prea încântați să mă găsească în casa lor în mijlocul unei zile de școală. Nu suntem la școală, când ar trebui să fim.

Silas vrea să îmi arate lucruri. Îmi arată colecția lui de cârduri cu jucători de baseball și colecția lui de CD-uri. Îmi arată trenurile lui, pe care le ține sub pat, și îmi spune că sunt din seria N. Nu știu ce este seria N, dar îmi place că i-au plăcut trenurile. Este o poză cu el tunzând o oaie și o alta cu el ajutând la nașterea unui miel. Studiez îndelung cea de-a doua poză, pentru că până acum nu am mai văzut nicio naștere. El îmi spune cum este. El și cu tatăl lui Trebuie să poarte pagere timp de o lună, în caz că vreo oaie intră în travaliu. O singură persoană nu poate moși o oaie; mama lui, care nu pleacă niciodată de acasă pe timpul Uitării oilor, nu se poate descurca de una singură. Unul Trebuie să țină animalul, iar celălalt îi bagă mâna înăuntru. Oaia poate naște de una singură, îmi explică Silas, dar animalele sunt prea valoroase pentru a îngădui vreun fel de greșeală sau vreun accident. Ăsta este felul în care își câștigă existența părinții lui – producând miei nevătămați, de calitate. Silas

a fost apelat în timpul orei de matematică, în timp ce juca Wiffleball și în timpul unui test. Profesorii înțeleg. Li se pare extraordinar, zice el, felul în care ceva poate fi mai important decât școala. Silas spune că îi place foarte mult să moșească, dar nu vrea să moștenească ferma. El și cu tatăl lui nu au discutat niciodată direct lucrul ăsta, dar Silas știe că asta este dorința tatălui său. Silas și mama lui au alte planuri. Silas spune că s-ar putea să aplice la Universitatea Vermont și la Colegiul Middlebury. Middlebury este la îndemână, spune el.

Eu îi spun că vreau să merg la Juilliard, dar sunt alte școli la care este mai probabil să intru.

Silas îmi arată un dosar cu desene ce reprezintă animale, la care a lucrat pe parcursul a trei ani la diversele ore de arte. Cred că sunt uimitoare. Sunt oi, câini, bursuci, căprioare și cai și e aproape ca și cum le-aș putea auzi sau le-aș putea simți cum miros. Îi spun lui Silas că ar trebui să fie artist, iar el ridică din umeri.

Îi simt nervozitatea în lungul întregii părți a corpului dinspre el. Patul se vălurește de fiecare dată când se ridică să îmi mai arate câte ceva. Când unul dintre câini începe să latre, Silas sare în sus și se duce pe coridor să se uite pe fereastră. Îi pot vedea relieful coloanei vertebrale. Nu e decât poștașul, spune el când se revine în cameră. Se aud mașinile coborând dealul ca să intre în Avery, fâsâitul permanent al traficului. Chiar și la țară, sunt într-una mașini.

*

Așa, spune Silas.

Silas nu e înalt pentru un jucător de baschet, dar are umerii largi și este puternic. Am văzut asta când joacă. Driblează mingea de parcă ar lua-o la bătaie. Sunt de-acum două săptămâni de când Silas și cu mine ne găsim unul pe celălalt în locuri unde nu ne-am mai remarcat niciodată până acum. Pe coridor, după câte vreo oră.

Învârtindu-se pe lângă ușa de la sala de mese. În grup sau în depărtare, când el merge cu prietenii și eu știu că, cumva, m-a zărit și el pe mine, deși nu dă niciun semn că ar fi așa. Este în corpul lui și în atitudine. Un sentiment brusc de alertă.

Silas are ochi căprui și un păr care nu stă pieptănat. Poartă întotdeauna o șapcă de baseball, cu excepția orelor de clasă sau când se află înăuntrul unei clădiri a școlii, când este interzis. Când își scoate șapca, părul lui nu stă lipit, cum stă la majoritatea băieților: stă ridicat în sus, cu o viață a lui, și chiar așa mă și gândesc la Silas, ca la cineva care are o viață a lui.

Se uită spre mine, apoi își mută privirile. Se pune întrebarea ce vom face acum, cu jumătatea de oră liberă pe care o avem, în dormitorul lui.

Eu o vreau și nu o vreau.

El o vrea și nu o vrea.

Mă întreabă – luându-mă prin surprindere – dacă joc Boggle.

Râd. Nici măcar nu ne-am sărutat.

Sunt într-o cameră de studiu. Acustica este cumplită și nu înțeleg cum de a ajuns asta să fie cameră de studiu. Tavanele sunt înalte, ferestrele sunt înalte, iar pereții sunt cu lambriuri de lemn, ca și cum cândva ar fi fost o bibliotecă. Când studiez, se aude de pe hol ce cânt, dar nu-mi pasă. Când studiez, mă mut altundeva, iar timpul se mișcă într-un alt ritm decât ca atunci când sunt într-o oră de matematică. Când studiez, nu mă mai gândesc la nimic altceva decât la muzică.

Îmi strâng vioara și deschid ușa. Silas stă în picioare de cealaltă parte a holului, sprijinit de perete. Nu se face t a se uită la picturile elevilor din clasele de artă, care au fost expuse, și nici nu se uită în altă parte.

— Hei, spun.
— Hei, spune.
Vine și îmi ia cutia. Îmi arunc sacul cu cărți peste umăr. Li puțin de mers până la sala de mese și nu mi-am luat o pichetă. Îmi prind părul cu ambele mâini și îl las să-mi cadă pe spate. Știm amândoi că ăsta este un gest de nervozitate. Silas arată prea puternic pentru a căra o cutie atât de mică. Umblă cu un mers ciudat, cu picioarele puțin depărtate. Are zgârieturi sub barba nerasă bine. Încă miroase a șampon Neutrogena.
Când ajungem la sala de mese, stă cu mine la rând. Ne așezăm singuri la o masă mică și știu chiar și fără să mă uit că prietenii lui ne privesc și fac comentarii. Nu îmi pasă deloc de asta și totuși, nu pot mânca. Când am stat la rând, l-am lăsat să-mi pună în farfurie o chiftea și piure de cartofi, deși niciodată nu comand nimic de la antreuri. Nici măcar nu îmi place carnea. Când mă ridic pentru un pahar cu lapte, mâinile îmi tremură. Trag adânc aer în piept și închid ochii.
De data asta are să fie altfel și abia aștept.

*

Stăm sprijiniți de un perete din cărămidă de lângă sala de sport. L-am așteptat pe Silas în fața ușilor duble. Nu știa că am să fiu aici și, când m-a văzut, a zâmbit. Este încă ud de la duș. Ne sărutăm pentru prima oară.

Mergem pe lângă perete până dăm colțul și nu mai putem fi văzuți. Am așteptat asta parcă de o veșnicie. El își pune mâinile de o parte și de alta a feței mele și îi pot simți șamponul și săpunul. Gura îi miroase a floricele de porumb. Picioare ne stau în cale și la început nu știu în care parte să mă aplec. Silas este mai înalt decât mine, dar nu cu mult. Își aruncă brațele împrejurul meu și mă cuprinde și sunt

surprinsă de forța pe care o are. El se trage înapoi și râde. Acum suntem amândoi stânjeniți.

Silas râde și mă sărută iarăși, tare de data asta, pentru că trebuie să mergem și vrea ca eu să nu uit sărutul.

Ne despărțim și ne îndreptăm spre parcare. Stau lângă mașina lui în timp ce el umblă cu cheia. Mașina este veche și ruginită și tabla are multe îndoituri. Tapițeria miroase a câine. Nu facem niciun fel de planuri, pentru că știm că avem ziua de mâine și pe cea de poimâine.

— Pa, spune și se strecoară în mașină.

— Pa, spun.

În loc să plece, Silas se dă jos din mașină. Vine drept la mine și mă sărută din nou, în parcarea de lângă sala de sport. Sunt elevi care se urcă în mașini, părinți care își așteaptă copiii. Un antrenor al cărui nume nu-l știu trece pe lângă noi și ne privește lung. Are mâinile băgate în buzunare a umblă adus de spate, dar îl văd zâmbind pentru el în timp ce se îndepărtează grăbit. Mă trag înapoi, să respir.

Silas se sprijină de mașină. Vrea să spună ceva, dar nu știe cum. Cred că se întreabă dacă nu cumva mergem prea repede. Vreau să îi spun că nu e prea repede.

— Noelle, spune el.

Aștept.

El râde de unul singur și se întoarce cu spatele. Dă un pumn ușor în mașină.

Zâmbesc. Totul este atât de ușor, atât de necomplicat.

Se întoarce și îmi pune mâinile pe umeri și mă trage spre el. Este ca o sobă, fierbinte. Nu mă sărută de data asta, doar mă strânge la piept.

— Pa, spune.

Se urcă în mașină și rămâne acolo. Îl privesc în timp ce dă mașina înapoi, face curba și iese din parcare. Aștept să-mi Iacă cu mâna. Se apleacă în jos ca să mă poată vedea prin fereastra din dreapta. Îi zâmbesc și îi fac și eu cu mâna.

Alerg la sala de mese, încercând să mă hotărăsc dacă să le spun prietenelor mele sau dacă să păstrez pentru mine puțin timp lucrul acesta nou, ca să îl pot savura.

Înainte să ajung în capul scărilor, Silas mă sună. Mă grăbesc să-mi scot celularul.

— Hei, îmi spune.

Daryl

Deci, cine ți-a spus că eu am fost? Nu au dat asta la ziar. M-am bucurat pentru asta. Dar, la naiba, îmi spui că nu ești de la ziar, trebuie să te cred. Mă gândesc că oricum nu ar mai fi nimeni prea interesat acum, ce zici?

Da, vând tărie la puștime. Și ce? Sunt opt tipi care-mi vor slujba. Unii puștani au propriul lor ID și nu au nevoie de mine. Își cumpără ID-urile false de la un tip din oraș, nu e nevoie să știi cum îl cheamă. Ia două sutare de bucată. Puștii ăștia, le curg banii din gaura curului. Le spun la părinți că le trebuie două sute de biștari pentru pantofi cu cioc și primesc banii în după-amiaza aia. Eu? Ala ar fi câștigul meu pe o săptămână.

Puștii vin la camioneta mea plini de aere, de parcă n-ar fi poponarii care sunt. Toată lumea mă știe cine sunt și cu ce mă ocup și puștii încearcă să se dea bățoși, de parcă n-ar fi nimica, să cumpere o cutie, iar când le-o dau, poți să vezi, nu știu, poți să vezi ce *privire* au. Ca și cum tocmai au marcat prima lor păsărică sau ceva de genul ăsta. Așa că, da, îmi place.

Nu l-am cunoscut pe niciunul dintre puști. Eu nu întreb de nume.

De ce-aș face-o? Dăunează la afacere. Nu-mi pasă cine sunt. Ar putea să fie și fata președintelui, din partea mea. Eu vând un produs. La suprapreț. Puștii ăștia, ei sunt așa de nerăbdători s-o facă, plătesc dublu de cât ai plăti în magazin.

Ritualul de inițiere, cumpărarea primei lor cutii.

Nu prea văd multe fele care să cumpere. Cumpără mai ales băieții. Știu că fetele beau, totuși, pentru că le văd pe unele dintre ele la petreceri, în pădure. Bete moarte. Pe cinstite, nu-i nimic mai nasol decât o fată beată-cui. Un tip beat criță? Asta poate fi haios. Da' nu-i nimic haios la o fată care cade pe jos și-și varsă mațele, de-i intră și-n păr. Aia-i cel mai nasol, ți se scârbește, când le intră la fete în păr.

Mă mai ocup, așa, suplimentar, și de țigări. De droguri nu m-ating. E alți tipi la care te duci pentru asta. Te prinde că vinzi udeală în orașul ăsta, îți bate obrazu'. Te prinde vânzând droguri, orașul n-are nimic de-a face cu asta. Tre' să mergi la tribunalul de comitat. Te-ai terminat.

Mă ocup de asta de cinci, șase ani, de-acum. Eu locuiesc cu tata, fac economie la cheltuieli. Bag bani în bancă la greu. Am niște tipi în Florida, vreau să mă bag cu ei să luăm un condo. Îmi trebuie opt miare pentru avans, alte opt miare ca să fac față la cheltuieli primele vreo șase luni. Mă întemeiez acolo.

Nu cred că ce fac eu e imoral. Ce-are a face moralitatea cu asta? Dacă n-ar lua de la mine, ar lua de la altu'.

Silas

Ai un zâmbet dulce. Îl țin minte de prima oară când ne-am cunoscut. Tu nu-ți aduci aminte, dar eu îmi amintesc. Te-am văzut venind prin careu. Era primăvara, în copaci erau încă boboci roșii și nimeni nu purta haină groasă. Te-am văzut venind în diagonală, prin careu. Nici nu te gândeai că se uită cineva la tine. Te-am văzut cum ai ridicat brațele, foarte încet, ca o dansatoare la încălzire. Cred că eram deja îndrăgostit de tine, de felul în care ți se mișcau brațele, cu încetinitorul, parcă. Iar după aceea, mai târziu, m-am îndrăgostii de gura ta și de zâmbetul tău și de râsul ăla mic al tău pe care l-ai avut întotdeauna, un râs mic, dar atât de real. Nu a existat niciodată nimic de ochii lumii la tine, tu nu te-ai prefăcut niciodată.

Dacă aș putea da timpul înapoi, aș șterge ziua aia, seara aia. Aș sta acasă, în camera mea și aș încuia ușa până ce mi-ar trece furia și după aceea aș putea ieși afară, iar tu ai fi îngrijorată, știu că deja erai îngrijorată pentru că nu am sunat și nu ți-am răspuns la mesaje și-mi pare rău și de asta și mama ar fi bătut la ușă și antrenorul s-ar fi întrebat unde eram, dar asta ar fi fost cu mult mai bine decât ce am făcut, adică să încep să beau chiar înainte să mă duc la meci. Era în frigider, berea, și am băut-o în loc de masa de dimineață, înainte de meci. Am aruncat mingea în tribune. A lovit-o pe femeia aia și-am plecat, după care la tot ce m-am putut gândi a fost să mă îmbăt cât mai rău posibil. Și nimic din toate astea nu e o scuză, nu există nicio scuză și îmi pare atât de rău că nu m-am încuiat în cameră. Pentru că tu nu ai să înțelegi niciodată, pentru că cu nu pot să înțeleg, deși am fost acolo. Am fost acolo. Am făcut-o. Dar nu vreau să-mi amintesc asta. Nu. Vreau să mi-o decupez din creier. Vreau să dau timpul înapoi, vreau să opresc timpul și să tai ziua aia. Să tai seara

aia. Pur și simplu să mi-o tai din creier, ca și cum n-ar fi fost nicio bandă. Ce-aș mai vrea să fi plecat de acolo. Ce-aș mai vrea să nu fi fost atât de beat. Ce-aș mai vrea să nu fi fost atât de furios.

O să-ți facă rău și asta nu pot suporta. Dintre toate, ¡ista este lucrul pe care nu-l pot suporta. Și nu mă mai pot uita niciodată la tine. Nu pot să te mai privesc vreodată în față.

Ți-ai mișcat brațele atât de ușor, ca și cum ai fi dansat sau te-ai fi rotit cu primăvara înăuntrul tău, și am simțit-o și eu, m-am îndrăgostit de tine în ziua aia, și tu nici măcar n-ai știut vreodată.

Mike

Mike se aflase întâia oară față în față cu Academia Avery într-o după-amiază când o vifornița spulberase zăpadă pe iarba înghețată și pe copacii golași ce însoțeau lunga alee de intrare în campus. Norii de deasupra începeau să se împrăștie, iar școala și curtea ei erau luminate cu acea claritate miraculoasă care însoțește apariția bruscă a soarelui într-o zi cenușie. Numai un om insensibil, s-a gândit Mike, nu ar fi vrăjit de sclipirea acelor clădiri din granit și era greu ca spectacolul să fie considerat altceva decât un semn bun. Ca la comandă, ușile mai multora dintre clădirile cu patru etaje s-au deschis și cete de elevi, cu fularele înfășurate în jurul gâtului, dar cu hainele descheiate, s-au răspândit pe pajiște, uimiți de urmele propriilor lor pași pe stratul subțire de zăpadă fină. Unii dintre copii încercau să facă bulgări și erau multe urmăriri și țipete voioase. A fost prima dintr-un șir de asemenea scene la care Mike avea să fie martor și care aveau să îi aducă aminte, iar și iar, că elevii din ciclul secundar erau în aceeași măsură și copii și adulți și că în aceasta consta dilema privitoare la cum să îi educi și să le fii părinte în același timp. Mike a fost bine dispus de exuberanța generală și de campusul omogen, arhitectural vorbind. O duzină de clădiri impunătoare erau așezate la distanțe egale unele de altele, în jurul unui careu mare pe care se întretăiau – perfect întreținute – alei pavate. Unele dintre clădirile cele mai grandioase aveau coloane albe la capătul unor trepte din granit, în timp ce altele, pe care Mike le-a presupus a fi dormitoare, aveau obloane, arătând ca niște case tipice pentru Noua Anglie, dar foarte mari. Dincolo de careu, pajiști cu pomi coborau ușor pe măsură ce se depărtau de centrul campusului, iar prin frunzișul rărit se puteau zări alte clădiri similare și mai multe case bune, dintre care Mike a sperat ca una să

îi fie dată lui.

Și-a parcat mașina în fața clădirii administrației centrale, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să se ostenească să găsească o parcare, de vreme ce mașina lui era singurul vehicul din cuprinsul careului impecabil. S-a îndreptat rapid spre ușa principală, dorind deja să facă o bună impresie consiliului de administrație, care fusese întrunit în grabă pentru acest interviu cu el. Directorul anterior, mult iubit, fusese recent diagnosticat cu cancer la pancreas și mai avea de trăit foarte puțin timp, din care nimic nu mai era disponibil pentru școală. De fapt, deja părăsise campusul pentru a locui cu sora lui, în Boston. Abia după ce directorul școlii plecase, faptul că el – un om tolerant, de cincizeci și cinci de ani – era gay a fost discutat deschis. Această informație era privită ca fiind în mare măsură ¿relevantă de un corp profesoral de asemenea tolerant, deși se poate să-i fi făcut pe membrii consiliului de administrație să-l privească favorabil pe Mike, din moment ce el avea o soție și era însurat de o jumătate de deceniu. (Expresia *însurat de o jumătate de deceniu*, cu sugestia ei de stabilitate și armonie, cu greu ar fi descris relația furtunoasă și fragilă pe care o întreținuseră Meg și cu el, însă membrii consiliului de administrație nu știau asta.) Dacă avea să fie aprobat de consiliul de administrație, Mike urma să fie angajai ca director interim, timp în care avea să fie întreprinsă o căutare după toate regulile. Nu era niciun secret că unii dintre directorii adjuncți, printre care și Geoff Coggeshall, ocheau și ei postul – lui Mike i se spusese asta la telefon – dar el spera să se mențină deasupra disputei și pur și simplu să facă ceea ce era necesar; asta însemna să țină la un loc un campus în ușoară suferință până în iunie și să facă posibilă absolvirea pentru câți mai mulți elevi din ultimul an, dată fiind existența, după unii, a unui număr impresionant de *unități* sau materii la care nu luaseră note de trecere, care amenințau să-i trimită acasă. În plus, mai trebuia și să strângă bani pentru o campanie care fusese începută cu un an

înainte cu scopul de a se construi un nou stadion și un complex pentru arte.

Mike fusese chemat la interviu deoarece la acel moment el era director de studii la o instituție mai puțin însemnată din Hartford, Connecticut, și era cunoscut printre unii dintre omologii lui faptul că nu îi făcea deloc plăcere sarcina de a stabili reglementări pentru un corp de elevi extrem de divers, a cărui majoritate era constituită din elevi externi, într-un oraș cu una dintre cele mai ridicate rate ale criminalității din întreaga țară. La școala din Hartford, porțile erau încuiate, elevii trebuiau să treacă prin detectoare de metale pentru a pătrunde în clădiri și deja se produsese o înjunghiere în timpul unui meci de fotbal, considerat mai degrabă o răfuială cu o altă școală, din cealaltă parte a orașului. Slujba lui Mike era stresantă, într-o școală stresantă, care avea mai multe în comun cu o școală publică din New York City decât cu atmosfera de colegialitate din școlile particulare la care aspirase el. Salariile corpului profesoral și ale directorilor erau jalnice potrivit celor mai multe standarde, forțând-o pe Meg și pe el să trăiască într-un cartier care nu făcea decât să le sporească stresul. (în schimb, Meg o ducea extrem de bine la școală și era unul dintre cei mai populari profesori, mulțumită atât unei capacități de a clarifica până și cele mai dificil de înțeles aspecte ale matematicii pentru elevii are erau bine intenționați, cât și datorită unui tact remarcabil dovedit față de cei care nu erau interesați de această disciplină.) Prin urmare, Mike făcea un pas deloc dificil și oarecum egoist când a deschis ușa în acea după-amiază scurt scânteietoare, clocotindă de sporovăială elevilor evident fericiți și încordată de perspectiva unui directorat la o școală particulară, veritabilă, mai apropiată de visurile sale educaționale decât cea pe care tocmai o părăsise.

Primele impresii durează, dar Mike găsea că, paradoxal, cu cât amintirea lor se prelungea mai mult, cu atât ele parcau mai în contradicție ulterior cu realitatea mediului sau a oamenilor din el.

Mike a fost, de pildă, foarte încântat de camera de recepție, care era punctul de întâlnire a diferitelor birouri administrative care o înconjurau – cele ale directorilor adjuncți, ale ofițerilor pentru dezvoltare, ale celor de la admiteri și ale directorului școlii și al asistentei lui. Holul de primire era ca o cameră vie, cu dușumeaua cu un model în zigzag (încă o dată, acele vârfuri și V-uri), vopsea albă proaspătă și un număr de portrete pe pereți. Erau mai multe covoare persane și, pe o latură, o zonă îmbietoare, unde un vizitator își putea prepara o ceașcă de cafea și se putea servi cu un fursec sau un măr, ca răcoritoare. Efectul avut în vedere fusese impresionarea părinților și a potențialilor donatori, dar Mike a găsit că holul îl impresiona și pe el, de vreme ce birourile administrative ale școlii – de unde el, pretinzând că se simțea rău, plecase ceva mai devreme în acea zi – aveau zăbrele din fier la ferestre, pentru a le proteja de vandali.

Însă chiar și la Avery, unde Mike inițial s-a simțit răsfățat, avea să descopere în timp că persanele nu erau veritabile, ci reproduceri ieftine, că pe lângă asta erau murdărite cu pete de cafea vărsată și cu ceva care nu putea fi decât unsoare de motor, că fursecurile – aceleași cu cele care erau produse în cantități enorme de bucătarii de la sala de mese – stăteau adeseori pe farfuriile lor neatinse cu zilele, făcându-l pe Mike să se întrebe dacă nu cumva trebuiau scuturate de praf, și că portretele de pe pereți, care la început păruseră atât de venerabile, erau de fapt ale binefăcătorilor școlii, nu ale directorilor acesteia. (în anii care aveau să urmeze, Mike avea să își dezvolte o antipatie aprigă, necruțătoare față de un om fără bărbie, portretizat într-unul dintre tablourile în ulei – un financiar și membru în consiliul de administrație al școlii pe mare parte a duratei directoratului lui, care îi vorbea lui Mike, chiar și în prezența colegilor, ca și cum ar fi vorbit unuia dintre numeroșii subordonați de la firma lui de pe Wall Street. Lui Mike îi displăcea mai cu seamă expresia *Fă-o acum,* pe care omul părea a fi convins că

el o monetizase și o deținea în proprietate.)

Prima impresie a lui Mike despre doamna Gorzynski (care pentru el avea să devină în scurt timp Kasia) îi dovedea punctul de vedere. Doamna Gorzynski și-a ridicat privirile ca să se uite la el când Mike a traversat marea întindere de dușumea lustruită, iar el, chiar în timp ce încerca să îi facă o impresie bună, se gândea, *Ochelari, mijloc gros, păr făcut permanent.* Apoi a format imaginea *matroană,* când, de fapt, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Doamna Gorzynski, avea să descopere Mike, fusese măritată de trei ori și poseda o inteligență practică și un râs din gât, ceea ce sugera o variată și bogată istorie sexuală. Sarah Grace, colega lui Mike de la admiteri, putea vorbi la nesfârșit pe tema înșelătoarelor prime impresii și adeseori o și făcea, relatând cum tânărul cel mai promițător și cu ochii cei mai limpezi se putea vădi a fi cel care să le procure alcool elevilor din anii mai mici sau cum fata care păruse cea mai drăguță putea deveni cea care să descarce de pe Internet lucrări de sfârșit de trimestru contra unui profil considerabil.

Doamna Gorzynski l-a rugat pe Mike să ia loc pentru un minut. I-a oferit cafea și fursecuri, pe care el le-a refuzat din moment ce a mesteca un fursec în timp ce avea să dea mâna cu membrii consiliului de administrație cu greu ar fi putut fi considerat favorabil. Era nervos, dar în același timp era și cumva fatalist, și știa că și în situația în care nu ar fi obținut postul s-ar fi bucurat de excursia într-o zonă deosebii de frumoasă a Vermontului și că cel puțin va fi avut o zi liberă de la o slujbă de care se temea și pe care o detesta. În plus, cele câteva minute de prime impresii îi vor fi hrănit imaginația și vor fi dat un luciu nou unei vechi fantezii. Poate că l-ar impulsiona să caute în mod activ un alt post.

A fost întâmpinat de Geoff Coggeshall. Mike a fost conștient de un moment sau două de evaluare reciprocă, foarte mult în genul în care se măsoară unul pe celălalt doi actori care dau audiție pentru același rol. Coggeshall l-a condus pe Mike într-o sală de întâlniri

dintr-un colț al holului de recepție. Când Mike a intrat, cinci membri ai consiliului de administrație (tot ce reușise școala să adune! Într-un timp atât de scurt) stăteau așezați în jurul unei mese ovale din nuc. Au dat din cap a salut în direcția lui, dar nu s-au ridicat în picioare.

Ei i-au descris lui Mike postul, iar el a fost supus la întrebări timp îndelungat. I s-a spus de cel puțin trei ori că postul era *doar pentru un candidat interim* (desigur, orice persoană care să merite postul, s-a gândit Mike, ar fi fost de așteptat să fi reținut această informație de prima dată).

A ascultat cu atenție, a răspuns la toate întrebările, a fost atent la nuanțe. A zâmbit, a râs, a dat asigurări. A dat din cap politicos, a pus câteva întrebări bune la rândul lui și, înainte de a fi ajuns înapoi la Hartford în seara aceleiași zile, postul îi fusese dat lui. Urma să înceapă cât de curând îi era lui posibil, potrivit unui mesaj pe care l-a ascultat pe robotul telefonic la scurt timp după ce a intrat pe ușă în apartamentul lor. Meg stătea la niciun metru și jumătate distanță de telefon, cu o expresie pe chip ce nu putea fi descrisă decât drept curioasă și furioasă în același timp.]

Mike a avut de dat o grămadă de explicații precipitate soției lui, căreia nu îi încredințase secretul interviului. *De ce,* era perfect evident: Meg ar fi susținut cu înfocare că ea nu putea fi dezrădăcinată în mijlocul anului școlar, că nu avea deloc de gând să plece de la școala la care ea era acum atât de mulțumită și, mai mult, cum de se gândea Mike să nu-și îndeplinească obligațiile față de o școală j care avea nevoie de el cu mult mai mult decât avea orice liceu de elită? Dacă Mike ar fi știut că Avery avea să răspundă atât de repede – și prin telefon – i-ar fi dat doamnei Gorzynski numai numărul de telefon de la birou și apoi ar fi început o campanie de convingere care ar fi putut-o încredința pe soția lui de avantajele pe care le-ar fi avut ea însăși ca el să ia postul de la Avery.

După trei zile oribile de reproșuri dure și cuvinte grele, s-a decis

că Mike avea să accepte postul din Vermont, dar Meg avea să termine anul în Hartford. În iunie, dacă lui Mike avea să i se ofere o prelungire a postului, aveau să reevalueze situația. El avea să facă naveta la Hartford în weekenduri la fiecare două săptămâni, de fapt o chestiune foarte dificilă la școlile particulare, din cauza nevoii de a fi prezent la meciurile de sâmbătă. Mike s-a gândit, la acel moment, că fiecare dintre ei găsea că separarea era binevenită. Meg trebuia să tempereze furtuna pe care avea să o creeze plecarea lui, dar putea să se întoarcă acasă la un apartament lipsit de tensiune. În ceea ce-l privea pe Mike, el putea să încerce să-și împlinească o veche fantezie educațională, una care avea să îi pretindă toată atenția și timpul aferent.

Mike și Meg se cunoscuseră în Hanover, New Hampshire, la o petrecere dinainte de Ziua Recunoștinței, dată de un coleg, student și el în cadrul programului de masterat iii arte liberale de la Dartmouth. Cei înscriși în program formau un grup eterogen – mulți (printre care și Meg) foști profesori de liceu încercând să-și îmbunătățească șansele și salariile, alții (precum Mike) incapabili de a se dedica unui program doctoral. În consecință, era un grad ridicat de flexibilitate în cursurile oferite și cineva se putea trezi că frecventează seminare de psihologia dezvoltării în paralel cu ateliere de arta scrisului. De vreme ce pe atunci Mike nu știa să gătească, adusese vin la petrecere. Meg adusese o plăcintă de dovleac cu cremă de ou și coniac, un fel netradițional, care la început îi pusese în încurcătură pe participanții la petrecere, iar apoi îi încântase atât de mult încât devenise cea mai căutată ofertă de la masă. O făcuse, spunea ea, după o rețetă pe care o știa de la bunica ei din Ohio și, deși conținea cantități aproape letale de smântână și frișcă, era întotdeauna la mare cinste. Stătea la masa încropită dintr-o placă de placaj, vis-à-vis de Mike, puțin cam departe în gălăgioasa atmosferă de veselie pentru a-l auzi sau a vorbi cu el, dar el a petrecut mare parte din timpul mesei pentru a se uita prea pe față la

ea. Era fascinat de ceva deopotrivă agresiv și cald în ființa ei, sugerând un apetit sexual care putea furniza numeroase surprize. La un moment dat în timpul mesei, Meg i-a întors privirile lui Mike, deschizându-și larg ochii și zâmbind ca și cum ar fi spus, *Ei bine, și acum ce?* iar după masă, când el a căutat-o, a părut că ei îi făcea plăcere atenția lui. Mike i-a aflat numele, cursurile pe care le frecventa, hobby-ul (voleiul) și profesia (predase timp de trei ani la un liceu public din Lewiston, Maine). A mai aflat, când a atins-o pe partea de sus a brațului, ca s-o ferească din calea unei plăcinte de dovleac ce își făcea intrarea, că avea mușchii tari. Din cauza acelei prime atingeri, Mike nu a reușit niciodată să scape de sentimentul că Meg avea fibră și un temperament extrem de nervos.

Mai târziu în acea seară, atât înainte, cât și după ce a aflat că instinctul lui în privința sexualității ei fusese corect, el a mai înțeles și că Meg era neglijentă mai presus de orice închipuire. Era un fel de mic miracol, de fapt, că era atât de prezentabilă și aranjată în public – cu părul ei de culoarea castanei, îngrijit tăiat la lungimea urechii, întotdeauna proaspăt spălată pe față și strălucind. Împărțea cu o altă colegă un apartament care a părut destul de bine întreținut până când Meg a deschis ușa la camera ei personală, unde Mike a descoperit că nu exista nici măcar un centimetru pătrat de dușumea neacoperită între ușă și pat. Întreaga ei garderobă, precum și fel de fel de fire ce duceau la diverse piese electronice și diverse carnete cu paginile desprinse ce erau împrăștiate peste tot formau un lei de covor. Această harababură a fost numai parțial înregistrată la acel moment, pentru că Meg deja își trăgea puloverul în sus peste gâtul ei lung și alb, în drum spre pat. Câteva ore mai târziu, însă, haosul l-a izbit pe Mike cu un șoc puternic atunci când a descoperit că, în baia ei, cada era plină cu apă cenușie, care în mod clar nu se scursese de zile întregi, dacă nu de săptămâni, din moment ce părea a conține reziduurile de spumă a mai multor spălări, iar chiuveta ei era atât de acoperită cu pastă de dinți întărită, machiaj și resturi de

șervețele, încât aproape că i-a venit să verse când a dat cu ochii de ea.

— E o problemă cu scurgerea, a strigat ea din pat la Mike, |ic un ton nu-foarte-îngrijorat. De câteva săptămâni.

După ce Mike a folosit toaleta, încercând să nu atingă nimic din încăpere, a întrebat-o cum de reușea să-și facă duș. Meg a răspuns:

— A, se mai duce câte puțin în fiecare zi, demonstrând în mod clar o frugalitate în folosirea resurselor naturale ale Pământului, pe care până și Al Gore ar fi invidiat-o.

Dezgustat, dar deja complet prostit de sfârcurile întunecate ale lui Meg, de ușoara adâncitură din curbura șoldurilor ei și de atingerea mătăsoasă a părului ei pubian pe obrazul lui, Mike s-a oferit să facă ceea ce ar fi făcut orice amorez lovit cu leuca în cap. Avea să revină, cu un șarpe de desfundat canalul și o sticlă de lichid de curățat Drano.

Corvoada a fost odioasă și revoltătoare. Orice bărbat cu scaun la cap, s-a gândit Mike, putea ajunge rațional la concluzia că indolența lui Meg era un defect asupra căruia nu se putea negocia. Cu siguranță că un astfel de bărbat nu ar fi cerut-o în căsătorie șase luni mai târziu, asumându-și sarcina de a menține locuința lui Meg mai mult sau mai puțin salubră, chiar dacă nu a fost niciodată îngrijită. Faptul că Mike a făcut-o, s-a gândit el, a fost fie un tribut adus farmecului rece al lui Meg, fie propriei lui încredințări că măritișul cu el avea să o reformeze pe iubita lui.

(Mike o iubise pe Meg din primul moment când o văzuse de cealaltă parte a mesei din placaj. Când anume descoperise Meg că-l iubea pe Mike era mai puțin limpede. Lui i se părea că ea *consimțise* la căsătorie, iar în acel verb consta adevăratul miez al uniunii lor, cu dezechilibrul implicat. Mike cerea. Meg uneori consimțea. Uneori, nu. Că Meg avea mai multă putere decât el în mariajul lor nu-l surprindea și nici măcar nu-i displăcea lui Mike. Că Meg avea puterea de a se *retrage,* aceasta era ceea ce îl supăra cel mai mult.)

Când a venit momentul, lui Mike i-a fost dat postul de director de școală la Academia Avery (nimic interim în legătură cu el de data asta). Meg l-a urmat fără nicio tragere de inimă în locuința directorului școlii, o foarte bună reproducere a unei case din cărămidă în stil georgian, care venea cu menajeră cu tot și cu acces la diverșii bucătari de la sala de mese, înăbușind astfel în fașă o mulțime de dezastre casnice. Mike a crescut pe postul lui într-un fel în care simțea că puțini o făcuseră vreodată înaintea lui, fantezia și realitatea de a fi directorul Academiei Avery fuzionând într-o pasiune și loialitate față de o slujbă pe care el se considera extraordinar de norocos să o aibă. Succesul lui timpuriu s-a datorat în mare parte unui excepțional de generos dar către școală, ce a intervenit în l impui lunilor sale de *simplu-interimat* ca director al școlii, im dar de mai bine de patru milioane de dolari, de care el s a ocupat personal pentru a-l păstori rapid – până atunci se derula prin arhaica birocrație a școlii. Cu toate că se înțelegea că rolul pe care îl jucase el era destul de mic față de mărimea darului, a existat totuși o aură de noroc imediat asociată cu persoana lui, pe care puțini au vrut să o ignore. (Atitudinea gravă, pentru a nu spune *severă* a membrilor consiliului de administrație a fost spulberată la vreo patru luni de la interviul lui, la o serată care a urmat unei lungi zile de întâlniri în New York City și anunțului unei spectaculoase donații către școală, evenimentul făcându-l pe neînduplecatul dușman fără bărbie al lui Mike să comande o duzină de sticle de șampanie, care în mod predictibil au dezlegat limbile și au produs multe râsete, ca și unele comportamente nostime, memorabile.)

La început, Meg se ținuse tare cu dorința ei de a rămâne în Hartford, dar s-a vădit a nu fi decât o ființă omenească – și femeie, în plus – când a vizitat campusul în timpul unei deosebit de încântătoare perioade cu vreme blândă de vară. S-a simțit îndemnată să iasă afară din reproducerea georgiană, care a produs în ea primii fiori de apreciere, și a rătăcit prin vastele pajiști ale

campusului în plimbări lungi și la picnicuri și, ocazional, prin preajma terenurilor de sport unde se desfășurau tabere de vară de fotbal și hochei pe iarbă. De pe anumite coline se puteau vedea și Munții Verzi către est și Masivul Adirondack spre vest, ca și valea lungă, cuibărită între aceste două lanțuri muntoase, iar ceva din peisaj, poate că dealurile acelea vălurite, au înmuiat repede filonul sensibil al firii lui Meg, astfel încât a fost în stare să se convingă de faptul că adolescenții cărora le trebuia atât educație, cât și îndrumare părintească au mai multe similitudini decât deosebiri și că acest grup de vârstă anume avea nevoi feroce pe toate fronturile. Faptul că avea să i se îngăduie să predea matematici superioare și să fie totodată antrenoarea primei echipe de volei feminin a școlii a pecetluit înțelegerea.

În august, Meg s-a mutat cu Mike definitiv. Mike a văzut această mutare ca pe un succes, deși a ajuns repede să priceapă că Meg se afla acolo în lipsa unei alternative mai bune, atitudine ce se exprima când și când prin iritare, refuz de a discuta sau zâmbete înclinate spre cinism când se întâlnea cu orice putea fi interpretat ca elitist.

În bârlogul lui, Mike s-a ridicat de pe canapea intenționând să scoată caseta din camera video, iar apoi să le convoace pe Ariene și pe Kasia în biroul lui pentru a le chestiona cu privire la proveniența benzii. A auzit ușa de la intrare deschizându-se. S-a panicat puțin, nedorind să fie prins cu aparatura – cu *dovada* – pe podea. A tras camera video din priză, a scos cablurile din televizor și a împins totul sub canapea. Meg era deja în bucătărie, unde s-a dus și el ca să o întâmpine.

— Ce cauți *tu* aici? a spus ea așezând pe masa de bucătărie o mică pungă cu cumpărături și marea ei servietă din piele maronie.

Mike a văzut că ea se așteptase să aibă casa numai pentru ea și acum era nervoasă. Servieta avea la gură un fermoar care nu se mai închidea demult și Mike a văzut din cealaltă parte a încăperii

teancurile de lucrări ale elevilor care fuseseră înghesuite în sacoșă – lipsa de organizare a lui Meg extinzându-se și în clasă, unde nu-și avea locul. Soția lui pierdea într-una pixuri și planuri de lecție și calculatoare de buzunar și, o dată, un set de examene ale elevilor. Invariabil, Meg era ultimul profesor care își prezenta notele date la examene. Mulți dintre profesori încercau să își rezolve problema notelor imediat după ultimele examene, astfel încât elevii să se poată duce acasă de sărbători sau în vacanța de vară cu o oarecare idee despre cum aveau să le arate rapoartele școlare ce urmau să le fie trimise părinților. Niciunul dintre elevii lui Meg nu se bucurase de acest lux și im era neobișnuit pentru ea să primească, mult după începerea vacanțelor, telefoane de la elevi disperați, care încă lui știau dacă trecuseră clasa sau, în cazul în care elevii erau candidați de prim rang la diverse colegii, dacă își primiseră A-ul – atât de important pentru ei – pentru trimestrul trecut. Mike era îngrozit când auzea că un elev promițător îi solicitase lui Meg o recomandare pentru colegiu, de vreme ce era improbabil ca ea să poată trimite formularele necesare la timp pentru a prinde termenul limită de depunere. Mike nu putea decât să spere că niciun elev nu fusese respins de o universitate datorită neglijenței soției lui. Meg era, își reamintea permanent lui însuși, un profesor minunat.

Mike nu obișnuia să fie acasă la mijlocul zilei și, cu toate că întrebarea soției lui era rezonabilă, s-a împiedicat cu răspunsul, ceea ce era un fel de a recunoaște că nu spunea adevărul pe de-a-ntregul.

— Am lăsat o listă aici, a spus el. N-ai dat peste ea? O listă cu numele donatorilor pentru buletinul anual?

Meg a scos din sacoșă un cofraj cu jumătate de duzină de cutii de iaurturi fără grăsime. Și-a mijit ochii.

— Și, a spus Mike, mai e și o bandă. Există o bandă.

— Cu ce?

Meg și-a dat jos jacheta de pe umeri dintr-o singură mișcare și a lăsat-o să cadă pe un scaun de bucătărie. Nu i-a trecut prin minte să

o agațe în cuier.

— A fost un incident, a spus Mike. Un incident potențial grav.

Meg a dezlipit capacul unei cutioare de iaurt și i-a examinat conținutul de parcă ar fi bănuit să fusese trasă pe sfoară.

— Cred că ai face bine să vii să vezi asta, a spus Mike. E important.

— Dacă zici tu, a spus ea.

În timp ce ieșeau pe coridor, Mike deja regreta că strecurase camera sub canapea. S-a explicat în timp ce o extrăgea de acolo.

— Nu am știut cine putea fi la ușă, a spus el.

— Lumea intră de obicei în casă la noi fără să bată la ușă, marțea la prânz?, a întrebat Meg.

Mike își făcea de lucru, conectând diversele cabluri și fire.

— Asta o să fie dură, a spus el.

— Cu ce e?

— Niște copii, a spus Mike. Fac…

A făcut o pauză, oprindu-se la un cuvânt care ar fi trebuit să fie ușor de spus soției lui, dar nu era, și nici nu știa dacă situația în sine era ceea ce îl inhiba sau pur și simplu îndrăzneala celor surprinse pe bandă.

— Fac sex.

— Copii de la Avery?, a întrebat Meg. De unde o ai?

— Mi-a dat-o Kasia. O are de la Ariene.

Mike s-a uitat la Meg cum modelează iaurtul din linguriță cu buza de sus, producând o sculptură erotică, deși la acel moment era imun la orice fel de erotism. Meg mânca de cinci ori pe zi câte puțin și lua o masă normală (seara), iar iaurtul ăsta era, a calculat el, cea de-a treia gustare din zi. Consta dintr-o cutioară de șase calorii de iaurt cu piersici, Iară niciun pic de grăsime, și lui Meg îi plăcea să îl facă să dureze.

— Poftim, a spus Mike.

Dăduse banda de la început, așa că a început exact cum o văzuse

și el începând: cu *fata* răsucindu-se dinspre băiatul cel înalt, care era încă îmbrăcat, spre cel zdravăn, care era gol. Mike a observat, la a doua vizionare – nu mai ușor de privit decât prima – că nu se vedea niciun chip. Băieții erau tăiați de la umeri în sus, cel puțin la început.

— Dumnezeule, a spus Meg lăsând lingurița în jos.

Nu a fost un *Dumnezeule* complet șocat, ci mai degrabă unul spus încet, așa cum cineva ar spune, tot încet, *Fir-ar să fie,* și Mike a realizat că a ți se spune despre bandă nu era deloc o pregătire pentru lucrul în sine.

— Dumnezeule, a spus ea iarăși, după câteva secunde.

Băiatul complet dezbrăcat se aplecase să sărute sfârcul letci, iar cel mai înalt și subțire își lăsa blugii să cadă dintr-o mișcare. Fata începea să îngenuncheze între coapsele băiatului cel înalt. Meg și-a pus mâna la gură.

— Am să opresc, a spus Mike aplecându-se înainte.

— Nu, stai, a spus ea.

Încă o dată, Mike a încercat să găsească indicii despre când se întâmplase incidentul – un calendar de perete, o agendă școlară deschisă pe birou – dar aparatul de filmat se mișca atât de rapid și atât de nepriceput de la un participant la altul, încât era dificil de distins mare lucru din ce era acolo și, iarăși, a trebuit să-și stăpânească senzația de vomă.

Au ascultat la gemetele băiatului de pe pat în timp ce o urmăreau pe fată în acțiune.

— Asta este *dezgustător,* a spus Meg.

— E mică, nu-i așa?, a întrebat Mike.

— E în primul an. E în echipa a treia de fotbal.

— Câți ani are?

— Paisprezece, cincisprezece

— Știi cum o cheamă?

— Nu.

Meg stătea de acum pe marginea canapelei. Se aplecase înainte astfel încât brațele i se odihneau pe genunchi. Era o postură de totală absorbire și de apărare totodată. Acolo unde în mod normal era un Wolf Blitzer sau un Jim Lehrer, chipul intens de pe ecranul televizorului lor era acum cel al lui Silas Quinney.

Meg s-a întors și s-a uitat lung la soțul ei.

— Te-ai ales cu o încurcătură ca naiba, a spus.

Laura

Când părinții m-au adus cu mașina în acea primă zi de orientare din anul întâi de liceu, n-au fost impresionați de colega mea de cameră. Se comporta ciudat față de ei – era cumva toată numai atenție față de ei, dar fals, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Presupun că ăsta era felul ei de n încerca să impresioneze, să fie drăguță, să spună *uitați-vă în mine.* Faza nu a ținut *deloc* cu părinții mei și știu că după aceea ei au încercat să mă mute din cameră. Erau însă mulți elevi în anul întâi și administrația nu a putut tace nimic în legătură cu situația asta.

Când am ajuns la Avery, am știut că va trebui să mă acomodez cu o mulțime de elevi cu care nu prea aveam multe în comun, așa că eram destul de, cum ar veni, pregătită pentru orice și, de asemenea, anticipam totul cu plăcere. Pentru ea, totuși, nu am fost pregătită.

În acea primă zi de școală, ea a ajuns acolo înaintea mea. A luat patul cel mai bun și biroul cel mai bun. Asta ¡1 fost OK, mă așteptam la asta. Deși, dacă eram eu și aș fi ajuns prima, i-aș fi lăsat ei patul cel mai bun și biroul cel mai bun. Dar asta sunt eu. Când am ajuns noi acolo, ea avea două poșete și probabil vreo duzină de perechi de pantofi aruncate peste tot pe pat, care era deja acoperit cu o plapumă incredibilă, umplută cu puf. Nu știu să deosebesc gențile de designer veritabile de cele contrafăcute, dar se vedea că pielea și calitatea erau bune. Mama, mai târziu, la telefon, s-a referit la ele ca fiind *de designer.* Nimeni la Avery nu are poșete, ca să nu mai vorbim de genți de designer. Noi toți folosim rucsacuri. Șifonierul colegei mele de cameră era atât de plin de haine încât nu mai avea unde să-și pună gențile și pantofii, așa că până la urmă le-a înghesuit sub pat, unde își păstra dulciurile.

Toți ne ținem dulciurile sub pat. Dacă le ții pe birou, se înțelege

că oricine poate să mănânce din ele. Dacă sunt sub pat, e rezerva ta personală.

În acea primă zi, am fost puțin tulburată, pentru că nu am mai fost niciodată departe de casă, decât în tabără. Imediat, mi-a oferit o țigară de marijuana. Îmi aduc aminte că am înlemnit. Nu fumasem niciodată o țigară de marijuana. Nici măcar nu ținusem vreuna în mână. Aveam paisprezece ani atunci. Am spus nu. Și-a aprins-o chiar acolo, în cameră, și m-am gândit, *Dumnezeule, or să ne dea afară chiar înainte ca părinții mei să ajungă acasă.* Nu știam ce să fac, așa că pur și simplu m-am ridicat și m-am dus să mă plimb până când m-am gândit că e sigur să mă întorc înapoi.

În dimineața următoare, când m-am trezit, a părut să fie în panică pentru că nu știa cu ce să se îmbrace. A tot încercat la lucruri, pe care apoi și le smulgea de pe ea. Părerea mea era că arăta excepțional în orice. Era într-adevăr frumoasă. Avea părul lung, blond, și ochi mari, verzi, și un nas perfect. Era subțire, nu slabă, ci zveltă. Arăta perfect în bluză cu breteluțe.

Aș spune că se îmbrăca oarecum sexi. Unele fete o făceau fără ca măcar să încerce, dar se vedea că ea încerca. O priveam cum se îmbracă și o vedeam cum își schimba lenjeria sau alegea o fustă mai scurtă sau își punea o bluză eu danteluță pe sub cămașa albă. Respecta ținuta obligatorie, dar o forța până la limită. Știu că nu trebuie să judeci pe nimeni după cum se îmbracă, dar mi se pare că ea cerea să fie judecată după hainele ei. După cum și le punea laolaltă. Dacă ceri să fii judecat după asta, atunci cred că încerci să trimiți un mesaj.

Bea foarte mult pentru o fată din anul întâi. Cred că asta a apărut și în ziare. Era o chestiune de onoare pentru ca, cât de mult putea să reziste la alcool. Era destul de exagerată. Nu era deloc interesată de băieții din anul întâi au doi. Sunt fete în școală care trec imediat la absolvenți și asta a făcut și ea. Îi căuta. Asta a făcut cu J. Dot. Ăsta este James Robles, care a fost implicat.

Îi plăcea să treacă drept o blondă prostuță. Într una vorbea despre „momentele ei de blondă”. Dar, de fapt, cred că era destul de deșteaptă.

Eu am mers la Academia Avery pentru că a fost cea mai bună școală la care am putut să intru. Părinții mei sunt din New Hampshire și ei cred în valoarea educației primite în școlile private, pentru că amândoi au mers la școli particulare. M-am opus foarte mult la început și am plâns o mulțime în acel septembrie. Dar apoi m-am obișnuit și acum, când mă întorc acasă și mă uit la școala noastră publică, cum este o singură clădire și aud de la prietene cât de mulți copii sunt într-o clasă și cum profesorii nici măcar nu pot să le distribuie cărțile pe care le vor pentru că nu mai sunt bani, mă gândesc că sunt norocoasă să fiu unde sunt. Știu că de aici o să am, cum ar veni, o șansă mai bună la colegiu decât aș fi avut de la școala mea publică, și am avut câțiva profesori minunați, cărora poți vedea că le pasă de elevi. Și am avut și câteva oportunități extraordinare. Imediat, în acel prim septembrie, am fost admisă în prima echipă de fotbal a școlii. Nici într-un milion de ani n-aș fi reușit să intru în prima echipă de fotbal în primul an de liceu la școala mea publică, pentru că școala mea era uriașă și ei deja aveau mai mulți jucători buni decât puteau folosi. Probabil că nici măcar în al doilea an. Așadar, asta-i o ocazie pe care n-aș fi avut-o niciodată. Cred că fotbalul are să mă ajute să intru la un colegiu mai bun.

Colega mea de cameră era la Avery pentru ceea ce acum este un motiv obișnuit. Părinții ei erau bogați și călătoreau și pur și simplu nu aveau timp să stea cu ea. Era lăsată singură în cea mai mare parte a timpului și cred că asta a ajuns să fie puțin o problemă. Unii copii sunt aici pentru că părinții lor divorțează sau copiii au probleme și părinții nu știu ce să facă. Ea mi-a spus că părinții ei nu se înțelegeau prea bine, că se certau într-una. I-am întâlnit numai o dată, când au venit pentru weekendul părinților. Mi-au părut destul de drăguți.

În seara când a fost făcută banda a fost o seară de dans. O mulțime de elevi din anul întâi se duceau la serile de dans, ca și cei din anul doi. Mai puțini din anul trei și patru, care credeau că serile de dans erau ridicole. Aș vrea ca cei din anul meu să aibă mai multă tragere de inimă și să meargă la serile de dans, dar abia dacă ne ducem când și când. Atunci, erau un fel de mare chestie. Am fost surprinsă să descopăr cât de răspândit era alcoolul. Presupun că trăiam pur și simplu într-o bulă, pentru că totul era nou pentru mine. Unii dintre băieți se învățaseră cu asta și, de afară, din spatele sălii de sport, puteai cumpăra o cutie de bere și să o bei chiar acolo. Gândul la ce se putea întâmpla, le tăcea să bei foarte repede, pentru că ți-era permanent frică să nu te prindă. Așa că dansai puțin sau stăteai prin sală, apoi puteai să dai o fugă până afară și să tragi una rapid și să fugi înapoi înăuntru. Și puteai să vezi, pe măsură ce trecea seara, că puștimea era din ce în ce mai turmentată, t iu vorbesc despre cei din anul întâi și doi. Erau într-una inițiative pentru oprirea băuturii. Fiecare clasă, cred, încearcă să se ocupe de asta. Sau, cel puțin, câte unii copii din fiecare clasă o fac. Dar întotdeauna pare să nu se ajungă nicăieri. Se tot încearcă să se limiteze băutura, dar e uimitor cât de deștepți sunt unii copii. Cum reușesc să facă rost de ea.

În seara aia, ea se apucase să bea încă dinainte să înceapă dansul, în timp ce toate fetele ne îmbrăcam. Nu știu de unde o avea. O avea sub pat, cu gențile și cu dulciurile. Ițea din sticluțele alea mici pe care le iei din camerele de liotei. Scotch și vodcă și ce-o mai fi fost. O dată mi-a dat șampanie într-una din sticluțele alea și am băut-o, dar era caldă și m-a făcut să mă doară capul. Nu pot spune câte sticluțe din alea a avut să bea înainte de a pleca, dar se simțea bine, cu siguranță. Încerc să mă gândesc acum cine se poate să fi băut mai mult decât ea anul acela, dar nu îmi vine nimeni în minte.

Ea nu avea aparat de filmat. Sunt destul de sigură că aș fi știut dacă avea, pentru că și-ar fi făcut filme de una singură tot timpul.

Când a ieșit din cameră avea pe ea blugii ei marca 7, cei care îi făceau fundul să arate excepțional. Purta o bluză albastră, fără spate, prinsă cu niște breteluțe subțiri de după gât. Avea pielea puțin bronzată și îi strălucea. Nu avea pielea foarte fermă, dar nu părea să îi strice cu nimic. Pe deasupra avea o jachetă albă, strâmtă, cu buzunare aplicate, și, deși era ianuarie și era extrem de frig, nu și-a pus o altă jachetă – mai călduroasă – peste aia. Avea niște cercei fabuloși, hippie, din argint, foarte mari și flexibili. Avea o pereche de pantofi argintii cu toc foarte înalt și subțire. Când a plecat, arăta uimitor.

Jonathan

Ciudat, ce-mi amintesc mai bine despre Rob Leicht este lucrarea pe care a scris-o despre Faulkner. Tema de clasă a fost să aleagă un pasaj din *As I Lay Dying* și să dezvolte o teză care putea să explice fie un personaj, fie o lemă din carte. La început, îmi amintesc că i-am cerut lui Rob rezumatul lucrării sale, în mod repetat – pentru ideile lui despre carte, pentru vreun indiciu, cât de mic, referitor la ce anume plănuia. Mi-a dat foarte puțin ca răspuns și am avut impresia clară că nici măcar nu citise cartea. Dar pe măsură ce se apropia data predării lucrării, am văzut că se concentra asupra proiectului. Câteva întrebări pe care mi le-a adresat în ultimele zile m-au surprins ca remarcabil de profunde. Într-adevăr, nu știu dacă am cunoscut vreodată un cititor/gânditor mai bun care să fi trecut prin Avery. Sunt nici de aproape cincisprezece ani și pot vorbi numai despre elevii cărora le-am predat personal, dar cred că Rob era recunoscut în general de către toți profesorii ca fiind strălucit.

Problema cu Rob consta în faptul că era inconsecvent. Dacă era stimulat sub aspect școlar – și cred că ar fi răspuns la Brown ca unei provocări extraordinare – se ridica la nivelul cerut de ocazie și producea lucrări excelente, chiar ieșite din comun. Dacă însă i se părea că un curs era ușor sau dacă nu îi plăcea de un profesor – ceea ce se întâmpla din când în când – își pierdea interesul și producea lucrări de o natură strict acceptabilă. Era excepțional de bun la discuțiile din clasă și cred că asta l-a purtat printr-un număr de materii la care avusese rezultate mai puțin decât remarcabile. Ar trebui probabil să declar, pentru a rămâne consemnat aici, că i-am fost lui Rob îndrumător, ca și profesor de engleză în programul avansat, la nivel de colegiu, în anul trei.

Cât privește lucrarea despre Faulkner, Rob alesese cel mai dificil

pasaj din carte: momentul când matriarha – Addie Bundren – vorbește. Înțelesul pasajului nu este imediat clar și trebuie să te adâncești în el pentru a o înțelege pe această femeie, care este deopotrivă atât de nenaturală și de importantă pentru roman. Rob a predat o lucrare pe care nu am să o uit curând. Mă îndoiesc serios că majoritatea studenților din anul trei la colegiu ar fi putut scrie o lucrare care să înțeleagă atât de bine conceptul de „moarte în viață”. Era ca și cum Rob o *știa* pe Addie Bundren. Am fost pur și simplu uluit. Am verificat toate sursele cunoscute, să văd dacă nu cumva plagiase de undeva, dar era destul de limpede că lucrarea era a lui însuși. Era în mod cert capabil de ea; de asta, nu m-am îndoit. Rob avea o latură glumeață, dar și o latură profundă – întunecată chiar – și cred că personajul Addie Bundren s-a adresat acelei laturi.

Lucrarea a câștigat Premiul de Compoziție pe întregul an trei. Niciunul dintre ceilalți concurenți nu s-a apropiat, măcar, de valoarea lucrării lui Rob.

I-am scris lui Rob una dintre recomandările pentru Brown. Nu am fost nici pe departe surprins când a fost acceptat „În avans”.

Dar Rob avea, cum spun, și o latură întunecată. I-am cunoscut pe părinții lui, care mi s-au părut a fi oameni perfect obișnuiți, astfel că nu pot spune că era rezultatul vieții lui de acasă. Cine poate ști de ce o persoană este așa cum este? Nu spun *întunecat* în sensul că Rob urma să ia într-o zi o pușcă și să împrăștie gloanțe prin toată biblioteca. Nu, o înțeleg în sensul că el avea acces la un gen de nihilism pe care în mod normal nu îl vezi la tinerii de șaisprezece, șaptesprezece ani. A lipsit de la câteva ore spre sfârșitul anului trei, iar obiceiul ăsta a continuat și la începutul trimestrului de toamnă al anului patru. Am încercat să vorbesc cu el despre asta, dar nu îmi amintesc să fi ajuns foarte departe. Fusese pus la gazeta de perete o dată, dar s-a oprit chiar înainte de a fi obligat să apară înaintea Consiliului Disciplinar.

L-am plăcut pe Rob – cel pe care l-am cunoscut eu – foarte mult.

Probabil că i-ați văzut poza. Era un copil înalt, slab, cu păr des, negru. Nu un chip arătos, dar un chip plăcut. Așteptam cu plăcere întâlnirile cu el. Îi făcea plăcere să fie tratat la nivel de adult și chiar se zburlea puțin dacă i se părea că i se vorbește de sus. Învățai repede să nu faci asta cu el. Unii copii nu ating niciodată acest nivel de maturitate.

A fost entuziasmat în legătură cu Brown. Trebuie să mă fi sunat la câteva minute după ce a aflat vestea, pentru că glasul îi era încă întretăiat. Am fost încântat pentru el. Liste unul dintre motivele pentru care întregul episod a fost atât de cumplit de privit. Nu îți face plăcere să vezi cum cei mai buni și mai străluciți se autodistrug astfel.

Nu am o înțelegere prea bună a motivului pentru care Rob a făcut ceea ce a făcut. Nu îl văd deloc în cadrul acelui scenariu. Este greu pentru mine să îmi imaginez că la un anumit punct nu ar fi spus, fie lui însuși, fie celorlalți, *Asta este o nebunie.* Încerc adeseori să-mi amintesc cum este să ai vârsta aia. Încerc să mă pun în locul lui.

Am încercat să iau legătura cu Rob cam la o lună după ce incidentul a devenit public, numai ca să îi ofer sprijinul meu. L-am sunat acasă. Am auzit-o pe mama lui încercând să-l facă să vină la telefon, să vorbească cu mine, dar nu a vrut. Poate că am sunat prea devreme.

Sienna

Așa, aici e mai bine. Îmi place Starbucks la nebunie. Și aș muri dacă nu ar avea unul în apropiere de campus, întotdeauna îmi iau un latte mare, degresat și decafeinizat. Aș putea mânca un sandviș. Vrei să facem un sandviș pe din două? Îmi plac sandvișurile panini. Cu șuncă. Dar hai, cum ar veni, să trecem peste asta. Deci, ce altceva mai vrei să știi? M-au îmbăiat. Nu-mi place să vorbesc despre asta. E jenant. E frig aici. Dacă m-aș fi dus la spital imediat după, ceea ce ar fi trebuit să fac, ar fi putut probabil să găsească una din chestiile alea pe care le pui în băutură ca să o faci pe fată să leșine. Rofatol sau cam așa ceva. Asta cred că trebuie să-mi fi făcut, pentru că eu niciodată n-aș fi făcut așa ceva. Păi, uită-te la mine. Arăt eu ca una din genul celor care ar face asta? Fii cinstită. Eu nu beau niciodată acum. Pentru că știu pericolele. Mă gândeam că dacă nu iese chestia cu colegiul, aș putea-o lua pe calea turneelor de conferințe, ca să vorbesc despre cum fetele pot să cadă victime, dar știu că părinții mei m-ar ucide dacă aș face asta vreodată. Ei nu vor decât ca totul să se uite. Deci, cum ar veni, poate că acum am putea lua sandvișul ăla. Nu că aș muri de foame sau ceva. E numai pentru că mă gândesc să-mi țin ridicat nivelul de zahăr din sânge. Dacă-l comanzi la ghișeu, ți-l aduc la masă. Așa fac aici. Eu mi-aș j fi ținut gura, chiar mi-aș fi ținut-o, numai că am fost chemată la biroul directorului, cum ar veni, miercuri dimineața, după ce s-a întâmplat. Dumnezeule, era atât de devreme, abia mă trezisem și nu prea puteam să înțeleg întrebările d-lui Bordwin. A spus că are o bandă și eu am! zis, *Ce bandă?* Iar el zice, *E o bandă cu line într-o cameră; din dormitorul băieților, în care ai „relații”,* cum le-a numit el, *cu câțiva băieți.* Și eu zic, *Despre ce naiba vorbiți?* Deși sunt destul de sigură că nu am zis *naiba.* Și el mi-a spus că îmi punea banda să o

văd, dacă voiam, și eu am spus că nu îmi trebuia să văd nicio bandă, iar el a spus că asta e o încălcare gravă, că eu nu aveam probleme, deocamdată, dar că băieții aveau și orice îmi puteam aminti despre ceea ce se întâmplase era bine. Dl. Bordwin, el era pur și simplu ridicol. Dacă ar fi fost un alt director sunt sigură că întreaga afacere ar fi putut fi tratată altfel. Asta e ce spune tatăl meu. Și am spus, *Păi, poate că m-am* dus *la o petrecere sâmbătă, eu mă duc la o mulțime de petreceri, și uneori, știți, poate cineva încearcă să mă facă să beau și poate am băut o bere, dar poate n-am băut, nu-mi aminteam mare lucru despre sâmbătă seara, deoarece, cum ar veni, poate cineva mi-a pus ceva în băutură?* Dl. Bordwin, el avea niște ochi albastru închis și era dificil să te uiți la el direct, așa că am zis că nu mă simțeam deloc bine, trebuia să plec, și el a spus că ar trebui să mă duc înapoi în dormitor la mine și să mă gândesc la ceea ce tocmai îmi spusese, j mai ales la felul în care ceea ce se întâmplase sâmbăta trecută putea fi foarte grav, și să-l sun când eram pregătită să mai vorbesc puțin cu el. Și am șters-o, cum ar veni, de-acolo atât de repede că nici nu ți-ar veni să crezi. Deci m-am întors ia dormitor și eram, cum ar veni, speriată de tremura rahatul în mine, pentru că dacă era o bandă, Dumnezeule, avea să fie jenant, nu-i așa? Și seara aia, cumva, a început să-mi revină în minte, a durat câteva ore până mi-au revenit, cum ar veni, amintirile astea ciudate. Și atunci mi-am dat seama că trebuia să-mi sun părinții. Pentru că dacă nu o făceam, dl. Bordwin avea probabil să o facă el și, pe bune, eram destul de uimită că încă nu o făcuse. Așa că am sunat. Tatăl meu, el a zis, cum ar veni, *Dumnezeule, trebuie să suni la poliție.* Iar eu zic, *N-am să sun la poliție.* Și tatăl meu a zis că trebuia să fac asta, pentru că era viol, iar eu eram o victimă și asta nu era în regulă și nicio școală n-ar trebui să scape basma curată cu așa ceva, așa că a sunat el la poliție și când au venit în cameră la mine eram atât de speriată, pentru că era atât de ciudat și atât de ireal și știam că toată lumea avea să mă urască pentru asta. Dar ei au spus că trebuia să merg la spital, era lege, și

apoi am știut că tatăl meu avea dreptate, asta era important și trebuia să fac lucrul care trebuia făcut, așa că m-am dus și le-am spus tot ce știam, ceea ce nu a fost mult, pentru că am fost, cum ar veni, total pe dinafară tot timpul. Nu-mi aduc aminte nimic despre seara aia. Știu că mi-au găsit alcool în sânge când am fost la spital, dar avocatul meu i-a făcut să scoată asta, pentru că era cu patru zile mai târziu și ce importanță avea dacă aveam un nivel de alcool de, cum ar veni, ce mai contează? Luam pastile de una singură. Trebuia. A fost foarte traumatizant pentru mine, să fiu centrul atenției în felul ăla. Acum câteva zile mă uitam la televizor la *Oprah* și mă gândeam că m-aș putea duce la *Oprah* cu alte câteva fete de vârsta mea și am putea vorbi despre asta și să dăm pe față cum băieții te îmbată și te pun să faci chestii pe care nu le-ai face niciodată și cum nu ești nici măcar conștientă, așa că nu ești răspunzătoare. Și uite care-i lucrul de care mă întreb într-una: dacă nu am fost conștientă, nu tocmai, vreau să spun, deși poate că am fost, puțin de tot, atunci este ca și cum nu s-a întâmplat niciodată, nu-i așa? Cred că șunca asta e puțin lipicioasă. Am să mănânc numai jumătate din jumătatea mea și am să aduc înapoi celălalt sfert pentru diseară. Ca să nu fie prea multe calorii astăzi. Mâncarea de la sala de mese aici e nasoală, chiar nasoală, deși au bar pentru salate și supe și iaurt înghețat, așa că pot mânca din astea. Se face foarte cald aici primăvara, ai putea să mori dacă n-ai avea aer condiționat, dar ei au. A fost dezgustător când m-au examinat doctorii. E ca și cum ai fi victimă de două ori, pentru că trebuie să treci prin umilința asta după aceea și am citit o grămadă despre asta, cred că aș putea fi avocat pentru copii, la colegiu sau undeva. Nu-mi place, deloc bluza asta. Nu-mi place violetul. Cred că am s-o dau de pomană, la oamenii care nu au unde locui. Ți-am spus despre proiectul ăla de serviciu pentru comunitate, pe care l-am făcut cu oamenii fără locuință. Asta o să arate foarte bine pe aplicația mea. Dar dacă chestia cu colegiul nu merge, mă gândesc, cum am spus, m-aș putea apuca de înregistrări.

Notele mele au cam avut de suferit ca rezultat al tuturor chestiilor astea. A trebuit să renunț la școală, așa j că am pierdut creditele alea și nu am un succes total la depășirea acestor lucruri, așa că mă gândesc că interferează j cu învățătura. Ei spun că înțeleg, dar după aia, tot îmi dau D-uri, așa că nu știu care-i chestia? Dar, știi, serios, aș putea scrie un eseu mortal pentru colegiu, despre toate astea. Chiar aș putea. Îndrumătorul meu pentru colegiu mă înnebunește. E permanent, citește despre școala asta și citește despre cealaltă și asta nu înseamnă decât mai multe teme pentru acasă, din punctul meu de vedere. Și știu că ei te ajută să intri la colegiu și toate alea, dar asta-i treaba lor, da, așa că nu înțeleg de ce trebuie să fiu eu ultra drăguță cu ei, cum spune mama că ar trebui. Ea spune că dacă îndrumătorul pentru colegiu nu te place, ești pierdută. Partea bună e că nu o să apară niciodată la dosarul meu că am fost dată afară sau ceva, pentru că, în primul rând, nu am fost, eu mi-am dat demisia, iar în al doilea rând, au să spună numai că aveam nevoie de o schimbare de decor sau că alergiile mele își făceau de cap sau ceva de genul ăsta, ca să explice de ce am venit la Houston. Pentru că, pe bune, notele mele nu erau chiar atât de rele când eram la Avery, înainte să se întâmple toate astea. În primul trimestru am luat în general C plus-uri și B minus-uri, care sunt de mijloc, nu? Le-aș fi ridicat eu și pe alea, dar s a întâmplat toată afacerea asta și, știi, a fost într-adevăr traumatizant. Am simptome post-traumatice. Cred că și asta are să ajute. La aplicația pentru colegiu.

Noelle

Îl aștept pe Silas după antrenamentul la baschet. Stau afară pe coridorul placat cu ceramică albă și cu dușumeaua colorată în albastru și mă uit prin ochiul din plasă de sârmă din dreptunghiul de sticlă. Majoritatea antrenamentelor s-au terminat pe ziua de azi și miroase a transpirație de la toate hainele de sport lăsate în cabina antrenorului. Sper ca Silas să vină afară cât mai repede, ca să nu pierd masa de seară la sala de mese.

În sală sunt și băieți din anii mai mici și Silas este cu ei. Se mișcă pe teren ca o felină – ceva grațios și rapid. Băieții sunt din anul întâi sau poate doi și au un meci de selecție. Silas dă instrucțiuni și le strigă încurajări și pot vedea pe fețele băieților că îl plac pe Silas. Fac tot ce le spune el. Îl pune pe un băiat care a ratat o aruncare să încerce din nou și apoi iarăși, până când o execută corect, până când îi aduce un zâmbet pe față. Se vede că Silas ar putea fi un profesor bun. Îi face pe băieți să fie mai buni la ceea ce fac. Stau de cealaltă parte a ochiului din plasă de sârmă și mi-l imaginez pe Silas la ani de zile de acum, ca antrenor de baschet la un liceu sau poate chiar la o școală particulară. Văd cum băieții îl vor respecta, cum el va striga la ei când este necesar, cum îi va încuraja când au nevoie. Elevele se vor îndrăgosti toate de el, dar eu voi fi singura pe care Silas o iubește. Voi fi soția lui, iar el va fi un tată minunat. Pot vedea astea – toate astea – de pe acum.

Nu mă duc acasă în vacanța de Paște, pentru că este prea scurtă pentru un drum atât de lung. Familia lui Silas mă invită pentru seara de Paști la el acasă. L-am cunoscut pe tatăl lui Silas la meciurile de baschet, dar nu am văzut-o niciodată pe mama lui.

Silas vine la școală ca să mă ia și i sic îmbrăcat la cămașă cu cravată. Îmi spune că a fost la biserică împreună cu familia lui. Vreau să îi ating cămașa și cravata. Sunt îmbrăcată cu o rochie care, când mă așez pe scaunul din dreapta șoferului din mașina urât mirositoare a lui Silas, îmi dau seama că este prea scurtă. Mi se ridică pe coapse și știu că este o rochie care mamei lui Silas nu-i va plăcea. Pentru un moment, mă gândesc să dau fuga înapoi în camera mea și să-mi pun o pereche de pantaloni și o bluză, dar Silas ia deja curba ca să iasă din campus și ne îndreptăm spre casa lui.

Îmi este frig la picioare în mașină pentru că, deși este Pastele, nu este primăvară. Pe jos este încă zăpadă și nici măcar nu am o pereche de dresuri. Rochia mea este din bumbac și este bleu. M-am gândit că ar fi potrivită pentru Paște, dar nu este. Silas întinde mâna și și-o pune pe piciorul meu gol, imediat deasupra genunchiului. Nu știu ce vrea să spună cu acest gest. Vrea să mă facă să mă simt mai bine cu rochia asta? Sau doar vrea să îmi atingă trupul?

Poate că m-am înșelat în privința rochiei, pentru că mama lui este drăguță cu mine și stăm de vorbă în bucătărie. Cred că este ciudat cum la câteva minute după ce Silas și cu mine am ajuns acasă, eu sunt în bucătărie cu femeile, iar Silas este în camera de zi cu bărbații. Se uită la televizor la un campionat de golf. Doamna Quinney coace chifle în formă de cap de iepuraș. Nu am mai cunoscut pe nimeni care să coacă chifle din astea. Mi-a făcut un coșuleț de Paști și mi-l dă. Nu știu ce să spun. În familia mea, Pastele nu a fost niciodată o sărbătoare importantă. Nu am mai primit un coșuleț de Paște de când aveam opt ani. În coșuleț, așezate între paiele galbene din plastic, sunt ouă de ciocolată colorate, care arată ca niște ouă adevărate de pițigoi, chiar și cu punctișoarele de pe ele. Sunt jeleuri și sunt bucățele de turtă dulce care au fost ornate să arate ca ouăle de Paște. Nu știu ce să spun. Îi dau doamnei

Quinney o îmbrățișare rapidă. Exact așa. Nu am plănuit-o. Doamna Quinney pare surprinsă, apoi zâmbește. După asta nu mai sunt încordată.

Silas și cu mine stăm față în față la masa de seară. Îl pot vedea pe deasupra vazei cu flori din mijlocul mesei, care este un iepuraș cu o gaură făcută în spate pentru flori. Cred că Silas și cu mine nu am fost așezați unul lângă altul pentru că nimeni nu vrea să spună oficial că noi suntem un cuplu. Încerc să fac față cu conversația, dar Silas îmi prinde privirile. De fiecare dată când face asta, uit despre ce anume vorbeam. Din când în când, domnul Quinney se uită la mine, apoi la Silas, ca și cum ar încerca să dezlege cheia unui mister.

După cină, Silas anunță că el și cu mine mergem să ne plimbăm puțin. Ne punem pe noi hainele, iar el mă ia de mână chiar în fața părinților și a unchiului și mătușii lui. Mă ține de mână tot drumul cât traversăm pajiștea din spatele casei, pe care încă mai este puțină zăpadă, și apoi pe o potecă, prin pădure. Eu port o pereche de cizme de iarnă ale doamnei Quinney, care îmi sunt puțin mari. Îmi alunecă în sus și în jos pe călcâi. Picioarele goale mi-au înghețat. Mă gândesc la doamna Quinney purtând cizmele, la cum trebuie să fi intrat ele de sute de ori în staulul în care sunt ținute oile.

Alunecăm și urcăm pe poteca în pantă, cu Silas în față. Din când în când, se uită înapoi înspre casă. Abia mai pot zări mașina lui Silas printre ramurile goale. Cred că Silas se teme că cineva se ține după noi, dar apoi realizez că nu face decât să încerce să-și dea seama de momentul exact când nu mai putem fi văzuți.

Se oprește pe potecă și mă așteaptă să îl ajung din urmă. Gâfâi puțin. Râde de mine și-mi spune că nu sunt în formă. Silas își încolăcește brațul pe după umerii mei și mă trage aproape de el. Mă

sărută. La început, sărutările sunt apăsate și puțin febrile, dar după aceea se domolesc și se simt calde și flămânde. Și eu sunt flămândă. Îl ating pe Silas pe piept, pe frumoasa lui cămașă albă. El își strecoară mâinile sub haina mea și îi pot simți căldura palmelor prin rochia subțire. Ne sărutăm mult timp și când Silas se desprinde în cele din urmă, e ca și cum mi-a luat cu el un strat subțire de piele. Mă aplec spre el și apoi trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să nu cad.

Când ne întoarcem acasă, mă duc imediat la baia de lângă bucătărie. În oglindă, gura îmi este roșie și umflată. Marginile buzelor îmi sunt neclare. Dau drumul la apă până când se răcește și mă spăl pe față. Îmi arunc cu apă rece pe gură iarăși și iarăși, apoi mi-o usuc cu un prosop. Mă uit în oglindă. Gura îmi este încă umflată și este perfect clar ce am făcut, Silas și cu mine. Dar trebuie să ies din baie, altfel oamenii au să se întrebe dacă nu mi-e rău.

*

Când intru în bucătărie, doamna Quinney este cu spatele la mine, tocmai termină de spălat vasele. Îmi dau seama că ar fi trebuit să mă ofer să ajut, dar nu am făcut-o. Îi spun asta, că noi am ieșit afară și nu am ajutat-o să spele farfuriile. Ea se întoarce spre mine, pe punctul de a spune ceva ușor, dar vorbele îi rămân oprite în gură. Văd că se uită atent la fața mea. Cred că nu ar trebui să fie prea surprinsă – ce își imaginează o mamă că se va întâmpla când un băiat și o fată adolescenți ies împreună afară? – dar totuși pare copleșitor. Copleșitor. Doamna Quinney nu și-a imaginat asta. Eu abia mai pot respira.

— Silas este în camera de alături, spune ea.

Geoff

Ca director al Academiei Avery, cred că problema a fost tratată într-o manieră care a exacerbat dificultățile pentru școală. Am încercat, pe parcursul ultimilor doi ani, să repar considerabilele stricăciuni care au fost aduse, dar i fost o bătălie de pe poziții inegale. Tornada atenției venite din partea presei, plus diversele procese în curs de desfășurare au făcut ca asta să fie aproape imposibil de depășit. Când se face 21 ianuarie, în aproximativ o lună de acum, în careu se va afla parcată o falangă de autobuze ale presei, iar reporterii vor intervieva fiecare elev care va fi dispus să stea de vorbă cu ei. Vă pot spune de pe acum cum au să înceapă toate aceste relatări. „Cu ocazia celei de a doua aniversări a cazului de atac sexual de la Academia Avery…” Contribuțiile către școală au scăzut, cererile de înscriere au scăzut și câștigurile noastre au scăzut foarte mult. Dacă Mike Bordwin nu ar fi încercat să acopere cazul și nu ar fi forțat mărturisirile băieților în lipsa sprijinului părinților sau al avocaților și dacă i-ar fi dat pe băieți imediat pe mâna poliției, noi nu ne-am afla acum în această situație grea. Ei bine, ar fi fost o situație grea, dar nu ar fi fost de această amploare. Înainte, se putea arăta cu degetul la comportamentul unui elev sau doi. Până la momentul în care Bordwin a fost înlăturat, existau deja întrebări asupra integrității de la nivelul de sus până la cel de jos.

Deși nu am știut la momentul acela, porțiuni ale înregistrării video fuseseră postate pe Internet cu multe luni înainte. Calitatea acelui film era foarte slabă, lucru pentru care ar trebui să fiu puțin recunoscător, dar nu am nicio îndoială acum că destui elevi văzuseră fragmente. Te-ai fi putut aștepta ca cineva de integritatea lui Silas sau Rob să fi oferit această informație, dar cine poate ști cum va reacționa fiecare atunci când este confruntat cu asemenea

dovezi umilitoare?

Am stat de vorbă cu Kasia Gorzynski în după-amiaza zilei de 24 ianuarie. Mi-a spus că i se ceruse de către Bordwin să nu dezvăluie existența benzii și faptul că el o încuiase în seiful lui. Mi s-a spus că banda fusese confiscată de Ariene Rodrigues, un părinte de serviciu la dormitoare, care intrase într-o cameră unde trei băieți se uitau la original pe ecranul unui televizor. Când am vorbit cu ea mai târziu, în aceeași după-amiază, mi-a spus că Bordwin îi smulsese aceeași promisiune de păstrare a tăcerii. Am vorbit puțin despre imposibilitatea trecerii sub tăcere a unei asemenea povești și am hotărât împreună să vorbesc eu însumi cu Bordwin, ceea ce am și făcut, imediat după antrenamentul de hochei. La acel moment, eram antrenorul primei echipe de hochei a școlii.

Neputându-l găsi pe Bordwin la birou, am mers până la locuința lui. Mi-a deschis ușa chiar el.

— Geoff, mi-a spus el, arătând deloc fericit să mă vadă, sau se poate să fi fost pur și simplu epuizat. Vino înăuntru, vino înăuntru, a spus. Ia loc. Meg este la o ședință. Pot să-ți ofer ceva de băut?

Am refuzat. Asta nu părea a fi o conversație pe care să o ai în timp ce beai.

M-a condus într-o cameră de zi în care fusesem adeseori. S a așezat pe un scaun cu brațe, iar eu m-am așezat pe canapea.

— Am să trec direct la subiect, am spus. Înțeleg că ai o bandă în posesia ta.

— Am, a spus, foindu-se pe scaun. Este încuiată în seiful biroului.

— Impresia mea este că un număr de persoane, elevi și profesori deopotrivă, știu despre ea sau chiar au văzut anumite pasaje de pe bandă, am spus. Mici porțiuni din ea cred că sunt deja pe Internet.

Boldwin s-a albit.

— M-am temut de asta, a spus.

— Cred că trebuie să atacăm asta direct, am spus.

Boldwin a rămas tăcut pentru un moment.

— Am să-i chem pe cei trei băieți la mine în birou mâine dimineață, la prima oră, a anunțat el în cele din urmă.

A făcut o pauză.

— Am să-i confrunt cu dovada și am să-i informez că se poate să fie exmatriculați, în funcție de o audiere, de vineri.

Comitetul Disciplinar era programat să se întrunească vineri după-amiaza, cum face în fiecare săptămână, pentru a trece în revistă infracțiunile săvârșite în școală.

— S-ar putea să ne aflăm într-o situație foarte delicată aici, am spus, aplecându-mă înainte. A nu informa poliția poate fi considerat drept conspirație pentru acoperirea incidentului.

— Sunt ferm convins că asta ar trebui să rămână o chestiune internă a școlii, a spus Bordwin, care-și recâștigase culoarea din obraji. Datorăm băieților să auzim mai întâi ce au ei de spus, înainte de a informa poliția, dacă până la urmă o să facem asta. De îndată ce asta devine o chestiune publică, vom fi vânați de presă. Nu am avut destul timp să evaluăm situația cum se cuvine.

— Dar nu te gândești, dat fiind numărul elevilor care se poate să știe despre bandă, că deja este de domeniul public?, am întrebat.

— Public în interiorul școlii nu este același lucru cu *public,* a susținut el.

— Ai vorbii cu părinții fetei?, am întrebat.

— Intenționez să vorbesc cu fata mâine dimineață, la prima oră.

— Vrei să mă ocup eu de asta?

— Mă descurc, a spus el.

Nu am știut atunci că Bordwin avea de gând să scoată declarații scrise de la băieți. Și nici nu pot spune cu certitudine că a făcut-o.

Am vorbit puțin despre cât de uimitor era să-i descoperi pe Silas Quinney și Rob Leight pe bandă, că nimeni nu ar fi bănuit vreodată că ei s-ar putea comporta într-un asemenea mod.

— *Tu* ai fost la dans, nu-i așa, Geoff? a spus Bordwin.

Am încuviințat din cap.

— Ai menționat că s-a băut excesiv, după câte îmi amintesc.

— Am folosit eu cuvântul?, am întrebat. *Excesiv?*

— Sunt convins că da. De fapt, dacă nu mă înșel, am pus o notiță despre asta în dosarele mele. Aș putea să-ți fac o copie mâine, dacă vrei.

M-am întrebat dacă nu cumva Bordwin intenționa să-mi atribuie vina pentru acest fiasco.

— Deși sunt directorul adjunct cu problemele elevilor, i am reamintit, nu am fost eu însumi responsabil cu dansul acela anume. Dacă îți amintești, Așa Troy a fost de serviciu în seara aia.

— Nu ai fi de acord că dansul a fost responsabilitatea noastră, a tuturor?, a întrebat el, folosind un ton foarte plin de sine, pe care arareori îl auzisem folosindu-l.

M-am ridicat în picioare.

— Cred că am spus tot ce era de spus despre chestiunea asta.

Bordwin a dat din cap, iar eu am părăsit casa.

Niciodată nu l-am iubit pe Bordwin pe parcursul șederii lui la Avery. Am să admit că era bun la atragerea finanțărilor – avea un dar excepțional în domeniu – dar am avut întotdeauna sentimentul că nu a reușit să impună un înalt standard moral în școală. Nu era un conducător înnăscut, nu era un entuziast, nu căuta activ să scoată ce era mai bun din elevi. Am avut întotdeauna sentimentul că era puțin prea confortabil cu situația de fapt. Școala avea nevoie de cineva care să stabilească provocări atât pentru elevi, cât și pentru corpul profesoral, dar Mike Bordwin nu era omul potrivit. M-am gândit întotdeauna că membrii consiliului de administrație au acționat prea în grabă când i-au dat postul permanent, dar de vreme ce mă aflam și eu în competiție pentru acest post, nu prea mă puteam plânge. După haosul legal și mediatic care a urmat arestării băieților pentru asalt sexual și demisiei lui Bordwin, am fost considerat de consiliul de administrație ca fiind cea mai potrivită persoană pentru a administra școala și mi-a fost oferit postul de

director al școlii. Un număr de membri ai consiliului de administrație au spus că postul mi se cuvenea de multă vreme.

Mike

Interviul cu tânăra femeie, al cărei nume îl aflase dintr-o rapidă trecere în revistă a catalogului elevilor, fusese chinuitor, în persoană, dincolo de biroul lui, arăta extrem de mică și confuză. La început, nu a părut să știe despre ce vorbea el. Apoi a recunoscut că fusese în cameră. Se putea să fi băut sau nu. A părut a nu ști nimic despre vreo bandă compromițătoare și a fost șocată să afle de existența ei. A plâns. Și totuși, tot timpul cât s-a aflat în fața lui, Mike a avut sentimentul că ceva în ea era încordat sub suprafață. Nu era sigur dacă să aibă încredere în această observație, deoarece nu fusese în stare, pe parcursul întregului interviu, să înlăture imaginile de pe bandă, care se tot suprapuneau peste alcătuirea ei micuță. Avea propriul lui nivel de confuzie. Și-a modificat povestea atât de des, încât Mike s-a gândit că se rătăcise el însuși în relatarea ei labirintică. În cele din urmă, tot ce a putut face a fost să o trimită înapoi în camera ei de la dormitoare și să-i ceară să se gândească la seara cu pricina înainte să stea iarăși de vorbă cu el peste câteva ore. S-a gândit că ea a înțeles că el și ea aveau să-i sune împreună pe părinții ei.

Extrem de epuizat nervos și cu un sentiment de groază, Mike i-a așteptat pe băieți, pe care îi convocase Kasia. Mama lui Silas, Anna, avea să găsească banda prea puțin credibilă. Nu și-o putea imagina stând în fața unui televizor, privind la infracțiunile sexuale în care era implicat fiul ei, fără să fie zdrobită sufletește. Știa că trebuia să facă un efort și să o sune în legătură cu incidentul și cu faptul că îl convocase pe Silas în birou la el. Avea să o implore să nu se uite la bandă. Kasia i-a întrerupt gândurile băgând capul pe ușă și dându-i de știre că Rob și J. Dot erau în drum spre el, dar că Silas nu era de găsit. Mike a încercat să-și ascundă enorma ușurare.

— Caută-l în continuare, i-a ordonat el.

Aproape imediat, la ușă s-a auzit o încercare de ciocănit. Rob a intrat în încăpere, dar nu și-a încrucișat privirile cu Mike. Și nici nu l-a întrebat pe directorul școlii care era problema, toate acestea convingându-l pe Mike că Rob ghicise agenda întâlnirii. Mike a remarcat că băiatul era îmbrăcat frumos, într-un tricou albastru intens, cu guleraș, atent băgat în pantalonii de doc, încinși cu curea. Își ținea în mână șapca de baseball.

— Îl așteptăm și pe J. Dot, a spus Mike, folosind porecla pe care știa că o foloseau elevii pentru jucătorul de baschet.

Rob și-a închis ochii strâns și a rămas așa pentru o clipă.

— Încă nu am putut să dăm de Silas, a adăugat Mike.

Rob a dat din cap. Era tot ce a putut face Mike pentru a se stăpâni să nu înceapă să-i pună întrebările la care el personal voia răspunsul. *De ce? Ce a fost în capul vostru?* Se întreba dacă Rob știa că el văzuse banda. Se întreba dacă Rob însuși văzuse banda. Mike se gândea că ar fi inimaginabil de dificil să te privești pe tine însuți într-o întâlnire sexuală, într-o încăpere împreună cu alții.

Pentru că ușa era deschisă, J. Dot a intrat direct, cu pași măsurați. J. Dot, care împingea ținuta obligatorie la limită cu cămașa lui băgată sub curea numai în față, restul atârnând neglijent peste pantaloni, pantalonii în sine atârnând vreo patru, cinci centimetri mai jos decât ai lui Rob. Cei doi băieți nu și-au vorbit și nici nu s-au privit unul pe celălalt. J. Dot s-a așezat pe scaunul de lângă Rob.

Mike nu a văzut niciun motiv să mai întârzie și a intrat direct în subiect. Nu voia ca această întâlnire să dureze nicio secundă mai mult decât trebuia. Le-a spus băieților că văzuse banda. Rob a tresărit puternic și și-a lăsat capul în jos. J. Dot a avut neobrăzarea să întrebe, „Ce bandă?” Rob a clătinat din cap la acea întrebare.

— Banda în care voi doi faceți sex cu o minoră, a spus Mike.

— Nu știu de nicio astfel de bandă, a spus J. Dot.

— Am banda încuiată în seiful meu, a spus Mike. Mi-ar face

plăcere să pun să mi se aducă un televizor ca să o putem urmări cu toții.

— Asta nu o să fie nevoie, a spus Rob repede, aruncându-i lui J. Dot o privire ascuțită.

— Ce naiba ați făcut?, a întrebat Mike, dându-și frâu liber mâniei, în sfârșit. Știți câți ani are fata cu care ați făcut sex cu toții? Are paisprezece ani. Paisprezece. Sunteți conștienți că în statul ăsta sexul cu un minor este numit *atac sexual,* o infracțiune care poate conduce la condamnarea la închisoare?

Rob tot nu se uita la directorul școlii. J. Dot s-a lăsat pe spătarul scaunului într-o atitudine care pe Mike l-a frapat ca nepotrivit de relaxată.

— A fost ideea ei, a spus băiatul. Întrebați-o. O să vă spună. Ea a venit singură la noi. O

— Și voi ați făcut ce?, a întrebat Mike. Ați îndepărtat-o cu blândețe? V-ați asigurat că s-a întors în dormitorul ei în siguranță? Nu, s-ar părea că voi ați profitat total de o fată prea mică pentru a ști ce este bine să facă.

— Știa ea foarte bine, a spus J. Dot.

— Și cum îți dai seama de asta?, a întrebat Mike.

— Ați văzut banda, nu?, recunoscând exact lucrul pe care tocmai îl negase. Ce credeți?

— Cred că sunteți amândoi într-o mare încurcătură.

Băieții nu s-au întors unul spre celălalt.

— Și încă ceva, a spus Mike. Vreau să știu identitatea persoanei din spatele camerei.

Încă o dată, în încăpere s-a făcut liniște.

— OK, a spus Mike. Vom face asta nu cu frumosul.

A scos două foi de hârtie liniată și două pixuri din sertarul de sus al biroului.

— Vreau mărturisiri scrise, a spus, dacă nu vreți ca banda să fie arătată vineri la ședința Consiliului Disciplinar. Vreau detalii, vreau

nume, vreau ore, vreau cantitățile exacte de băutură pe care le-ați băut. Vreau totul și îl vreau acum. Nimeni nu părăsește încăperea asta până când nu am în mână două mărturisiri complete.

— O să-i sunați pe părinții mei?, a întrebat J. Dot.

— Da, a spus Mike.

Trupul lui J. Dot a izbit greu spătarul scaunului, ca și cum ar fi fost revoltat.

— Ce legătură au părinții mei cu asta?, a întrebat el.

— M-aș gândi că ar vrea să știe de ce a fost exmatriculat din școală fiul lor.

— Dar sunt propria mea persoană acum. Am nouăsprezece ani.

— Exact asta-i problema. Vreau să scrii tot ce-ți amintești în legătură cu seara aia și apoi să semnezi documentul. Am să pun documentul în seif împreună cu banda. Vineri, am să prezint membrilor CD numai documentele. Va trebui să fiți amândoi de față, în caz că sunt întrebări.

— Dar Silas?, a întrebat J. Dot, uitându-se în jurul camerei. El unde e?

— Îl căutăm, a spus Mike. I se va cere și lui să scrie o mărturisire.

— Dar cu fata cum e?

— Am vorbit deja cu ea, a spus Mike.

— Și…?, a întrebat J. Dot.

— Și ce?, a întrebat Mike la rândul lui.

— Și deci v-a spus că a ei a fost ideea?

— Conversația pe care am avut-o cu ea este confidențială, a spus Mike. Deocamdată.

Se simțea pe teren legal, nesigur aici.

— Nimeni altcineva nu va vedea mărturisirile?, a întrebat J. Dot.

— Nimeni altcineva nu le va vedea, a spus Mike. Și aș vrea mai degrabă ca voi să păstrați tot acest fiasco pentru voi înșivă, pentru câteva zile. Nu văd niciun motiv pentru ca acest incident să ajungă la urechile nimănui din afara zidurilor Academiei Avery. După ce

am văzut banda și m-am gândit în legătură cu ea, sunt convins că această chestiune poate fi rezolvată pe plan intern.

Mike a împins hârtiile și pixurile peste masă. Rob s-a uitat la ele de parcă i s-ar fi cerut să-și scrie propria condamnare la moarte. J. Dot a luat pixul și a început să-l joace între degete astfel încât ciocănea cu el în birou.

— Niciunul dintre noi nu părăsește această încăpere, până când nu am aceste mărturisiri semnale, a repetat Mike. Am să stau aici tot timpul cât scrieți. Ceea ce ați făcut voi este un gest cumplit, cu consecințe dintre cele mai grave.

J. Dot și-a potrivit foaia de hârtie în fața lui, pe birou. Rob încă tot nu se clintise și nu spusese niciun cuvânt.

— Și uite ce aș vrea eu personal să aflu, a spus Mike, aplecându-se înainte. *De ce?*

J. Dot și-a curbat umerii într-o ridicare exagerată. Rob – băiatul pe care Mike îl respectase odată foarte mult – și-a înclinai încet fruntea spre biroul lustruit, din mahon.

Nervii lui Mike erau încă întinși, deși era mai bine de o oră de când încuiase mărturisirile în seif. Citise documentele mai întâi. J. Dot se apărase, subliniind iarăși că întregul episod fusese ideea fetei, că ea venise după ei, că era beată când a vorbit prima oară cu J. Dot la dans. Nicăieri în mărturisirea lui, J. Dot nu își luase vreo vină asupra sa.

Mărturisirea lui Rob fusese și ea scurtă, dar nu atât de defensivă. Suna ca un raport al poliției. A indicat cantitățile exacte pe care le băuse și unde, ora la care plecaseră cu toții de la dans, aproximativ cât de mult rămăseseră în cameră și exact cum făcuse sex cu fata. Nu era nicio încercare de a da vina pe fată sau pe oricine altcineva. Semnase documentul *Robert Leicht, Promoția '06.* Mike era sigur că semnătura era pur și simplu un gest reflex, nu unul sfidător, pentru că desigur Rob va fi știut că acum nu avea să mai absolve împreună

cu cei din anul lui.

După ce încuiase documentele în seif, Mike stătuse jos pentru un timp. Cu toate că își lăsase pe bună dreptate mânia să se ridice la suprafață, în interior nu simțea decât panică. J. Dot, de el nici nu-i păsa. Cu cât băiatul părăsea școala mai repede, cu atât era mai bine. Însă Rob, înainte de incident nu făcuse decât să contribuie la școală, atât școlar, cât și sportiv. Înălțase nivelul școlii datorită acceptării sale la Brown înainte de perioada normală de admiteri. Mike nu îl cunoștea bine pe Rob, dar atât cât știa, îl admirase. Rob avea să fie exmatriculat, acceptarea la Brown avea să-i fie retrasă și ce avea să facă băiatul atunci? O asemenea promisiune distrusă într-un ceas de nebuneală periculoasă. Și pentru ce?

Iar Silas… Mike abia dacă se putea gândi la Silas. Ar fi vrut atât de mult ca Silas să nu fie pe bandă. Dacă cel sau cea care filmase nu i-ar fi arătat fața. Dar Silas *fusese* acolo. Era vinovat. Pierderea pentru el avea să fie considerabilă. La rândul lui, avea să fie și el exmatriculat. Relația lui cu Noelle, presupunând că supraviețuise acelei seri de sâmbătă, avea să fie făcută bucăți. Și Mike nu-și putea imagina cum avea să poată Silas să rămână în casa aceea cu Anna și cu Owen. Mike s-a gândit iarăși că trebuia să o sune pe Anna, și asta repede.

Mike s-a răsucit cu scaunul și s-a uitat pe fereastră. S-a gândit la anii cât fusese la Avery, la toți elevii pe care îi văzuse absolvind. Trebuise să se ocupe de zeci de probleme disciplinare, dar nimic chiar așa de grav. S-a gândit la Silas și la Rob și la J. Dot. S-a gândit la Anna și la Meg și la Owen. Mike nu scrisese o mărturisire, dar știa că era vinovat. Era vinovat indirect, dar tot vinovat era.

Laura

Miercuri dimineață, colega mea de cameră a ieșit devreme. Când s-a întors, era într-un hal fără de hal. A închis ușa la camera noastră, dar nu mi-a cerut să plec. Eu îmi făceam lecțiile. O spun în fața lui Dumnezeu, uneori cred că nici nu știa că eram acolo.

Primul telefon a fost către o prietenă. Nu-mi prea aduc aminte multe despre conversația aceea, deoarece colega mea de cameră făcea asta adeseori, dădea telefoane când eu eram în încăpere și în mod clar încercând să învăț. Dar așa era ea. Cred că prima oară când am început să fiu atentă a fost când; un auzit-o spunând, „Dar cum a apărut banda? „Am crezut că vorbea despre muzică, numai că vocea îi era puțin agitată, după care a spus, „Dumnezeule, au să mă ucidă ai mei!" M-am întors să mă uit la ea și jur că se uita drept la mine, dar știu că nici măcar nu mă vedea, nu o vedea decât pe persoana de la celălalt capăt al firului sau, dacă nu, își imagina cât de supărați aveau să fie părinții ei. Nu mi-am dat seama despre ce vorbea, dar de-acum eram atentă. Am auzit-o spunând, după asta, „Ce-o să mă fac?" și „Crezi?"

A vorbit vreo zece minute. În mare, doar asculta la ce spunea cealaltă persoană. Din când în când spunea „Dumnezeule, așa crezi?" De asemenea mi-o amintesc spunând „În tot cazul, cum se numește medicamentul ăla?" și „Dacă asta nu ține, sunt moartă."

Nu îmi puteam da seama ce se petrecea. Când și-a închis celularul, m-am întors spre ea.

— Te simți bine?, am întrebat.

Ea și-a deschis telefonul și a format un număr.

— Ce?, m-a întrebat.

Am întrebat-o dacă era vreo problemă. Dar deja persoana de la celălalt capăt răspunsese la telefon. Colega mea a început imediat să

plângă. Am fost șocată. Plângea de-a binelea. Sau, dacă juca teatru, era uluitor. Abia dacă mai putea să vorbească. Plângea cu sughițuri și toate alea. S-a aplecat asupra telefonului de parcă o durea burta.

— Mami, a scos printre suspine, am fost violată.

Am înlemnit. Asta a fost prima oară când auzeam de vreun viol. Știu că am rămas cu gura căscată. Cineva a bătut la ușa noastră și colega mea de cameră mi-a făcut un gest agitat cu mâna ca să scap de oricine ar fi fost. M-am dus la ușă și i-am spus colegei mele Katie că eram la telefon cu mama și că aveam să vin când terminam. M-am întors și m-am așezat pe pat. N-am făcut decât să mă uit la colega mea de cameră.

Am auzit-o spunând că au fost trei băieți, doi din anul patru și un post-absolvent. Că se întâmplase sâmbătă seara. Că nu spusese nimic nimănui pentru că era speriată. Că nu fusese la doctor. Nu era important. Nici nu avea de gând să se ducă. Nu, nu îi știa pe băieți. Au sărit toți pe ea. Și mai era încă ceva. S-ar putea să fie o bandă video.

Am auzit-o din partea cealaltă a camerei pe mama ei scoțând un țipăt ascuțit.

— N-am știut că se filma!, s-a văitat colega mea de cameră. Am fost drogată.

După care a început să plângă. Nu voia să spună la nimeni. Nu. Nu. Nu, nu avea de gând să-i spună îndrumătorului de serviciu. Îi spunea numai mamei ei, în caz că avea să audă ea ceva despre asta. Nu, fizic nu avea nimic. (’el puțin, nu credea. Și în tot acest timp, plânge și suspină și-i curge nasul și se roagă de părinții ei să vină să o ia. Urăște școala, spune. Nu vrea decât să meargă acasă.

În cele din urmă, a închis telefonul. I-am întins un șervețel.

— Te simți bine?, am întrebat.

Și-a tras nasul. Și-a suflat nasul. S-a ridicat în picioare să se uite în oglindă și s-a tamponai pe sub ochi.

— Sunt bine, a spus.

Jur în fața lui Dumnezeu că asta a spus.

Noelle

Este luna mai și e chiar înainte să se întunece. Pentru prima oară după săptămâni întregi, aerul nu este înghețat să te taie. Elevii s-au jucat Frisbee în careu întreaga zi. Silas trebuie să joace baseball, ca cea de-a treia disciplină sportivă a lui, dar nu e bun la asta și nu o ia în serios. Uneori ajunge să joace ca al doilea fundaș, dar cel mai mult stă pe banca rezervelor. Are mână bună și este un atlet înnăscut, *t* dar nu poate lovi mingea foarte bine. Ar putea să se antreneze mai mult la lovit, dar lui Silas nu îi prea pasă de baseball. J Silas este îndrăgostit de baschet. Ar juca baschet în fiecare sezon dacă ar putea. După antrenament și după masa de seară în sala de mese, stăm afară pe iarbă până când începe să se întunece. Ferestrele la dormitoare sunt deschise și din când în când se aud voci și muzică și uneori câte un strigăt.

Stăm aproape unul de celălalt, cu picioarele întinse în fața noastră. Eu mă întind pe iarbă. Toată primăvara, Silas și cu mine am căutat locuri unde să mergem ca să putem fi singuri. Pur și simplu asta este ceea ce facem noi. Majoritatea timpului stăm în mașina lui Silas. Când este frumos afară ne întindem în iarbă. Toată ziua m-am gândit la faptul că a mea colegă de cameră este plecată acasă în weekend și n-o să se întoarcă până duminică seara. Nu am comis niciodată o încălcare majoră a regulilor, dar mă întreb dacă am curajul, fundul șortului și spatele tricoului meu sunt tot mai umede de la rouă, iar temperatura coboară rapid. Serile în Vermont rămân reci chiar și la începutul lui mai.

Mă ridic și îi întind mâna.

Când dăm colțul la dormitorul meu, Silas trebuie să ghicească încotro mă îndrept, dar nu spune un cuvânt. O să fim amândoi suspendați? Îi spun să aștepte lângă ușă până intru să verific camera de zi a elevilor. Nu este nimeni acolo, iar televizorul nu este aprins. Toată lumea vrea să fie în altă parte în seara asta. Deschid ușa și-i fac semn lui Silas să vină după mine. El își scoate pantofii și mie mi se lac ochii mari. Poate că face asta acasă de fiecare dată când ajunge mai târziu decât le-a spus părinților că o să se întoarcă. Îmi aduc aminte de camera lui din capul scărilor, în conduc pe Silas în sus pe scările de la dormitorul meu, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Silas îmi pune mâna pe spate, la baza șirei spinării, și eu mă clatin din lipsă de echilibru sau de excitare.

Când ajungem la al doilea rând de scări, îi fac semn să aștepte. Fug înainte la camera mea, descui ușa și o las puțin întredeschisă. Apoi îi fac semn, prin ferestrele din sticlă și plasă de sârmă de la casa scărilor, să vină. El fuge pe coridor și se strecoară înăuntrul camerei mele ca un soldat în misiune. Începem amândoi să râdem, deși încercăm să nu facem niciun zgomot.

Nu există decât un singur motiv pentru care l-am adus la mine în cameră și amândoi știm care este acela. Silas mă trage spre el și mă sărută apăsat. Noi nu am făcut dragoste niciodată și mi-e puțin frică. Sunt virgină. Nu știu despre Silas. Odată m-a întrebat dacă am fost vreodată cu cineva. Am spus nu și am putut vedea ușurare pe fața lui.

Îl duc la pat și trag jos cuvertura. Camera nu este decât puțin în neorânduială, deoarece colega mea și-a făcut ordine în partea ei înainte să plece. Mă întind pe pat. Nu știu cum să fac asta. Am văzut o mie de oameni pretinzând că fac dragoste la televizor și în filme, dar cred că în realitate nu se întâmplă cum se întâmplă pe ecran. Încă sunt complet îmbrăcată. Silas stă în picioare lângă mine și își scoate telefonul celular și portofelul din buzunare și le pune pe

noptiera mea. Începe să se descheie la curea, dar apoi se oprește, ca și cum s-ar gândi că asta ar putea să mă deranjeze. Se strecoară în pat alături de mine și trebuie să mă cuprindă în brațe, pentru că într-adevăr nu este loc decât pentru o persoană.

Stăm nemișcați minute întregi. Mă întreb dacă nu cumva mă așteaptă pe mine să îi dau voie, dar mi-e frică să spun ceva. Poate că asta este tot ce vrea să facă: doar să mă țină în brațe, în pat la mine. Poate că și el este virgin și nu știe ce să facă mai departe. În spectacolele de televiziune și în filme, fata întotdeauna trece deasupra băiatului, cu părul căzându-i pe față și-și dă jos cămașa sau o dă jos pe a lui, dar sunt destul de sigură că n-aș putea face asta chiar acum.

Silas îmi găsește gura și mă sărută. Își strecoară mâna sub tricoul meu. Îl simt cum încearcă să-mi desfacă sutienul cu o mână, la spate, și îmi dau seama că are probleme. Aștept un minut, apoi mă ridic și îmi desfac singură sutienul. Mă ajută să-mi scot tricoul și sutienul, apoi își descheie cureaua. O trage prin bride dintr-o mișcare și apoi își desface fermoarul la blugi. Și-i trage jos, așa că acum nu mai are pe el decât cămașa și boxerii. Mă întreb dacă nu cumva am uitat să încui ușa.

Descopăr că a face dragoste nu este doar un moment. Sunt o sută de momente, o sută de uși care se deschid, uși la încăperi înăuntrul cărora nu ai mai fost niciodată. Prima oară când Silas mă atinge între picioare este o ușă. Prima oară când eu îi ating sfârcurile este o ușă. Toate ușile deschise par a fi importante și semnificative și toate sunt plăcute. Niciuna dintre uși nu pare a fi cu ceva mai puțin importantă decât ușa finală, care în realitate nu este deloc ușa finală, pentru că este întotdeauna ușa de după ea și cea de după ea. Cum Silas se uită la mine, spre exemplu. Cum Silas mă acoperă. Chiar și

durerea este o ușă, una prin care nu am mai trecut niciodată. Asta, mai mult decât orice altceva ce se întâmplă în seara asta, mă face să mă simt ca o femeie. Stau întinsă în brațele lui Silas, simțind durerea și mă gândesc că am traversat dincolo, în a fi femeie.

Silas nu vorbește când face dragoste și sunt bucuroasă pentru asta. Mă bucur că nu îmi spune că mă iubește. S-ar simți ca un fel de plată, ca ceva ce am câștigat. Aș prefera ca Silas să mi-o spună pe poteca ce urcă pe munte sau în iarba din careu sau în drum spre ora de fizică.

Când am trecut prin aproape toate ușile și stau întinsă în brațele lui și mă simt inflamată și mă gândesc că sunt femeie pentru prima oară în viața mea, telefonul celular al lui Silas începe să bâzâie. Bâzâitul este șocant în liniștea ce ne înconjoară și pentru o clipă mă gândesc că am fost descoperiți. Dar în momentul următor știu exact pentru ce este apelul. Chiar înainte ca Silas să-și deschidă telefonul, știu ce va spune mesajul.

Vino acasă.

Un miel trebuie să se nască.

Silas

Ultima oară când te-am dus pe poteca asta a fost chiar înainte de vacanța de vară și te-am lăsat să mergi în fața mea și m-am uitat la felul în care mergeai și tu m-ai întrebat dacă fusesem vreodată la vânătoare și am știut că nu te puteam minți, așa că am spus că da și tu ai fost necăjită și m-ai întrebat cum era să omori o pasăre și să te uiți la ea cum cade din văzduh sau să ucizi un animal care aleargă pe pământ și n-am putut să-ți răspund și apoi m-ai întrebat dacă am ucis vreodată o căprioară și mi-a fost rușine cu toate că nu-mi mai fusese niciodată într-adevăr rușine de asta până atunci și ți-am spus că da și te-am văzut cum te cutremuri puțin în fața mea și îmi aduc aminte că în (lupă-amiaza aia te-ai îndepărtat puțin de mine când stăteam pe piatră, ca să nu ne atingem și am știut că nu trebuia să încerc să te ating în după-amiaza aia pentru că trebuia să îți scoți căprioara din sistem și ți-am spus cum mă simțeam, că nu voiam să o mai fac vreodată și era adevărul, dar nu știu dacă m-ai crezut. Și ziua a fost atât de frumoasă și am putut să vedem casa și mașina și am vrut să te strâng în brațe și să-ți spun că te iubesc, dar am știut că tu vei avea să asociezi întotdeauna tot ce spuneam cu căprioara, așa că nu am făcut-o, deși cuvintele stăteau să explodeze înăuntrul meu și voiam să-ți spun. Am știut-o și am vrut să o știi. Îmi era teamă că ceva se putea întâmpla, ceva putea interveni între noi și se putea să nu apuc să ți-o spun niciodată. Mi-a fost frică de asta mult timp.

Dar tot ți-am spus-o și sunt bucuros din cauza asta și sunt bucuros că știai cât de mult te iubeam.

Și acum a venit chestia asta între noi și nu va fi niciodată o zi când să nu fie acolo și, indiferent ce spun, va fi imaginea mea pe bandă făcând lucruri cu fata aia și știu că nu ai să poți niciodată să

îți scoți imaginile din minte, au să fie acolo pentru totdeauna, de fiecare dată când te ating, de fiecare dată când te sărut, chiar și atunci când doar stau într-o încăpere și mă uit spre tine… de fiecare dată tu ai putea să ai în ochi lucrul care s-a întâmplat pe bandă și va fi ca și cum ceva cumplit și urât este întotdeauna în încăpere cu noi, este întotdeauna în mintea ta… și nimic nu ar mai putea fi vreodată bun între noi și asta este partea cea mai grea. Aș putea merge la pușcărie, aș putea îndura umilința, aș putea chiar să-l las pe tatăl meu să mă lovească, dacă ar vrea să o facă, dar nu aș putea suporta să mă uit în ochii tăi și să văd banda derulându-se, pur și simplu nu aș putea.

Mike

În septembrie, cu patru luni înainte să izbucnească scandalul, Mike bătuse la ușa Annei Quinney. Mike avea în brațe o jumătate de duzină de sticle de vin foarte bun, pe care îl aducea deoarece, în acea seară, Anna găzduia prima întâlnire a asociației părinți-profesori. La acel moment, Mike se considera a fi un fel de cunoscător în ale vinurilor și se mândrea pentru că avea la îndemână, pentru orice eveniment social legat de școală, numai ce era mai bun. Se îndoia că mulți dintre părinții voluntari ar ști să facă diferența dintre un vin bun, roșu sau alb, și unul de slabă calitate, de vreme ce majoritatea – din necesități geografice – erau părinți ai unor copii externi și prin urmare tindeau înspre straturile de mai jos ale spectrului economic. Anna i-a zâmbit lui Mike când a deschis ușa. A scos o exclamație la vederea generosului dar și după aceea au fost ceva discuții despre unde să fie pusă cutia, care sticle să fie scoase primele și care sticle să fie puse în frigider. După ce Mike a așezat sticlele unde dorea Anna, a rămas cu cutia din carton în mână în mijlocul bucătăriei ei curate și aranjate, întrebându-se dacă să plece. Ezita, însă, iar Anna, sesizându-i ezitarea, l-a întrebat dacă nu voia o ceașcă de ceai. De vreme ce nu mărturisise niciodată față de Anna faptul că îi displăcea ceaiul, Mike a căpătat pe loc o sete de nestăpânit. A spus că acela era exact lucrul de care avea nevoie în acel moment anume. A așezat cutia pe podea, și-a dat jos de pe umeri haina și a așezat-o pe spătarul unui scaun de bucătărie. El s-a așezat, iar Anna a pus ceainicul pe foc.

A urmărit-o cum a luat ceștile, zahărul și vasul pentru frișcă. Anna avea o bluză cu guleraș drept, legată cu un cordon peste o fustă gri. El s-a gândit că trebuia să se fi îmbrăcat din timp pentru întâlnirea asociației, pentru a acomoda și vizita lui. Prin material,

Mike putea vedea un furou alb cu danteluță la corset. Nu își dăduse seama până atunci că ea avea un mijloc atât de subțire. Anna purta de obicei pulovere sau hanorace care îi ascundeau formele. Sau putea fi din cauză că nu o mai văzuse de ceva timp, din moment ce arareori avea vreun motiv să viziteze familiile studenților în timpul verii. El și Meg, în timpul vacanței lor de o lună dinaintea reluării îndatoririlor administrative, merseseră în sudul Franței, unde închiriaseră o vilă. Fusese o pauză remarcabilă între ei doi, care îl umpluse pe Mike de optimism. Sperase ca atunci când aveau să se întoarcă, tensiunea și certurile care caracterizaseră ultimii șase sau șapte ani ai căsniciei lor (de fapt, le caracterizaseră cea mai mare parte a căsniciei) vor avea propria lor pauză. Această speranță dragă, vai, nu supraviețuise lungii așteptări de pe Charles de Gaulle. S-a întrebat dacă Anna și Owen își luau vreodată vacanță și, dacă da, cum se avea grijă de animale. Era evident că Anna pregătise ceva la cuptor, deoarece masa din sufragerie era aranjată cu platouri cu aperitiv, iar pe masa de lucru din bucătărie se vedeau, așteptându-și momentul, tăvi cu negrese și cu prăjitură cu cremă de lămâie și tarte cu fructe de pădure. Lui Mike nu i-ar fi displăcut una dintre acele prăjituri cu cremă de lămâie, dar nu avea de gând să o roage pe Anna să desfacă pachetul atent legat.

Anna s-a sprijinit pe masa de lucru în poziția ei obișnuită. Brațele îi erau încrucișate sub sâni, ca și cum i-ar fi susținut. Danteluța furoului era complet la vedere.

— În mod normal, Owen ar trebuit să fie acasă până acum, a spus Anna.

— Este plecat?

— E dus la Bennington.

— Cu treburi?

— Întotdeauna.

Așteptarea pentru ca ceainicul să înceapă să fluiere, s-a gândit Mike, îndemna la o conversație încordată și formală. Era ca și cum

trebuia-i să aștepți semnalul și eliberarea ceaiului înainte să vorbești liber. Pentru un timp, el și Anna și-au evitat unul celuilalt privirile, până când – și chiar a părut o veșnicie – ceainicul s-a anunțat de unul singur și li s-a îngăduit să-și dea drumul. Ceea ce, s-a gândit Mike, era probabil motivul pentru care ceaiul nu îi plăcuse niciodată prea tare.

Anna s-a așezat la masă în fața lui Mike și a despachetat platoul cu prăjituri cu cremă de lămâie.

— Te-am văzut cum stăteai cu ochi pe ele, a spus ea.

— Sunt atât de transparent?

— Uneori, a zâmbit ea.

— Mulțumesc. Nu știu de ce, dar mor de foame.

— Silas îmi atrage atenția întotdeauna, când folosesc expresia asta, că de fapt nu *mor de foame.* Nu sunt decât flămândă.

— Și Silas ar avea dreptate în privința asta, a spus Mike. Ce a făcut în vara asta?

— A lucrat ca îndrumător la un campus, de sus, de lângă Burlington.

— Îndrumător intern?

— Da, a fost bine pentru el să iasă puțin. L-a fost dor de prietena lui, totuși.

— Noelle.

— Da.

— E semn bun pentru plecarea la colegiu, a spus Mike. S-a gândit unde ar vrea să aplice?

— El spune Middlebury, dar eu mă tem că o să-l dezamăgească.

— Nu știu, a spus Mike. Cu baschetul, o să aibă o pornire bună. Și știi că o să-i scriu o recomandare puternică. Nu scriu decât trei sau patru pe an, așa că tind să aibă oarecare greutate.

— Mulțumesc, a spus Anna din inimă.

— Uneori mi se cere să fac lucrurile astea și sunt nevoit, pentru că părinții au dat bani școlii sau sunt prieteni cu un membru al

consiliului de administrație, dar pur și simplu îmi displace să le scriu. Asta, însă, va fi o plăcere.

Anna a zâmbit iarăși.

Mike s-a tot jucat cu plicul de ceai și s-a uitat în jur după un loc unde să-l pună. Un alt lucru care îl enerva la ceai până peste poate. Dacă pui plicul de ceai pe platou, strică prăjitura și nici nu-l poți pune pur și simplu pe fața de masă. Dacă îl pui pe farfurie, fundul ceștii se udă și asta în sine este iritant.

— Ce face Silas ca sport de toamnă?

— Fotbal. Îl urăște.

Anna a luat o gură de ceai.

— Întotdeauna începe anul puțin mai lent, dar după aceea își revine. Aproape îl poți cronometra. Undeva între cinci și zece octombrie pare să își intre în mână.

— Cine îi este îndrumător pentru colegiu?

— Richard Austin.

Mike și-a făcut o notă mentală pentru a vorbi cu Richard de dimineață, pentru a afla șansele lui Silas de a fi acceptat la Middlebury. A terminat o bucată de prăjitură cu cremă de lămâie și s-a întins după un șervețel.

— Arăți bine, a spus el.

Anna s-a îmbujorat la față.

— M-am îmbrăcat din timp pentru că atunci când Silas ajunge acasă îmi place să fiu prin preajmă pentru el. Nu e vorba de grabă, doar încerc să fiu pregătită pentru altceva.

A părut un motiv subțire – ieșeau, ea și Owen, adeseori seara? – dar Mike doar a dat din cap. Atunci i-a dat prin minte că, deși el luase masa în casa familiei Quenny probabil de vreo jumătate de duzină de ori sau mai bine, aceștia nu fuseseră niciodată invitați la locuința directorului școlii. Și-a făgăduit să îndrepte asta curând. Meg va trebui pur și simplu să rabde pe durata mesei. Mike învățase, pe parcursul anilor, să gătească el însuși câteva feluri

pentru asemenea ocazii.

— De unde ești, a întrebat Anna pe neașteptate. Mi-am dat seama deunăzi că noi vorbim întotdeauna despre Silas sau lucruri care au de-a face cu școala, dar nu ai vorbit niciodată despre tine.

Mike arareori vorbea despre sine, dintr-un motiv foarte bun: originile lui erau umile și muncitorești și, pe ici, pe colo, puțin urâte – un trecut și un mediu care nu făcea cinste directorului unei școli secundare particulare. În ciuda faptului că era anul 2005, exista adeseori presupunerea că directorul venise dintr-un mediu educat, dacă nu chiar din clasa de sus.

— Tata a fost mecanic la Logan, a spus Mike. A fost un om bun, deși cred că a fost dezamăgit de mine. Nu am avut niciodată vreo aptitudine pentru nimic mecanic. M-am apropiat de cărți la o vârstă foarte fragedă, în special datorită mamei mele, care voise să meargă la colegiu și nu a mers.

— De ce?

— A rămas însărcinată cu sora mea mai mare și s-a căsătorit cu tatăl meu. Nu avea decât nouăsprezece ani la acel moment. Căsnicia nu a durat. După divorț, mama s-a măritat cu un profesor. Eu aveam nouă ani.

— Oh, a spus Anna, îndoindu-și mâinile sub bărbie. Trebuie să-ți fi fost greu.

— A fost, a spus Mike cu sinceritate. Nu l-am plăcut pe bărbatul cu care se măritase mama și eram foarte furios pe ea. Sora mea și cu tatăl meu m-au crescut. Dar, de fapt, majoritatea lucrurilor pe care le știu le-am aflat din cărți. Este unul dintre motivele pentru care am fost atras de învățământ.

— Vrei să deschizi una dintre sticlele alea de vin roșu?, a întrebat Anna pe neașteptate. Nu trebuie să respire?

— Absolut, a spus Mike, ușurat că nu mai trebuia să vorbească despre trecutul lui.

Anna a scos un tirbușon. Mike, la rândul lui, a ales cel mai bun

vin roșu dintre cele pe care le adusese. Cu totul prea bun pentru asociația părinți-profesori, dar perfect pentru un pahar pe nepusă masă într-o după-amiază târzie, o ocazie care începea să aibă aromă europeană. S-a întâmplat chestia cu tirbușonul, un model ieftin care l-a făcut să se îngrijoreze că ar putea rupe dopul. Mike a turnat vinul în două pahare cu picior, desperecheate, pe care Anna le adusese la masă.

Au ridicat deodată paharele.

— Pentru…?, a întrebat ea.

— Pentru părinți implicați și elevi excelenți, a spus el.

— Nu, pentru tine, a spus ea și a ciocnit paharul lui Mike.

El a acceptat și a luat o sorbitură. Era o anumită nepotrivire în a bea un vin bun într-o asemenea bucătărie modestă, dar Mike ajunsese în mare măsură să se gândească la bucătăria familiei Quinney ca la un decor numai pentru Anna și astfel a fost în stare să se convingă pe sine însuși, în momente nepotrivite, că se aflau într-o cafenea în sudul Franței la începutul lui septembrie, bând un vin roșu foarte bun la o masă afară, uitându-se la lumina care poleia vârfurile copacilor. Că această imagine era repetată ca un ecou la marginea proprietății familiei Quinney venea în ajutorul fanteziei lui.

— Owen m-ar omorî, a spus ea.

— Pentru că bei vin la ora patru după-amiaza?

— Cam așa ceva.

— El bea, a spus Mike, amintindu-și zecile de beri pe care omul le dăduse pe gât numai în prezența lui.

— Nu i-ar plăcea asta, a spus ea.

Cuvântul *asta* părea încărcat cu semnificație, iar Mike a fost surprins că Anna îl spusese. Nu își putea aduce aminte ce ar fi trebuit să facă el la ora aceea, dar cu siguranță agenda lui nu indusese un pahar de vin cu Anna Quinney.

— Ai făcut atâtea pentru Silas, a spus Anna. Înflorește la școală.

Ce altceva și-ar mai putea dori o mamă? Este tot ce vrei pentru copilul tău, nu?

Și-a realizat greșeala imediat și a pus paharul jos.

— Ți-ai dorit vreodată copii?, a întrebat ea.

— Mi-am dorit, a spus Mike, apoi nu. Uneori mă întreb dacă nu cumva slujba mea m-a făcut cinic în privința adolescenților. Nu e vorba și de Silas, desigur.

— Și soția ta?

— Meg.

— E greu să te gândești la ea oricum altfel decât ca la doamna Bordwin. Silas a avut-o la matematică în primul an.

A zâmbit.

— Părinții cu copii cuminți sunt nesuferiți, nu-i așa?

— Da, a spus Mike fiind de acord cu ea.

— Încrezuți.

— Foarte.

— E o atitudine periculoasă în ceea ce-i privește pe copii. Atât de multe lucruri o pot lua razna pe neașteptate.

— Cu Silas ești pe teren solid.

— Hai să schimbăm subiectul, a spus ea, ca să nu mă deochi.

Mike a mai turnat câte un pahar pentru fiecare. Și-a făcut socoteala că băuseră primul pahar prea repede datorită faptului că erau amândoi puțin nervoși. Va bea acest al doilea pahar – și-a făgăduit – pe îndelete și-l va savura cu adevărat.

— N-ar trebui, a spus ea despre vin. O să mă cherchelesc.

Mike a zâmbit la cuvântul învechit.

— Ai să fii sufletul petrecerii, a spus.

— Am o ordine de zi pe care trebuie să o parcurg.

— Ai să te prezinți foarte bine, a spus Mike.

Și atunci a fost când el a încălcat încă o limită subtilă, echivalentă cu cuvântul *asta* rostit anterior de Anna.

— Te *prezinți* foarte bine, a spus.

Anna s-a îmbujorat și Mike s-a uitat lung la profilul ei.

Era nevoie de atât de puțin pentru a impresiona o femeie, observase Mike cândva. Dacă asta vorbea despre fragilitatea sau despre tăria sexului frumos, nu era sigur, când și-a întors capul spre el, Anna încerca să zâmbească, dar el a văzut efortul care o costa asta. Era sigur că dacă el ar fi dispărut în acel moment, Anna ar fi plâns în intimitatea bucătăriei ei.

Nu știa de ce.

Nu a profitat de ceea ce era sigur că ar fi fost cu un anumit început. În loc de asta, și-a făcut de lucru cu o altă bucată de prăjitură cu cremă de lămâie, în timp ce ea și-a revenit în grabă. Ochii i se înroșiseră, însă, și el știa că va li nemulțumită când avea să se uite în oglindă.

— Owen caută o anume rasă de oi?, a întrebat Mike, încercând să îndrepte conversație spre un teren mai solid.

— Owen… a spus ea și și-a strâns buzele.

Mike a știut că Anna nu avea să spună nimic rău despre soțul ei. Altă femeie ar fi putut profita de ocazie ca să se plângă de lipsă de atenție, de incapacitatea de înțelegere, de lipsa dorinței de a discuta sau chiar și de a observa sentimentele soției. Dar nu Anna.

— Trebuie să ajungă acasă curând, a spus ea și Mike a știut că ăsta era un avertisment.

Mike a dat din cap. S-a îndreptat pe scaun și a luat o înghițitură rapidă, semnalând că avea să plece.

— Trebuie să plec, a spus.

Gestul ei a fost atât de rapid, încât Mike abia dacă l-a văzut. Anna i-a acoperit mâna cu a ei.

Mike a simțit acea primă atingere nu ca electrică, ci mai degrabă ca pe o mișcare fluidă care i s-a răspândit prin întreg trupul.

S-a uitat la mâinile lor pe masă. Gestul, știa, nu era o invitație. Era o declarație, deși Mike nu era foarte sigur despre ce.

A simțit o apăsare rapidă pe mână, apoi Anna și-a retras-o pe a

ei.

— Ai fost atât de bun cu noi, a spus ca, oferind amândurora acest pretext.

S-a ridicat în picioare, în timp ce Anna a dus paharele la chiuvetă. A observat că le spăla cu grijă. A știut că aveau să fie uscate cu prosopul și puse la loc în bufet îndată ce el avea să fie plecat. Ce avea să facă cu sticla de vin deschisă, Mike nu avea deloc idee.

— Noroc pentru diseară, a spus el îmbrăcându-și haina.

— Mulțumesc.

— Am să mai trec pe aici.

Anna s-a uitat – prin cadrul ușii deschise – la masa pregătită, încărcată cu aperitive atent aranjate. Când s-a întors iarăși spre Mike, părea a fi luat o hotărâre privitoare la ceva ce era important pentru ea.

— Da, a spus. Sper că da.

Ellen

Pentru o clipă, între tine și fiul tău se schimbă o privire goală. Este o privire pe care nu ai mai văzut-o niciodată și îți dă fiori.

— Rob, ce s-a întâmplat?, întrebi.

El închide ochii. Nu îți va răspunde la întrebare.

În urma ta, în încăpere intră directorul școlii.

— Doamnă Leicht, spune el.

Te întorci și ceva tresare puțin în bărbatul din fața ta când îți vede chipul. Nu ai deloc idee ce anume este scris pe el.

L-ai mai întâlnit pe director de câteva ori. De fiecare dată, tu și el ați vorbit despre Rob. Ai acceptat complimente. Ați vorbit despre echipă și despre anul școlar. Probabil că ai avut aceeași conversație cu el de o jumătate de duzină de ori.

— Rob, mă întreb dacă aș putea vorbi cu mama ta singur, spune directorul școlii. Poți să stai aici. Noi vom sta de vorbă în biroul meu.

Fiul tău e bucuros că pleci. Nu vrea să fie în aceeași încăpere cu tine. Poți mirosi asta.

Îl urmezi pe directorul școlii în biroul lui. El se așază înapoia biroului și înțelegi că trebuie să te așezi pe scaunul din fața lui. Nu ai observat niciodată până acum cât de albaștri sunt ochii bărbatului. Este micuț și asta te surprinde, de asemenea, pentru că atunci când l-ai văzut înainte, ți-a părut mai înalt. Poartă ochelari și observi, în lumina naturală care cade de sus, dinspre fereastră, că nu suni bine șterși. Te întrebi de ce observi aceste detalii tocmai acum – acum, când ai atâtea altele pe cap.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit, spune el.

Repeți întrebarea pe care i-ai adresat-o și fiului tău.

— Ce s-a întâmplat?

Directorul școlii te întreabă dacă ai vrea o sticlă cu apă și spui da. El se întinde și ia de pe raliul din spatele lui o sticlă de jumătate de Poland Spring. Îți tremură mâinile și știi că el vede asta. Îți duci mâna, într-un gest nervos, să îți dai părul după ureche și îți dai seama că ți-a căzut cercelul. Îți verifici cealaltă ureche. Porți un singur cercel. Te gândești – rapid, pentru că sunt alte lucruri de care trebuie să te ocupi – că trebuie să fie în mașină.

— Rob și cu mine am vorbit despre incident, spune bărbatul din fața ta.

Tragi rapid aer în piept.

— Ați spus la telefon numai că Rob a fost acuzat de o gravă încălcare a regulilor de… natură sexuală. A fost exmatriculat?

— Va fi, spune directorul.

Capul ți se răsucește puțin, cu o tresărire, ca și cum nu ai fi auzit bine.

Directorul întărește cu o mișcare din cap.

Exmatriculat. Cuvântul este un glonț care îți străpunge creierul. Producând stricăciuni importante.

— Ce a făcut?, întrebi.

— Asta este foarte dificil, doamnă Leicht.

— Ellen.

Directorul te studiază pentru o clipă. Se mișcă pe scaun, îți dai seama că te-ai aplecat înainte și acum stai pe marginea scaunului.

— Fiul dumneavoastră a fost implicat într-un incident sexual cu o fată sub vârsta legală, anunță el.

Trece un moment înainte să poți răspunde.

— Ce?, întrebi.

Directorul nu se repetă.

— Nu înțeleg, spui. Și nici dumneavoastră. Nu vă puteți imagina.

— A fost implicat într-un incident în care a făcut… sex… cu o fată care are numai paisprezece ani. Rob are, cred, optsprezece?

Încuviințezi dând încet din cap, încercând să înțelegi totul.

— Ăsta este un motiv pentru exmatriculare?, întrebi.

Directorul pare luat prin surprindere.

— Da, mă tem că este.

Pentru un moment pare că ar vrea să mai spună ceva, dar nu o face.

— Dumnezeule, spui.

Directorul ia un pix și începe să ciocănească ușor cu el într-un teanc de hârtii.

— Sunteți sigur că a fost Rob?, întrebi.

— Da, spune el.

— De unde știți că fata aia, presupun că are un nume, această fată de paisprezece ani și fiul meu au fost… implicați… cum spuneți dumneavoastră în acest, în acest incident?

— Incidentul a fost a fost înregistrat pe o bandă video, admite directorul fără nicio tragere de inimă. Banda mi-a fost înmânată. Așa știu despre ea.

Îți pui pumnul pe piept și apeși puternic.

— O bandă, spui.

— Da.

— Fiul meu și fata aceea. Ați văzut banda.

— Da, am văzut-o.

— Este…?, începi întrebarea, dar nu poți să o termini.

— Explicită?, întreabă el în locul tău. Da, este.

Îți acoperi gura cu mâna, ca și cum tu fusesei cea prinsă. Tu erai cea care fusese expusă.

Directorul școlii așteaptă. Are mici bobițe de sudoare la rădăcina părului. *Asta este dificil și pentru el,* te gândești. *Cumplit pentru el, probabil.*

— Câtă lume a văzut banda?, întrebi.

El se foiește pe scaun, ca și cum asta ar fi o întrebare la care nu voia să fie nevoit să se gândească.

— Este greu de spus, răspunde cu grijă. Patru membri ai

personalului școlii. Încă nu știm în ce măsură a circulai printre elevi, dar avem motiv să credem că unii dintre ei au văzut-o.

Rămâi tăcută.

— Au fost câteva persoane implicate în incidentul propriu-zis, spune directorul școlii adăugând lovitură după lovitură la ceea ce deja este o veste oribilă. Cinci, pentru a fi exacți.

— Cinci?

— Trei băieți, fiul dumneavoastră printre ei, și fata. Și persoana din spatele aparatului de filmat. Nu știm cine este aceasta deocamdată.

Nu îți vine să crezi,

— Asta a fost… a fost… o orgie?, întrebi, cu glasul șovăind la cuvântul *orgie.*

Directorul școlii se freacă ușor cu un deget sub nas, ca și cum ar fi pe punctul de a strănuta.

— Ceva de genul ăsta, spune el. Aș prefera să nu intru în amănuntele benzii. Nu cred că aveți nevoie să auziți detalii. Nu văd cum asta v-ar face dumneavoastră sau fiului dumneavoastră vreun bine. Pot să spun, totuși – cum să spun asta – se pare că Rob nu a avut act sexual efectiv cu fata.

Imagini nedorite îți inundă creierul. Te muncești să le elimini. Te zburlești la ideea de a nu ți se permite să știi totul despre un eveniment în care a fost implicat fiul tău. Cine este omul ăsta ca să nu-ți dea acces la fapte? Dar îți dai seama că directorul școlii are dreptate. Nu vrei să vezi nimic din asta.

— De unde știți că e Rob?

— E Rob, spune el.

— Sunteți sigur.

— Da. Doi alți membri ai personalului l-au identificat de asemenea.

— O, Doamne, spui când încă un capac este pecetluit, încă o ușă închisă.

Ideea că alți adulți l-au privit pe fiul tău tăcând sex cu o lată minoră – cu orice fată – te face să simți o gheară în piept.

Directorul școlii împinge sticla de apă mai aproape de line. Te întinzi să o apuci și iei o sorbitură lungă.

— Trebuie să sun un avocat?, întrebi.

— Aș face asta numai dacă vreți să contestați exmatricularea, explică el. Ceea ce ar însemna, sunt obligat să o spun, că incidentul ar trebui să fie făcut public.

— Nu trebuie să fie făcut public acum?, întrebi.

— Nu neapărat. Elevii vor ști că el și ceilalți băieți au fost exmatriculați și este clar că au să fie zvonuri. Dar deocamdată incidentul este păstrat între zidurile școlii. Nu văd nicio necesitate să facem public lucrul ăsta.

Îți dai părul de pe față cu o mișcare bruscă a capului. Lumina piezișă îți intră în ochi și te face să te doară capul. Pe biroul directorului școlii este o poză a bărbatului, când era mai tânăr, alături de o femeie înaltă, cu părul negru. Ai întâlnit-o pe această femeie, soția directorului școlii, o dată sau de două ori, dar nu-ți poți aminti, chiar acum, numele ei.

— Ce înseamnă exact *exmatriculare*? întrebi.

— Înseamnă că Rob va trebui să părăsească școala pentru restul anului școlar. Poate să reaplice în primăvară pentru readmitere în toamna viitoare. Aș spune că șansele lui sunt foarte bune pentru reacceptare. Doamnă Leicht, Ellen, fiul dumneavoastră este un elev excelent, un sportiv excepțional și, lăsând la o parte acest incident, un copil bun.

Menționarea *copil bun* este aproape de nesuportat. Îți amintești cercetașul, băiatul cu skateboard-ul, bebelușul proaspăt scos din baie.

— Este pur și simplu foarte, foarte trist că asta a ieșit la lumină, spune directorul școlii, și credeți-mă când o spun, sunt la fel de supărat de asta ca toată lumea.

Te îndoiești foarte tare de asta.

— V-aș sfătui, însă, să vă gândiți să îl înscrieți la școala publică pentru restul anului școlar, astfel încât să nu rămână în urmă.

— A fost acceptat „În avans" la Brown.

Auzi lamentația, nepotrivită în împrejurarea de față. S-a profitat de o fată. Fiul tău ar putea fi învinuit de relații sexuale cu o minoră.

Directorul școlii tresare puternic.

— Universitatea va trebui să fie anunțată, spune el moale.

Te lași să cazi pe spătarul scaunului.

— Nici nu v-ați gândit vreodată… Îi spui.

Vezi orele și orele de studiu, de teste luate, rapoartele școlare arătate cu mândrie. Și pentru ce? Pentru asta?

— Fiul meu e vinovat de raporturi sexuale cu o minoră?, întrebi.

— Nu teoretic, spune directorul școlii. În statul Vermont, sexul cu o fată aflată sub vârsta legală se numește *atac sexual.* Mă grăbesc să adaug că fiul dumneavoastră nu a fost acuzat de nicio infracțiune. Dar în problema culpei, ea este asigurată.

— Problema culpei?, întrebi. Nu înțeleg.

— Rob a semnat o mărturisire scrisă, explică directorul școlii. Aceasta va fi prezentată vineri în locul mărturiei sau a nevoii de a viziona banda însăși.

— Rob a semnat o mărturisire?

Ești conștientă de o anumită repetare mecanică din partea ta, dar creierul tău nu pare a fi în stare să prelucreze laptele așa cum o făcea de obicei.

— E un simplu document, spune directorul pe un ton liniștit, ca și cum se așteaptă la o furtună iminentă.

— Pot să o văd?, întrebi.

Directorul școlii ezită.

— Este plină de detalii pe care poate că nu doriți să le citiți. Nu în acest moment.

Ceva în tine se împotrivește față de ideea de a nu ți se îngădui să

vezi un document pe care fiul tău l-a scris, dar iarăși vezi că directorul școlii are dreptate. Nu vrei, chiar acum să citești detaliile a ceea ce se poate să fi fost o orgie sexuală. Simți că puterea ți se destramă.

Îl auzi pe directorul școlii cum se ridică de la biroul lui și părăsește încăperea. Revine cu o cutie de șervețele de hârtie.

Îți tragi nasul, apoi te cutremuri.

— Fata aia pare că este de acord, pe bandă?, întrebi, în timp ce îți sufli nasul.

— Da, spune directorul școlii. Foarte.

Lași să-ți scape un mic oftat de ușurare, pe care directorul școlii îl remarcă.

— Din nefericire, asta nu schimbă gravitatea evenimentului, spune el, repede.

Ceva se încordează în tine în timp ce realizezi că tu și bărbatul din fața ta s-ar putea să aveți în curând motiv să deveniți dușmani.

— Nu cumva fata… știu și eu… i-a sedus pe băieți?

— Fiul dumneavoastră are optsprezece ani, spune directorul școlii și ți se pare că auzi, pentru prima oară, o notă de mânie în glasul lui.

Colm

Rămăsesem mai târziu la birou, ca de obicei. Sarcina mea era atunci să urmăresc ziarele locale ale localităților mici din Noua Anglie. Așa ne obțineam 30 la sută din articole. Fac asta online, desigur, pentru că obții buletinele mai rapid. Deci, trec în revistă articolele alea fenomenal de plictisitoare din *Rutland Herald* – „Vandali cu pistoale de vopsea iau la ochi cimitirul", „Incendiu provocat închide școala" – și ajung la știrile poliției, din Avery. Știrile poliției este cea mai citită parte din orice ziar local. Chiar mai mult decât ferparele. Și văd titlurile astea: *Elev de optsprezece ani acuzat de atac sexual. Elev de nouăsprezece ani acuzat de atac sexual. Căutare inițiată pentru găsirea unui elev de optsprezece ani căutat cu privire la o acuzație de atac sexual.* Cuvântul *elev* a fost cel care mi-a trezit interesul. Mai întâi de orice, este foarte neobișnuit să se indice ocupația persoanei în aceste știri, iar apoi cuvântul *elev* în combinație cu *Avery* imediat creează în minte asociația *elev de la Avery*, adică *Academia Avery*. Și mă gândesc, *Dacă asta este într-adevăr Academia Avery și a fost un asalt sexual* – și deja ghicesc că victima este o elevă – *atunci ăsta ar putea fi un articol bun.* Nu vreau să-l sun pe tipul pe care-l știu acolo, în Rutland, pentru că nu vreau să-mi pierd pontul, dacă el încă nu a observat cuvântul *elev.* Așa că sun la postul de politie din Avery. Chiar și în orășelele astea au întotdeauna pe cineva de serviciu, deși uneori trebuie să-l scoli din pat, de acasă.

Agentul Quinney – teoretic șeful poliției – răspunde la telefon. Mă prezint și-l întreb dacă a reținut sub arest doi suspecți într-un caz de atac sexual. Nu prea vrea să vorbească cu mine și pare supărat. Spune că da, mai devreme în seara aceea, și întreb pe cine a reținut și el spune *Nu comentez.* Îl întreb dacă l-au găsit deja pe cel de-al treilea elev și el zice că nu îmi poate spune, ceea ce e vrăjeală,

pentru că dacă e în curs o căutare, numele este dat publicității, dar e-n regulă, pentru că pot obține asta altfel. Așa că-l întreb numele victimei și el zice *Nu comentez* iarăși, dar acum e destul de îmbufnat, pentru că ar trebui să știu că nu îmi poate da numele victimei, ceea ce, bineînțeles, știu și eu. Dar vedeți, nu toate întrebările sunt puse pentru a obține răspunsuri. Cele mai multe dintre ele sunt să facă persoana de la celălalt capăt al firului să vorbească, să spună cuvinte, dintre care unul sau două vor fi revelatoare sau vor provoca o scânteie care te trimite în direcția cea bună.

Îl întreb dacă elevii ăștia sunt de la Academia Avery și el spune că da, ceea ce e o știre uriașă. Sunt destul de uimit, de fapt, că mi-a dat asta, dar merg mai departe ca și cum nu a spus nimic interesant. Îl întreb cum de știe el despre caz, iar el spune că părinții victimei atacului sexual l-au sunat și eu îi cer numele lor și el se enervează ca naiba pe mine încă o dată. Dar niciodată nu știi când ar putea prinde bine, pentru că putea să fi spus numele vreunui oraș în care locuiesc părinții sau că locuiesc în Avery. Sau nimic. Și spune că nu are nicio informație pentru mine și-mi închide.

Așa că imediat îmi notez și caut pe Google în toate părțile. Găsesc numele directorului școlii – care, după cum știm cu toții acum, era Michael Bordwin – și îl sun acasă. Răspunde și, deși pot spune că dormea, devine atent imediat. Poți spune și că a avut o zi foarte proastă. *Cine e la telefon?* vrea să știe. Mă prezint și spune că nu are niciun comentariu de făcut. Eu spun, *Niciun comentariu despre ce?* El tace un minut și îi spun că știu că doi elevi de la Avery au fost arestați în legătură cu un caz de asalt sexual, dar el nu spune nimic și asta-i confirmarea de care am nevoie. Îl întreb dacă are ceva de spus și îi servesc un text standard: ar fi bine pentru el să facă un comentariu pentru că povestea se va afla oricum și asta este șansa lui de a-și spune punctul de vedere. Mă gândesc că o să-mi închidă, dar în loc de asta, spune, „Asta a fost o zi dificilă pentru comunitatea Avery.” Și eu zic, „De ce sunt arestați numai doi

băieți?” Și atunci trebuie să-și fi dat seama că eu practic nu știu nimic despre ce se întâmplă și îmi închide.

Dar asta-i în regulă, pentru că eu deja am ieșit pe ușă și mă îndrept spre mașină. Știu că am să fiu în Avery înainte de răsăritul soarelui și am să mă duc drept la secția de poliție ca să cer răspunsuri. Dar adevăratul motiv pentru care salivez este pentru că știu că sunt pe punctul de a mă racorda la cea mai bună sursă posibilă pe care și-ar dori-o vreodată un reporter pe acest tip de poveste. Elevii.

Gail

Vreau să fac limpede că nu comentez pe marginea acestei chestiuni în calitatea mea profesională, care este de profesor de drept la Universitatea din Vermont, ci mai degrabă ca o persoană obișnuită, care este familiară cu legile din Vermont și căreia i s-a cerut să analizeze cazul.

Am văzut banda în chestiune. La prima vedere, pare că un oarecare grad de consimțire sexuală din partea fetei de paisprezece ani este prezent. Că i s-a dat alcool sau și l-a administrat de una singură este de asemenea parțial evident. Nu pare să fie în stare comatoasă sau inconștientă la niciun moment pe parcursul evenimentului. În cel mai rău caz, ea pare a fi mai degrabă competentă în ceea ce face.

Dar au fost alți factori, mai importanți, prezenți în acea seară, care ar trebui să decidă dacă legea ar trebui să intervină sau nu. Faptul că sunt trei băieți și o singură fată, pentru a nu aminti faptul că toți cei trei băieți sunt cu cel puțin patru ani mai mari decât fata, sugerează, prin însăși natura sa, coerciția. Afirmațiile făptașilor, după săvârșirea faptei, că fata i-a sedus pe ei, a mers de bunăvoie sau chiar a instigat întregul episod sunt ¡relevante. În momentul în care băieții și-au permis lor înșiși să fie seduși – indiferent cât de competentă sau incompetentă era fata, indiferent cât de trează sau de băută era ea – ei au devenit vinovați de o crimă în statul Vermont. Coerciția nu este un principiu dificil de dovedit. Legea este foarte clară în privința asta. O situație care implică trei băieți, în vârstă de optsprezece ani sau mai mult, și o singură fată, de paisprezece ani, este în mod cât se poate de sigur un caz de coerciție. Există tendința, când privești la o asemenea bandă, să-ți spui: „Ea a cerut-o.” Din punct de vedere legal, nu contează dacă ea

a cerut-o sau nu. Băieții aveau o vârstă când puteau spune nu și erau obligați să facă astfel. Pentru că nu au făcut-o, au fost – pe bună dreptate – arestați și acuzați de atac sexual.

Mai sunt și alți factori de interes în acest caz și ei se referă la un alt aspect. Când a văzut banda în chestiune, directorul școlii i-a convocat pe cei trei băieți în biroul lui și, fără să le sugereze să-și sune părinții sau un avocat, le-a cerut mărturisirile scrise în vederea unei audieri disciplinare care avea să fie ținută mai târziu, în cursul acelei săptămâni. Aceasta, de asemenea, a fost o coerciție de cel mai flagrant gen. Știind că puțini băieți de optsprezece ani și-ar suna de bunăvoie părinții sau avocații în legătură cu o asemenea chestiune – din teamă că părinții lor s-ar putea să fie nevoiți să vadă banda umilitoare, dacă nu din alt motiv – directorul școlii a contat pe obținerea mărturisirii din partea băieților, ceea ce ei au și făcut. În mod clar, a existat o încercare aici, din partea administrației de la Avery, de păstrare a chestiunii între zidurile academiei. Mai târziu în aceeași zi, cred, părinții fetei care a fost victima evenimentului au sunat școala, cerând să fie luate măsuri. Înainte să poată fi convocat Consiliul Disciplinar, declarațiile băieților – care au fost echivalente cu mărturisirea atacului sexual-au fost înmânate poliției. La momentul arestării a doi dintre băieți, niciunul dintre ei nu avusese încă acces la îndrumare legală.

Unul dintre băieți, James Robles, de nouăsprezece ani, a dat școala în judecată, afirmând că directorul școlii, Michael Bordwin, l-a tratat ilegal și incorect. Acțiunea legală susține că școala și-a încălcat contractul cu Robles când acesta a fost forțat să mărturisească o crimă, Iară să beneficieze de îndrumare părintească sau legală. În absența oricărei reprezentări legale, școala era obligată nu să le accepte mărturisirile, ci mai degrabă să îi sfătuiască să nu facă sau să spună ceva fără avocat. Școala nu a făcut asta, susține acțiunea legală, în primul rând pentru că interesele școlii erau în

competiție cu interesele elevilor. În timp ce băieții, care erau *elevi*, se poate să nu fi înțeles nevoia de a avea îndrumare părintească sau legală, directorul școlii -! nu doar mai în vârstă, dar și mai instruit – cu siguranță că o va fi înțeles. Într-unul dintre acele ciudate cazuri de ironic legală, acțiunea înaintată în justiție susține că băieții au fost *constrânși* să mărturisească. Ignorând interesul băieților în vederea promovării propriilor interese, școala se prea poate să fi comis o crimă în statul Vermont.

Mike

Pentru Mike, acest sentiment de agitație – de impulsuri electrice care să tulbure gândirea și mișcarea – era ceva nou. Se simțise așa la acea masă de Ziua Recunoștinței, când se uitase la Meg de cealaltă parte a mesei? Fusese cu aproape douăzeci de ani mai tânăr atunci și poate – precum trupul unui jucător de baseball care aruncă mingea – trupul lui nu mai putea absorbi stresul la fel de bine cum o făcea cândva și prin urmare acul instrumentului de măsură indica mai mult. Când nu își amintea felul în care Anna stătuse la masa de lucru din bucătărie cu brațele încrucișate sub sâni, se gândea la momentul când ea își întorsese capul într-o parte, mișcată de ceva – aparent nesemnificativ – ce spusese el. Sau la felul în care îi acoperise mâna cu a ei, surprinzându-l. În bucătărie la el, și-a turnat un pahar de vin roșu, dorind să perpetueze acea conexiune, indiferent cât de imaterială. Se simțea ușurat că Meg avea o întâlnire și nu avea să fie acasă până la nouă, deoarece conversația dintre ei ar fi putut să îi fie imposibilă lui Mike. Nu din cauză că între ei conversațiile deveniseră în ultimul an tot mai tensionate. Uneori Mike se întreba dacă nu cumva Meg își găsise pe altcineva. Presupunea că era posibil. Mai la obiect, se părea că o notă de respingere ușoară la soția lui sporise, ajungând la o amploare intolerabilă. Uneori părea să fie atât de iritată de Mike, încât abia mai putea vorbi. Se întreba ce anume era ceea ce o enerva în asemenea măsură. Poate că își imaginase un mariaj mai fericit? Nu reușise el să o satisfacă sexual? Sau era un simplu dor de ducă, dorința devenind tot mai presantă cu cât părea că aveau să rămână blocați pentru mai mult timp în Avery, Vermont – posibil până la pensionare, o noțiune destul de înspăimântătoare și pentru Mike? Mike a fost adeseori tentat să o întrebe pe Meg ce anume o

nemulțumea, dar, în puținele ocazii când făcuse asta, ea indicase un iritant căruia el îi acordase puțină atenție sau de care nu fusese conștient – precum o serie de perspective dezastruoase pentru echipa de volei – sau întrebarea, spre descurajarea lui, stârnise și mai multă exasperare, până într-atât încât ea pur și simplu ofta sau, mai rău, părăsea încăperea.

A deschis frigiderul și a fost descumpănit de conținutul lui. Nu prea avea poftă de mâncare. S-a așezat la masa din bucătărie, dar s-a ridicat imediat și a început să se plimbe cu pași mari. S-a gândit la Anna. Își dorea să fi făcut și el vreun gest fizic în răspuns la ale ei. Își dorea să o fi atins. Avea ea acum să regrete acea atingere? Avea să fie stânjenită? Ar fi vrut să o poată suna, ca să-i spună.

Săi spună ce?, s-a întrebat. *Că îi păsa? Că și el, la rândul lui, fusese mișcat atunci când fusese ea? Că avea nevoie de toată voința lui pentru a se stăpâni să nu o sune sub pretextul de a o întreba cum mersese întâlnirea?*

Astea erau gânduri de adolescent, a decis el în timp ce trecea din sufragerie în bucătărie și apoi pe verandă. El era însurat. Ea era măritată. El adusese familia Quinney în Academia Avery. Avea o poziție publică pe care o aventură extraconjugală o putea compromite. Ea avea un fiu. Dar îl uimea pe Mike ce mică greutate aveau aceste motive perfect valabile, când erau puse în balanță cu promisiunile paradoxale de căldură și exaltare, de confort și risc. Pe măsură ce seara trecea – într-un ritm înnebunitor de lent, în care timpul părea să se fi oprit în loc – vizita de după-amiază la locuința familiei Quinney începea să pulseze cu o strălucire incandescentă, alungând umbrele și responsabilitățile maritale.

Mike nu fusese niciodată necredincios căsniciei lui. Nu fusese serios ispitit. Ceva se întâmpla unui bărbat, se gândise întotdeauna, care se alia permanent printre adolescente feciorelnice: se înălța un zid, astfel că omul era mai rapid decât majoritatea celorlalți să-și închidă acea parte din el care în mod firesc răspundea la frumusețea

trupului feminin. Faptul că Anna fusese cea care spărsese acest zid, și nu o elevă de optsprezece ani sau o membră de douăzeci și trei a corpului profesoral, era grăitor, presupunea el, pentru o minimă sănătate mentală.

Dar era Owen. Și era Silas. Și era Meg. Aceștia existau și nu puteau fi ignorați.

A intrat înapoi în bucătărie și și-a turnat încă un pahar de vin, surprins să descopere că băuse aproape întreaga sticlă.

Riscul pentru Anna era extraordinar.

Riscul pentru el era extraordinar.

Și-a deschis telefonul celular și a format numărul locuinței Quinney. S-a rugat ca nici Silas și nici Owen să nu răspundă la telefon. Dacă o făceau, avea să ceară cu Anna pe un ton prietenos și oficial. Nu voia decât să afle cum mersese întâlnirea. Implicarea părinților era o chestiune de care orice director de școală era de așteptat să fie preocupat.

A răspuns la telefon Anna.

— Te-am plăcut din prima clipă când te-am văzut, a spus Mike pe nerăsuflate.

A urmat o pauză de un moment.

— Erai cu susul în jos, a spus Anna cu ceea ce a sunat ca un zâmbet în glas.

— Ești singură?, a întrebat Mike.

— Într-un fel.

— Sunt…

Mike nu știa cum să își descrie starea mentală actuală.

— Arătai tare nostim, a adăugat ea, cum atârnai cu susul în jos.

Mike a zâmbit. Îi plăcea această latură mai ușoară a Annei. Flirtul, gluma. S-a sprijinit de masa din bucătărie cu ochii la aleea de la intrare.

— Ar fi vreun pericol să vin acum acolo?, a întrebat.

— Da.

— Owen este acolo?

Mike și-a coborât privirile spre picioarele încălțate în ciorapi. Avea o gaură în dreptul degetului mare de la piciorul drept. Nici el și nici Meg nu știau să cârpească.

— Da.

— Vin mâine?

— Da.

— La aceeași oră? Să iau sticlele?

— S-a băut o mulțime în seara asta, a spus Anna. Am băut o mulțime în seara asta, a adăugat ea și el putea auzi asta în vocea ei, o anumită stăruire pe consoane; s-a întrebat nun suna propria lui voce.

— Riscul pentru tine este extraordinar, a spus el, întorcându-se și sprijinindu-și fruntea de dulapul suspendat.

— Înțeleg asta, a spus ea.

— E foarte mult de când nu m-am mai simțit așa, a recunoscut el.

Anna a rămas tăcută la celălalt capăt.

— Ieși acum afară, să ne întâlnim, a îndemnat el aventurându-se.

— Nu pot.

— OK, atunci, mâine. Owen va fi plecat?

— Da. O altă călătorie. Dar, da.

Mike a văzut farurile mașinii lui Meg intrând pe alee.

— Trebuie să închid, a spus repede; nu voia să spună numele *Meg*. Nu vreau să închid, dar trebuie.

— Mâine, atunci, a spus Anna.

Mike și-a strecurat telefonul în buzunar. Ar fi trebuit să pregătească ceva de mâncare pentru Meg. Dacă nu o masă, atunci un aperitiv care să meargă în loc de masă. A ascuns sticla de vin goală, a deschis frigiderul, a scos două bucăți de brânză. A despachetat brânza și a așezat bucățile pe un fund de lemn. Deschidea capacul unui borcan de măsline când Meg a intrat pe

ușă.

Meg și-a scos umerii din haină și a lăsat-o să cadă pe podea. Și-a așezat servieta deasupra. Și-a scos pantofii.

— Trebuie să beau ceva, a spus.

— Roșu? Alb?

— Alb e bine.

Meg s-a uitat la nimicurile de pe masa înaltă din mijlocul bucătăriei.

— Avem vreun pic de pâine mai bună?, a întrebat, deja acuzându-l.

Dacă vreunul dintre ei urma să vină târziu, nu era de așteptat o masă propriu-zisă, dar vreun fel de aperitiv cam cât, să spunem, un picnic franțuzesc, nu era, cu siguranță, prea mult de cerut.

Mike s-a rugat să fi rămas ceva pâine în casă. A găsit o treime de rotundă, tare ca piatra, într-un sertar. A retezat o felie și a băgat-o în prăjitor. A scos o sticlă de pinot grigio din frigider și a deschis-o, sperând ca vinul bun să o mai înmoaie pe soția lui. I-a turnat lui Meg un pahar mare.

— Vai de mine, suntem, generoși în seara asta, a spus ea.

— Arătai ca bătută. Întâlnire grea?

— Întâlnire lungă, insuportabilă și complet nenecesară, a spus ea.

L-a cercetat din priviri pe soțul ei.

— Nici tu nu arăți prea grozav, a adăugat.

Și-a înclinat capul pe un umăr.

— Ai băut?

Mike a dat încet din cap.

— Am.

— Unde?

— Am fost cu Coggeshall să bem ceva.

— Îl urăști pe Coggeshall, a spus ea.

— Da. De unde și nevoia de un mare număr de pahare.

— Ce a vrut?

— Să fiu al naibii dacă știu, a spus Mike. Aparent, vorbeam despre anumiți membri ai corpului profesoral care nu sunt la înălțime. Nu tu.

— Ei bine, cred că Larry este pe bec, a spus ea.

Mike a încuviințat dând din cap prostește, condamnând un om la care abia dacă se gândise. Era beat. Sau pe aproape. Și totuși, chiar și așa amețit, nu fusese în stare să înăbușe impulsurile acelea electrice, toată agitația aceea.

Meg a cercetat masa săracă.

— Asta-i tot?

— Abia m-am întors și eu, a spus Mike. Fac o salată pentru amândoi.

— Nu, nu face, a spus ea. Vreau să stăm de vorbă.

Un mic fior de teamă a trecut prin pieptul lui Mike.

— Despre?

— Stai jos, a spus Meg.

S-a așezat și ea pe un scaun, la masa din bucătărie. Mike s-a sprijinit de masa înaltă din mijlocul încăperii.

— Vreau un copil, a spus Meg fără nicio introducere, în felul ei caracteristic.

— Ție nu-ți plac copiii, a spus Mike prea repede.

— Nu-mi plac copiii ca grup, nu copiii individuali.

Mike știa diferența, dar s-a făcut că nu. Și-a încrețit fruntea.

— Am patruzeci și trei de ani, a anunțat ea. Nu am niciun minut de pierdut.

Meg părea hotărâtă. Avea să îi ceară să se execute chiar acolo, în bucătărie? Peste câteva minute, în dormitor? Micul fior de teamă care îi trecuse lui Mike prin inimă s-a înfipt adânc, în așteptare.

— Trebuie să te fi gândit și tu la chestiunea asta, a spus ea, exasperată de tăcerea lui.

— Credeam că am decis să nu avem, a spus el.

— Asta a fost acum cinci ani.

A întins paharul ca să-i fie umplut din nou. Mike și-a dat brusc seama că nu era destul de beat. I-a turnat lui Meg încă un pahar generos și a turnat unul și pentru el.

— Pot să mă gândesc la asta?, a întrebat Mike. Câteva zile?

— Este un lucru instinctiv, a spus ea. Nu îți trebuie câteva zile. Și, după cum ești perfect conștient, ceasul meu biologic merge înainte aici, la mine.

— Louise a avut primul copil când avea patruzeci și cinci de ani, a spus el referindu-se la o colegă profesoară.

— Și îmi aduc aminte cum te gândeai, la acel moment, că era un păcat, pentru că avea să aibă șaizeci și cinci de ani când băiatul făcea douăzeci.

— Când copilul tău e de douăzeci de ani, tu ai să ai șaizeci și trei, a calculat el cu voce tare, regretându-și instantaneu nedelicatețea.

— Am să fiu foarte bine la șaizeci și trei, a spus ea.

Asta era adevărat. Meg nu era nimic, dacă nu era într-o formă fizică bună.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?, a întrebat el cu blândețe.

— M-am plictisit să am într-una grijă de copiii altora. Cred că m-aș putea descurca mai bine cu al nostru. Probabil că n-am putea să avem decât unul, dacă ar fi și ăla.

— Eu doar… Pur și simplu nu știu ce să spun, a spus Mike.

— Ei bine, gândește-te le mine când te gândești la asta: tu te poți hotărî să ai un copil la cincizeci de ani – deși asta ar fi cu siguranță un păcat – dar eu nu pot. Pentru mine acum e ultima șansă. S-ar putea chiar să trebuiască să parcurgem tot drumul fertilizării, dacă nu prindem sarcina la primele două încercări.

— Când anume ar fi…

— Prima încercare? Duminică. Am citit articole și cărți despre asta. Sunt o grămadă de studii noi.

S-a oprit și l-a studiat.

— Te bagi?, a întrebat ea.

Mike a simțit că nu avea nimic altceva de făcut decât să-și desfacă palmele într-un gest de neangajare.

— Brânza asta e râncedă, a spus ea aplecându-se peste masă și adulmecând-o. Altceva n-ai? Sunt moartă de foame.

Mike a fost tentat să observe că nu era decât flămândă. Voia să fie singur, să se gândească, dar asta trebuia să aștepte până după ce își va fi hrănit soția. Până duminică mai erau patru zile, ceea ce era un fel de amânare. Nu își putea imagina cum ar fi putut să spună nu femeii care stătea de cealaltă parte a mesei înalte din mijlocul bucătăriei lor, care acum mirosea și măslinele. Se stricau măslinele vreodată?

— OK, a spus ea, gândește-te la asta. Vorbim mâine seară.

Mâine seară, s-a gândit Mike, simțind cum i se învârte capul. Mâine seară spera să fie fericit.

Ellen

După ce te-ai oprit la magazinul universal ca să cumperi periuțe de dinți, intri în parcarea primului motel la care ajungi, un motel în care în mod normal nici măcar nu ai intra. Alături de tine este fiul tău de optsprezece ani, care poartă treningul lui maro și șapca de baseball cu emblema clubului Red Sox. Nu ți-a spus de bună voie niciun cuvânt, deși ți-a răspuns la întrebările elementare: „Ai cărțile cu tine? Asta e tot ce-ți iei?" Nu l-ai întrebat dacă vrea să petreacă noaptea într-un motel cu tine. L-ai anunțat, exact cum ai anunțat-o pe secretara directorului școlii, fără să aștepți încuviințarea. Nu ai să-l forțezi pe fiul tău să petreacă încă o noapte la dormitor, chiar dacă oficial încă nu a fost exmatriculat. L-ai vrut cu tine. A fost o dorință feroce, cum nu ai mai simțit de câtva timp și te-a surprins și ți-a plăcut că asta încă mai era posibil: această ferocitate, această dorință. Este fiul tău și ai să ai grijă de el, așa cum de fapt acum simți că ar fi trebuit să ai în tot acest timp. Refuzi să te gândești la ironia de a-l fi trimis departe de casă astfel încât să nu fie în calea răului, numai pentru a-l face să sfârșească în calea răului. Mai cumplit. Să îi fi permis să facă el răul. O idee care nu ți-a mai trecut niciodată prin minte.

Nu, nu te vei gândi la ironie chiar acum. Ai depășit ironia. Îi spui fiului tău, care se uită pe fereastră, care s-a uitat pe fereastră tot drumul, care *nu* se va uita le tine, că te întorci imediat. Găsești că este remarcabil să aibă resursele, insolența de a-și purta șapca de baseball întoarsă cu cozorocul la spate.

Un lucru mic, dar cu toate astea, o alegere.

Nu este nimeni în biroul de recepție de la Motelul Mountain View. Observi micul birou Formica, un scaun într-un colț, o măsuță din arțar, ca cele pe care le vezi prin sălile de așteptare ale

doctorilor, mari numai cât să încapă pe ele o revistă, și o listă pătată de varietăți de margarita de la un bar care ghicești că trebuie să fie prin preajmă. Te uiți după un clopoțel pe care să-l suni.

— Alo?, strigi ezitant. Alo?

Auzi un zgomot, o mișcare dinspre o cameră din spate. Un bărbat cu burta ca un mare bol de supă intră pe ușă. Are în mână un șervețel de hârtie făcut ghem.

— Îmi trebuie o cameră, spui. Fiul meu și cu mine.

Îți trece dintr-odată prin minte că bărbatul ar putea să nu te creadă; s-ar putea gândi că asta e o acoperire pentru o aventură cu un copil sub vârsta legală.

— E de la școală, spui, regretând instantaneu și acea recunoaștere.

Poate că localnicii urăsc școala. Nu știi nimic despre relațiile dintre localnici și elevii interni. Niciodată nu ți s-a părut a avea importanță.

— Fiul meu și cu mine, începi iarăși, avem nevoie de o cameră.

— Pentru cât timp?, întreabă bărbatul.

Nu știi. Până vineri, ziua audierii disciplinare? Are fiul tău voie să lipsească de la școală pentru atât de mult timp? Îl vei duce mâine înapoi la dormitor? Știrea despre bandă va face înconjurul campusului, nu-i așa? Te cuprinde un moment de panică și involuntar îți aduci poșeta la stomac și o apeși puternic.

— Două nopți, spui, cu toate că perspectiva petrecerii a două nopți în aceeași cameră cu fiul tău, care nu va vorbi cu tine, pare o imposibilitate.

Bărbatul, probabil nerăbdător să se întoarcă la masa lui de seară, spune o sumă. Menționezi că vei avea nevoie de paturi separate. În cazul în care bărbatul te aude, nu dă semn că ți-a auzit cererea. Te întrebi dacă să o repeți. Îți cere o carte de credit și semnezi. Îți dă o cheie din plastic băgată într-un plic cu numărul camerei pe el.

— Știți un loc bun unde se poate găsi ceva de mâncare pentru

seara?, întrebi și, în timp ce el îți răspunde, te gândești la realitatea de a sta așezată cu fiul tău de o parte și de alta a unei alte mese Formica, ochii lui evitându-i cu pricepere pe ai tăi. De pildă, o pizza?, întrebi.

Pizza în cameră ar putea fi suportabilă, te gândești, deși nu îți poți imagina să mănânci nimic în acest moment.

Te întorci la mașină și conduci spre locul de parcare rezervat pentru camera ta. Cobori din mașină cu poșeta și bagi cheia în broască. Rob, în spatele tău, are un rucsac aruncat peste un umăr și-și ține mâinile în buzunare. Este supus în felul în care ar fi un prizonier. Dând numai ceea ce este absolut necesar.

Camera are două paturi înguste de o persoană, fiecare acoperit cu o cuvertură matlasată cu model abstract, de culoare închisă. Te întinzi să aprinzi o lampă care se află între cele două paturi, dar aceasta nu funcționează. Fiul tău găsește întrerupătorul pentru lumina din tavan și apoi își lasă rucsacul să cadă pe unul dintre paturi, astfel alegându-și-l. Se duce imediat la baie. Nu este niciun dulap pentru haine în încăpere, doar o stinghie cu câteva umerașe, peste care se poate trage o draperie ecosez. Îți atârni haina. Nu vrei să-l suni pe soțul tău.

Când se întoarce de la baie, fiul tău pune rucsacul pe podea și se așază pe pat, răstignit ca un cadavru. Își poartă pantalonii din doc puțin mai lejer acum. Poți vedea mai mulți centimetri din boxerii lui. Își aruncă un braț peste ochi, astfel încât să nu te poată vedea, pe tine, tavanul sau viitorul. Intri în baie și te speli pe mâini, ștergându-le cu prosopul subțire care atârnă de un raft deasupra toaletei. Nu ai mai petrecut o noapte cu fiul tău într-o cameră de motel de ani de zile. În excursiile din timpul vacanței, Rob își aduce de obicei un prieten și au amândoi o cameră alături de cea pe care tu o împărți cu soțul tău.

Arthur.

Care trebuie sunat.

Nu ai mai stat într-o cameră de motel asemănătoare ăsteia din copilărie – și totuși, o simți familiară. O puteai descrie încă dinainte de a păși înăuntru, ai fi putut descrie până și textura prosopului subțire. Când te întorci în cameră, te așezi pe marginea patului cea mai apropiată de fiul tău.

— Este adevărat?, întrebi.

În definitiv, s-ar putea să nu fie. Ar putea ca totul să nu fie decât o complicată neînțelegere.

Fiul tău se răsucește cu spatele la tine și se întoarce cu fața la perete.

Ai putea pretinde răspunsuri. Ai putea cere să te privească. Ai putea întreba, *De ce?* Ar putea el articula *De ce*-ul? Ar putea spune?

Îți muști interiorul obrazului. Știi instinctiv că a plânge acum ar însemna să pierzi controlul cu totul.

Îți găsești în poșetă telefonul celular. Îl suni pe soțul tău.

Noelle

În noiembrie, Silas și cu mine mergem la o petrecere unde sunt și elevi externi și interni. Silas ia o băutură și eu la fel. Dansăm. Nu l-am mai văzut niciodată dansând. Cu toate că pe terenul de baschet este la fel de elegant și grațios ca o pisică, este un dansator slab și eu râd de el. Râde și ci și dansăm iarăși. Încep să îmi dau seama că lumea se uită la noi. *Noelle și Silas,* se gândesc. Noi suntem un cuplu. Se simte ca și cum am fi luat ceva prețios și l-am pus la vedere. Silas o simte și eu o simt. Asta ar trebui să fie normal, dar mă gândesc că ceea ce suntem noi este în pericol de a deveni ceva ieftin.

Îmi amintesc totul. Îmi aduc aminte de prima oară când oprim la stația de benzină Mobil, iar Silas coboară din mașină ca să umple rezervorul de benzină. Când a terminat, intră în magazin și îmi cumpără o gogoașă în formă de inel. Mătușa lui face gogoșile, spune, și ele sunt cele mai bune în jurul orei șase seara, exact când încep să devină foarte reci. Silas miroase a benzină. Rup gogoașa în două și îi dau jumătate. Îl sărut. Acum are gust de zahăr și mirodenii. Silas intră înapoi în stația de benzină să cumpere mai multe gogoși, ca să primească mai multe sărutări. Cumpără toate gogoșile care mai erau. O pornim în sus spre munte, mâncând gogoși și râzând. Mâncăm până când amândoi ne simțim puțin rău.

Silas are barba țepoasă, chiar dacă se rade în fiecare zi. După ce ne sărutăm îmi simt gura iritată.

Spre sfârșitul lui noiembrie este viscol. Internii au școală pentru că ei pot merge la sălile de clasă, dar unii dintre ei pretind că nu pot. Elevii externi sunt scutiți. Silas vine cu mașina la școală, deși drumurile sunt îngrozitoare, iar el nu are încă montate cauciucurile

de zăpadă. Parcarea elevilor externi nici măcar nu este curățată de zăpadă și Silas trebuie să își lase mașina la sala de sport. Merg la ora de engleză și nu sunt decât trei elevi la oră. Vorbim cu domnul Taylor despre ce avem de gând să facem în vacanța de Ziua Recunoștinței, dar domnul Taylor arată de parcă și-ar dori să se poată întoarce acasă și să se bage înapoi în pat.

Când plec din clasă, Silas stă pe coridor. Sunt atât de bucuroasă să îl văd, îl îmbrățișez chiar acolo, în pragul ușii. O zi fără Silas este o zi goală, bună numai pentru terminarea temelor sau pentru studiu la vioară.

Silas are o canadiană groasă și o căciulă maro, împletită. Are nasul înroșit și a uitat să se radă. Știu că nu a venit la școală ca să predea vreo lucrare sau să dea vreun test. A venit pentru mine. Vreau să-l sărut chiar acolo, pe coridor, înconjurați de lumina alb-cenușie ce pătrunde prin ferestre. D-na Epstein și dl. Taylor vorbesc într-un colț, dar dl. Taylor se tot uită la Silas și la mine de parcă îi făcusem vreun semn.

Silas mă duce cu mașina la Bennington, unde voi fi într-un recital. În mașină, își ține mâna pe fusta mea, deasupra coapsei, în timp ce eu îmi revăd în imaginație digitația iarăși și iarăși. Nu vorbim. Silas știe că sunt emoționată, așa că nu mă întreabă dacă am emoții. În felul ăsta, învăț să nu-i pun întrebări înainte de un meci.

Drumul este alb de ambele părți, plin de nisip și sare, care se împrăștie peste tot pe parbriz de fiecare dată când trece vreun camion mare. Sunt zile când Vermontul este aproape insuportabil de cenușiu și abia te poți abține să nu te urci într-o mașină și să pleci undeva, în afara statului. Voi cânta împreună cu studenți de la colegiu și când mă imaginez acolo sus pe scenă, gura mi se usucă, iar respirația îmi devine superficială. Silas nu spune *O să te descurci bine* și îmi place că nu minte.

În timpul recitalului îl văd pe Silas așezat în spatele micii săli de

concert. Arată nervos, la fel cum arată la un meci de fotbal când scorul este prea strâns. Mă gândesc că trebuie să fie ca un părinte care își urmărește copilul interpretând pe scenă – este mai rău pentru părinte decât pentru copil.

Când recitalul se termină, Silas jubilează, plutește. Îmi ia fața în ambele mâini și mă sărută sub ochii d-nei Irving, tutorele meu la muzică, care nu pare prea fericită să îl vadă pe Silas. A făcut însemnări pentru mine, întotdeauna are să-mi dea însemnări, dar însemnările pot să aștepte. Silas crede că am fost minunată.

De ziua mea, chiar înainte de vacanța de Crăciun, Silas mă întreabă dacă mă poate scoate la masa de seară. Nu există decât un singur restaurant bun pe o rază de cincizeci de kilometri de la Avery. Îmi spune că a făcut o rezervare.

Nu am mai fost niciodată la o întâlnire adevărată până acum și presupun că nici Silas. Port o bluză albă și o fustă neagră și o pereche de balerini, fără toc. Trebuie să-mi pun canadiana groasă pe deasupra pentru că haina mea bună este acasă, la Boston. Mă pieptăn și îmi ajustez zulufii, apoi mă hotărăsc să mă tund singură cu aparatul de ras în părți, ceea ce iese teribil, așa că mă opresc.

Mă întâlnesc cu Silas în camera comună. Este îmbrăcat cu o haină bleumarin și o cămașă albastră, elegantă, și pantaloni bej. Pe deasupra are o haină lungă, ca cele pe care le poartă oamenii maturi, și arată atât de chipeș și sexi încât abia mă pot abține să nu-l mângâi pe piepții cămășii. În camera comună sunt copii care se uită la episoade date în reluare din *Familia Simpson* și se uită la noi de parcă ne-am duce la o înmormântare.

Zăpada fleșcăită îmi udă balerinii încă înainte să ajungem la mașină. Picioarele mi se înroșesc de frig. Silas se scuză pentru că încălzirea în mașina lui este jalnică. Se răsucește spre bancheta din spate și îmi dă o pătură, să îmi înfășor picioarele.

Când ajungem la restaurantul micului hotel, un bărbat ne ia

hainele. Silas se trage de manșetele cămășii. Eu îmi aranjez fusta, aliniindu-mi fermoarul de la spate cu șira spinării. Picioarele îmi sunt încă roșii. Silas cere o masă în apropiere de șemineu și probabil că înfățișarea lui Silas îi place cu adevărat chelnerului, pentru că ne dă o masă bună, chiar în fața vetrei focului. Restaurantul este mic și scump, dar pot vedea, chiar și în lumina slabă, cum au fost capsate draperiile direct de perete și cum sunt trecute firele electrice în lungul porțiunii de dușumea înălțate, pe care sunt așezate mesele. Către unul dintre capetele sălii de mese este un bar care arată ca dintr-o cârciumă englezească. Comand o Diet Coke, iar Silas comandă apă. Înainte chiar să ne uităm la meniu, Silas scoate o cutiuță din catifea albastră din buzunarul hainei lui sport. Pentru un minut de panică, mă gândesc că o să îmi ceară să mă mărit cu el. Poate scot un suspin, pentru că barmanul se uită spre noi. Silas pune cutiuța pe masă în fața mea.

— Nu am avut hârtie de împachetat, spune.

Îmi este frică atunci când deschid capacul, dar apoi mă simt ușurată. Doi cercei minusculi cu pivot îmi fac cu ochiul din așternutul lor de satin alb. Cerceii au montate câte o bobiță de zircon, piatra semnului meu zodiacal. Unii oameni s-ar putea gândi că este un cadou demodat, dar când îmi pun cerceii mă simt frumoasă, ca și cum urechile mi-ar sclipi.

În vacanța de Crăciun plec acasă și, cu toate că îmi iubesc familia, îmi este dor de Silas. Mă gândesc că asta trebuie să se întâmple când te îndrăgostești. Băiatul este acum *acasă*; familia este *departe*. Îmi este atât de dor, încât mă întorc la școală cu o zi mai devreme, ceea ce ni se permite să facem în cazul în care suntem sportivi sau dacă avem nevoie de camerele de studiu la instrument. Îi trimit un text lui Silas că am venit și el vine imediat. Mergem direct sus, în camera mea, chiar dacă asta reprezintă o gravă încălcare a regulilor școlii. Îndrumătorul rezident ascultă muzică în sala de jos. Știu că nu îi

convine că a trebuit să vină cu o zi mai devreme din cauza mea și cred că se face că este încă în vacanță.

Silas și cu mine cădem pe pat și ne sărutăm. Trecem printr-o grămadă de uși în după-amiaza aceea. Ușa asta și ușa aia și ușa aialaltă.

Mike

Mike s -a așezat la biroul din cutia lui din sticlă de la etajul de sus al micului hotel. Și-a lăsat jos pixul. Voia să facă dreptate următoarei părți a povestirii lui – cea cu Anna și el – dar și-a dat seama că a scrie despre dragoste nu este ușor. Se părea că indiferent încotro se îndrepta, se confrunta cu clișee sau expresii atât de tocite încât își pierduseră înțelesul. Nu putea descrie sexul cu exactitate. Nu era destul, se întreba el, doar să fii în stare să ți-l amintești, nu să-l relatezi în vorbe pe o bucată de hârtie? Dar nu, era o importantă parte a poveștii lui, probabil că cea mai importantă parte pentru el, personal, și a se grăbi aici semăna cu un fel de lene morală. Prețul fusese foarte mare și dacă Mike ar fi fost să fie complet onest cu el însuși, ceea ce era decis să facă în acest document, trebuia să admită că aventura, oricât de scurtă, oricât de incandescentă, fusese catalizatorul pentru mult din ce a urmat.

Avea nevoie de o pauză, însă. Trebuia să lase deoparte scrisul pentru câteva minute sau o oră și să facă altceva. Un pahar de băutură ar putea fi exact de ce avea nevoie. Trebuie să își amintească de haina lui sport. Cârciuma, în ciuda focului din șemineu sau poate din cauza focului și a curentului rezultant, era întotdeauna înghețată.

A părăsit camera și a coborât cu liftul la parter. A trecut prin mulțimea participanților la o conferință, ce se înregistrau la hotel duminica după-amiaza și a căror săptămânii de lucru urma să înceapă de dimineață în Sala Hildene (masă de conferințe mare, din mahon, șemineu cu foc deschis, scaune Windsor, brioșe proaspete cu zmeură și piersici – care, Mike o știa din experiență, erau excepționale). Mike a calculat într-o doară greutatea medie câștigării în timpul unei șederi tipice de cinci zile la micul hotel și a

estimat-o la undeva între un kilogram și jumătate și două kilograme și jumătate, deși mersul la cumpărături în mod limpede ardea calorii, la fel cum o făcea și antrenamentul în mica sală de forță a hotelului, un loc pe care el tindea să îl evite deoarece nu se simțea bine să-și expună trupul pe jumătate dezbrăcat în fața unor străini (o rămășiță din timpul când era director de școală, când era o formă de sinucidere academică să apară în sala de forță de la Avery). Mike prefera să meargă pe jos, ca să-și mențină greutatea la o valoare stabilă de 80 de kilograme.

Temperatura afară, auzise în timp ce se deplasa pe coridor, era de minus cincisprezece grade Celsius, dai acțiunea vântului, se zvonea de asemenea (iar Mike aproape simțea rafalele care te făceau să tremuri prin holul de la intrare), făcea să se simtă ca de minus douăzeci și trei. S-a gândit că avea să își bea primul pahar în sala de primire, în apropiere de șemineu și de pomul de Crăciun montai încă dinainte ca Mike să ajungă la hotel, dar când a intrat în hol, a văzut un bărbat într-un scaun cu rotile tras aproape de foc. Mike a dat din cap a salut și, cu toate că plănuise de la bun început să stea lângă foc, s-a îndreptat în loc de asta spre o nișă intimă, cu canapele și fotolii îmbrăcate în huse. I-a părut imediat rău pentru această decizie, deoarece omul în scaunul cu rotile era Iară îndoială singur și poate i îi ar fi vrut să stea și el de vorbă cu cineva. Dar Mike s-a gândit că, dacă era să se întoarcă înapoi și să se așeze lângă loc și să facă conversație de complezentă, omului i-ar fi fost perfect clar că făcea asta numai din milă sau, ca să-i dea oarecare credit, amabilitate, lucru de care Mike presupunea că bărbatul cel singur (sau poate că nu era singur și pur și simplu voise să scape de soția lui pentru o plinătate de oră) se putea lipsi.

Holul pe primire avea numeroase spații mai retrase și nișe, precum cea în care stătea Mike. Până nu cu mult timp în urmă, acestea fuseseră în mare parte nelocuite, îngăduindu-i lui Mike să folosească holul ca pe o cameră de zi alăturată sau o bibliotecă.

Uitându-se la numeroasele cărți de pe rafturi într-una din zile, făcuse un pariu cu el însuși că niciuna dintre ele nu era un titlu pe care ar fi vrut să-l citească – a câștigat lejer – și că nici chiar un om moderat instruit ca el nu auzise de vreuna dintre ele (pe ăsta l-a pierdut, când a dat peste un exemplar din *The Last of the Mohicans).* Mai târziu, însă, holul devenise din ce în ce mai populat pe măsură ce se apropia vacanța de Crăciun. În mod tipic, Mike vedea acolo soți sau copii (sau soți cu copii) care fuseseră dați afară din camerele lor ca să se distreze în timp ce soțiile și mamele se găteau. Mike remarcase că perechile tinere, doritoare să exploreze toate aspectele micului hotel își făceau un plan din a vizita fiecare încăpere și de a petrece câtva timp acolo. Mike nu știa dacă avea să se mai afle la hotel de Crăciun, când își imagina că holul avea să fie ticsit. S-a gândit apoi că era mai bine să întrebe la biroul de recepție, pentru că era cu totul posibil ca toate camerele să fie deja rezervate pentru ceea ce el nu se putea gândi decât, datorită anilor de obișnuință, ca la „vacanța de Crăciun". De vreme ce nu avea niciun alt loc unde să se ducă de Crăciun, în afara garsonierei închiriate din New York City și în vizită la fostul lui cumnat pentru masa de seară, și de vreme ce continua să nu știe dacă avea să-și fi terminat proiectul cu scrisul (înaintarea producției lui curente se vădea a fi remarcabil de lentă), a decis, cu numai cel mai vag clopoțel de alarmă, că mai bine ar verifica la recepție, să vadă cât putea sta în actuala lui cameră.

Până în acea seară de septembrie din urmă cu doi ani, când Meg îl surprinsese în bucătărie cu anunțul că voia un copil, soția lui păruse, cu agresivitate, a nu-și dori copii. Deși Mike își dorea uneori și știa că stăteau pe o mină de aur de bone potențiale, el era din ce în ce mai conștient că până și cei mai drăgălași copii se transformau rapid în adolescenți supărători. Se gândea că probabil cunoștea adolescenții la fel de bine ca oricare femeie sau bărbat care lucrase în mediul școlar; adică, îi știa nu din punctul de vedere al unui

părinte care îi iubea necondiționat, ci de pe poziția cuiva din afară, oarecum pus pe critici, dar plin de speranțe. Așadar, era înclinat să observe latura mai întunecată a adolescenților: riscurile nebunești pe care și le asumau, experimentarea a tot felul de comportamente, inclusiv a celor de supunere umilitoare și a celor de curată cruzime, tergiversarea patologică, adeseori rezultând în nevoia de somn excesiv, sensibilitatea dictată de hormonii în fierbere și tendința către extreme în chestiunea igienei personale (unghii impresionant de lungi, netăiate la picioare la băieți, fete care se schimbau de trei ori pe zi, *fără a include aici uniformele de sport).* În mare, Mike se gândea că el are, probabil, o părere întrucâtva afectată de prejudecată despre adolescenți, care îl făcea ezitant față de ideea de a-i avea pe ai lui înșuși. Presupunea că era posibil ca Meg să aibă acum un copil; când s-au separat, Meg avea încă patruzeci și trei de ani. Avuseseră puține contacte, cu excepția celor prin intermediul reprezentanților legali de la scurt timp după scandal. Fără copii, Crăciunul, pe care la începutul căsniciei lor îl simțiseră profund romantic, își pierduse în mare măsură strălucirea pentru amândoi și era în principal anticipat pentru cele două săptămâni de odihnă care le erau oferite cu această ocazie, în absența a șase sute de adolescenți.

Mike și-a schimbat intențiile și s-a decis pentru o băutură neîntârziată și ceva de mâncare în restaurant, unde a fost condus la un mic separeu cu două banchete laterale îmbrăcate în huse. Un miros ușor de plante aromate umplea încăperea, iar de deasupra, difuzoarele pompau ușor muzică clasică ce nu era, după câte își putea da seama Mike, neapărat specifică Crăciunului. În spatele lui erau ferestre de sus până jos, care coborau lateral până în covor – pentru, a le deschide, trebuia să te apleci și să le tragi în sus – și care emiteau curenți de aer înghețat. Mike știa că meniul era simplu, dar de încredere: paste în formă de fluturași, cu piper negru, hamburgheri cu carne de vită și brânză topită, sandvișuri cu carne

de curcan, supă de dovlecei. În oraș erau restaurante mai bune – multe dintre ele chiar le încercase – dar lui îi plăcea relaxarea și atmosfera acestui loc, unde toate tablourile de pe pereți erau cu vaci, probabil menite să amintească oaspeților de hamburgherul cu carne de vită și brânză, pe care el intenționa să îl comande, în ciuda unei decizii anterioare de a nu mai consuma carne roșie. Decizia fusese luată aleatoriu, din moment ce Mike nu se mai dusese la un medic de mai bine de doi ani, de când încetase să mai meargă la dr. Vaughn – un medic din Avery cu un neg pe buză, care era imposibil de ignorat și care îl făcea pe Mike să se întrebe, de fiecare dată când se afla în cabinetul lui, de ce oare omul, care era de presupus că avea acces la o bună îngrijire medicală, nu și-l operase, îl lăsa fără o bucată serioasă din buză? Mike își presa propriile buze numai gândindu-se la durere.

Când și-a ridicat privirile, a văzut, de cealaltă parte a încăperii, o femeie care stătea și ea singură într-un separeu. Scria adrese pe plicuri albe, consultând din când în când o mică agendă legată cu spirală de sârmă. Scria, se uita la plic, lua un altul și iarăși scria. Felicitări de Crăciun? Mike a încercat să nu se uite prea insistent. Avea pe ea un pulover negru cu mâneci lungi, care îi ajungeau până la baza degetelor, blugi strâmți și bocanci de munte. Era blondă – dintr-o sticlă scumpă, dacă era de la sticlă – și de vârstă imprecisă. Nu tânără, nu bătrână și nici între două vârste, ceea ce pretindea, s-a gândit el, o femeie cu părul tuns scurt, cu mijlocul îngroșat, care nu purta pulovere cu mâneci până la jumătatea palmei sau blugi care se opreau frumos deasupra bocancilor de munte. Femeia și-a pus deoparte agenda când chelnerița a venit cu mâncarea. Și-a ridicat privirile și l-a surprins pe Mike uitându-se spre ea și nu a zâmbit. El și-a întors capul în altă parte.

A auzit apoi o mică exclamație și și-a aruncat ochii într-acolo și a văzut că femeia cea blondă mușcase din hamburgherul ei cu carne de vită și brânză topită și că sosul – roz închis și translucid – o

împroșcase pe dosul mâinii și chiar și peste mâneca puloverului. Ea a râs de ea însăși și și-a tamponat sosul împrăștiat cu un șervețel și când și-a ridicat privirile iarăși – puțin stânjenită de astă dată – l-a surprins încă o dată pe Mike uitându-se la ea. A schițat un zâmbet de simpatie și s-a întors la mâncarea ei.

Era puțin probabil, s-a gândit Mike, să fie la hotel cu un soț, pentru că era rar ca o femeie să ia masa de seară fără un însoțitor. Femeile păreau a fi perfect mulțumite să ia masa de dimineață sau de prânz singure, dar arareori își făceau apariția neînsoțite de un bărbat într-un loc unde se serveau și băuturi alcoolice.

Berea, apoi și hamburgherul lui Mike au sosit și el a început să mănânce cu încântare – și da, sosul i-a sărit și lui, pe degetul mare, astfel că a trebuit să și-l lângă. Scrisul părea să aibă un efect salutar asupra apetitului său, făcându-l să se simtă extrem de flămând la timpul meselor, de parcă s-ar fi ostenit peste măsură din punct de vedere fizic. Când a terminat, s-a gândit să mai comande unul, dar nu a făcut-o, deoarece deja simțea un ușor regret pentru că mâncase carne roșie, ceva ce își făgăduise să nu mai repete pentru cel puțin restul săptămânii. Până când și-a pus el șervetul pe masă, în restaurant era aproape vacarm din cauza grupurilor mari de lucrători veniți să-și facă între colegi petrecerile de Crăciun, ale căror principale aspecte păreau a fi cantitățile de vin roșu și alb consumate cu veselie. Mike își amintea asemenea petreceri de pe timpul când era la Hartford și la Avery, evenimente sfârșite adeseori cu sentimente excepțional de frățești care, în mod trist, nu durau până mult după Anul Nou.

După ce a terminat de mâncat, Mike a urcat în camera lui ca să-și ia mănușile, fularul și căciula, pentru că el credea ce spuneau buletinele de știri cu privire la efectele suplimentare ale vântului asupra temperaturii de afară. Avea să se plimbe până unde se sfârșea trotuarul din marmură, apoi să o cotească pe o stradă cu case de vacanță impunătoare, dintre care unele fuseseră pregătite

pentru a fi locuite și iarna. În vârful dealului avea să o ia în lungul unui drum mai umblat, unul fără trotuare (un aspect pe care el îl considera esențial pentru viața civilizată, pentru a nu mai menționa că era mai sigur pentru copii; trotuarele în localitățile mici din Vermont erau, de fapt, o raritate), iar după aceea, avea să o ia înapoi în jos spre drumul principal și să-l urmeze pe acesta până ce avea să ajungă la hotel. Estimase odată că plimbarea aceasta era în jur de cinci kilometri lungime, ceea ce nu era excesiv sub aspectul exercițiului, ci părea a fi destul. Când era motivat, Mike urca primul deal în fugă, numai pentru a-și pune inima la treabă, ceva ce nu făcea însă după o masă bună și o bere.

Aerul rece îi înțepa ochii și nasul, făcându-le să i se umple de apă, dar cum nu își luase cu el vreun șervețel, arăta ca un om în lacrimi. Obrajii îl înțepau și trebuia să se întoarcă cu spatele la unele rafale de vânt. Iritația pe care o simțea la ochi era atât de intensă, încât erau porțiuni întregi când nu putea vedea bine și trebuia să clipească des. Era o șosea foarte largă, mărginită pe ambele laturi de un amestec de locuințe care, deși interesante, nu semănau deloc între ele, fiecare fiind impunătoare în felul ei. Îl făceau pe Mike să se întrebe cine locuia în ele și cum își câștigau existența acei locatari – o întrebare care îl lăsa adeseori fără răspuns când se afla în Vermont. Unele erau amplasate foarte aproape de drum, astfel că doar un pas sau doi dinspre margine îl aduceau în câte un cadru de ușă, în timp ce altele erau retrase și aveau lungi alei de acces. Toate erau încadrate de un munte ce se înălța în spatele lor, care vara avea un drum pe care se putea merge cu mașina până în vârf.

Ștergându-și încă o dată lacrimile de pe obrajii care îl înțepau, Mike a văzut-o la lumina felinarelor înșirate în lungul drumului pe femeia care se aflase în restaurant cu numai câteva minute mai devreme. Avea pe ea o haină groasă umplută cu puf, neagră, tivită cu blană, și ținea în mână niște scrisori. Își înfășurase un fular în jurul gâtului, dar nu avea căciulă pe cap. O vedea numai din spate,

dar i-a recunoscut blugii și bocancii de munte. A mărit pasul, ca un vulpoi umblând pe urmele unei vulpi. Nu se gândea la el însuși ca la un prădător, dar era conștient de impulsul oricărui bărbat declanșat de chipul ascuns al unei femei.

Ea s-a oprit în fața cutiei poștale aparținând uneia dintre casele de pe stradă și a început să citească, așa cum se face uneori, adresele de pe plicuri, ca să se asigure că nu le încurca sau poate să verifice dacă fiecare plic fusese corect timbrat. De vreme ce erau cel puțin o duzină de plicuri, asta i-a lăsat lui Mike câteva secunde pentru a o ajunge din urmă. Mike a încercat să facă întâlnirea să pară întâmplătoare.

— O, hello, a spus el, ca și cum tocmai o observase.

Ea s-a întors și dintr-odată Mike a înțeles ce voia el de fapt. Femeia – la chip, la zâmbet, poate – semăna izbitor cu Anna. Mike a știut de ce voia să o ajungă din urmă pe această necunoscută și de ce, acum, era dezgustat că o făcuse.

— Îmi cer scuze, s-a bâlbâit el.

Femeia a părut nedumerită și puțin îngrijorată.

— Am crezut… Am crezut că poate sunteți altcineva, a spus el. Îmi pare foarte rău.

S-a întors brusc și a început să meargă în direcția hotelului. Ochii îi curgeau furios și abia reușea să vadă pe unde mergea. A încercat să clipească pentru a îndepărta lacrimile. Desigur, nu se gândise că femeia era altcineva; aceea fusese o minciună care îi venise pe moment. Mike nu ar confunda niciodată femeia în haină neagră de puf și blană cu femeia care acum stătea în întuneric într-o căsuță de la poalele unui deal prelung.

Mike crezuse că scriind despre scandal putea, într-o oarecare măsură, să îl uite. Se gândise că dacă își punea în scris durerea – vina, complicitatea – aceasta chiar avea să dispară. Dar confruntat cu chipul femeii și cu ușoara teamă și curiozitate de acolo, își dăduse seama că nu avea niciun drept să-și dorească să scape de

ceva din vină sau din durere sau chiar să își amintească numeroasele momente de bucurie pură pe care el și Anna le împărțiseră.

Nu avea să mai scrie niciun cuvânt. Nici măcar unul. De fapt, avea să o facă de îndată ce va ajunge în camera lui, ai cărei pereți din sticlă își pierduseră vraja și semăna mai degrabă cu o cușcă din sticlă în care se putea băga un prizonier – avea să rupă tot ce scrisese.

Prin frigul mușcător, Mike a grăbit pasul.

Ellen

Stai pe pat, cu o pernă subțire la spate, și te uiți la CNN, pentru că a nu avea televizorul deschis, a nu avea zgomotul, a devenit insuportabil. Pe comoda de lângă televizor este o cutie de pizza, pe jumătate plină. Ai mâncat două bucăți, neașteptat de lacom. Fiul tău a spus că lui nu-i este foame deloc. I-ai spus că trebuie să mănânce, așa că s-a ridicat în fund și a îndoit în două o bucată de pizza plină de grăsime și și-a îndesat-o în gură și a mestecat. Nu i-ai putut vedea ochii. Nu ai vrut să îi vezi ochii.

Când polițistul a ciocănit la ușă, a fost un ciocănit ciudat de blând și te-ai gândit că putea fi nevasta proprietarului motelului cu un prosop și o bucată de săpun ambalată în mână. Ai deschis ușa și ai văzut uniforma, iar piciorul ți s-a strecurat imediat în lungul pragului, ca și cum ai fi blocat ușa. Ridici mâinile și te ții de ambele canaturi ale ușii înainte să întrebi:

— Ce vreți?

Polițistul și-a dat numele și a întrebat dacă Robert Leicht se afla în cameră. Ai tras de timp, ai cerut să vezi o legitimație, gândindu-te într-una că fiul tău ar putea să fugă. Dar unde să fi fugit? Pe fereastra de la baie?

— Doamnă, a spus polițistul, nu fără blândețe.

— E OK, a spus Rob din spatele tău.

Totuși, nu cedai și Rob a fost cel care a trebuit să le smulgă din ușă.

Când l-au pus în cătușe pe fiul tău, ți-ai pus și tu mâinile la gură, ca să înăbuși țipătul pe care îl știai pe cale să țâșnească. Ți-ai ținut degetele pe umărul fiului tău până când te-au făcut să îi dai drumul. Ai stat în frig și te-ai uitat cum polițistul înclină capul fiului tău astfel ca el să se poată așeza pe bancheta din spate a mașinii de

poliție. Plângeai, atunci. Fiul tău și-a ridicat privirile spre tine și ai încercat să zâmbești, pentru că ai văzut cât de înspăimântat era el. Ai spus:

— Am să fiu imediat în spatele tău.

Mâinile îți tremurau atât de tare, încât abia ai reușit să faci mașina să pornească. Știai unde este stația de poliție, o văzusei de zeci de ori în vizitele tale la Avery. Ai ajuns la timp ca să vezi cum un bărbat îi lua amprentele fiului tău și ai început imediat să întrebi despre cauțiune.

— Unde trebuie să merg?, ai întrebat.

Și:

— Cât?

L-au luat pe fiul tău și l-au dus într-o cameră unde nu îl puteai vedea. Te-ai gândit, *Asta este adevărat. Asta chiar se întâmplă.*

După ce judecătorul și-a rostit decizia, Rob a fost în fine eliberat în custodia ta. Nu te-a lăsat să îl îmbrățișezi. Degetele îi erau negre de tuș.

La miezul nopții, o altă bătaie în ușă, cu pumnul. Știi cine este înainte ca soțul tău să te strige pe nume. Vocea este mânioasă și imperativă. Pentru o clipă, te gândești să te dai la o parte din ușă înainte ca el să intre. Ți se face dintr-odată foarte frică.

Arthur a venit direct de la serviciu. L-ai sunat de la stația de poliție, cu un pahar de cafea rece în mâna liberă. Are cravata lărgită. Deși este ianuarie, Arthur nu poartă niciodată palton. Îi spui întotdeauna, *Dacă ți se strică mașina?* Dar el tot nu poartă. Spune că îl strânge când conduce.

— Arthur, spui.

Ochii lui negri îl găsesc pe fiul tău, băiatul pe care l-ați făcut împreună. Absorb rapid restul camerei, o cântăresc, îi iau măsura.

— Ridică-te, îi spune lui Rob.

Cu o rostogolire lentă, fiul tău se ridică în capul oaselor și-și pune

tălpile pe podea. În cele din urmă, se ridică.

Arthur pune o întrebare pe care tu ai pus-o deja.

— Este adevărat?

Rob închide ochii. Maxilarul îi alunecă înainte un milimetru, destul ca să știi că se pregătește.

Soțul tău se apropie mai mult de fiul tău. Mâinile lui Arthur sunt în șolduri, maxilarul îi este și lui împins înainte.

— Este adevărat?, întreabă el iarăși.

Instinctiv, întinzi mâinile înainte, vrând să împiedici ceea ce stă să vină.

Fiul tău, cu ochii închiși, înclină din cap.

Mâna lui Arthur este atât de iute, arcul atât de brusc, nici nu ești sigură la ce ai fost martoră. Capul fiului tău sare înapoi și el cade pe pat. Apuci brațul soțului tău și țipi, *Oprește!*

Cu efort, fiul tău se ridică în capul oaselor. Nu plânge și nu-și duce mâna la față și pentru asta ești, inexplicabil, mândră de el. Pe maxilarul lui este deja imprimat în roșu dosul unei mâini. Încerci să-ți aduci aminte dacă Arthur l-a pălmuit vreodată pe fiul tău. Nu poți.

— Ce Dumnezeului te-a determinat să faci așa ceva?, întreabă poruncitor soțul tău.

Este o întrebare fără răspuns. Sau poate există un răspuns, dar Rob nu îl va da. Nu acum. Nu aici. Nu ție sau soțului tău.

— Ai idee ce ai făcut? La ce ai dat cu piciorul?

Arthur strigă.

Fiul tău știe exact, la miligram, greutatea lucrurilor la care a dat cu piciorul. Întrebările sunt numai pentru tatăl lui.

— Ești conștient că urma să mergi la Brown, spune Arthur, cu mâinile în șolduri.

Nu este pomenită fata atacată. Te întrebi dacă soțul tău înțelege natura faptei.

— Deci ce ai de spus?, întreabă soțul tău, dar chiar și el trebuie să

știe că nu va obține un răspuns satisfăcător, dacă, într-adevăr, primește vreun răspuns.

Fiul tău nu răspunde.

Soțul tău începe să umble încoace și-ncolo și-ți aruncă priviri furioase, de parcă tu ești de vină. Și, desigur, tu ești. Tu ești răspunzătoare.

— Nu pot nici măcar să stau în aceeași cameră cu tine, îți spune soțul tău, de parcă el, dintre voi doi, este cel mai afectat.

Este?

Nu ești surprinsă nici de forța soțului tău, nici de fragilitatea ușii, care pare să se clatine în cadru chiar și după ce Arthur a plecat. Recunoști în tine un impuls de a fugi după el, de a-i vorbi, de a-i cere să vorbiți. Dar în clipa asta nu o poți face.

Silas

Sunt pe potecă acum, mai departe chiar decât am mers noi amândoi vreodată. Demult, când eram copil, tatăl meu și cu mine am mers până în vârf, ne-a luat toată ziua, dar când am ajuns acolo și ne-am urcat pe o stâncă, am putut vedea munții de jur-împrejur și îmi aduc aminte că am fost uimit că era un munte chiar în spatele celui pe care stăteam noi, care nu se vedea de jos, și părea că era unul și mai înalt în spatele lui, astfel că de fiecare dată când te urcai pe un vârf vedeai că mai aveai încă un munte de urcat, dar după aia m-am gândit că trebuia să fie un vârf undeva, care era cel mai înalt dintre toate și m-am întrebat dacă aveam să ajung vreodată să fac asta, să urc într-o zi pe vârful ăla.

Aici se face puțin mai frig acum. M-am dus acasă și nu era nimeni acolo și mi-am luat canadiana groasă, cu puf, și am luat-o în sus pe poteca asta și am ceva de mâncare în rucsac. Cred că am să pot sta aici destul de mult ca să adun curaj să cobor iarăși și am să aflu că am fost exmatriculat și că tatăl meu vrea să mă bată și n-am să mai pot să trăiesc în casă cu ei și o să trebuiască să găsesc un prieten cu care să locuiesc, ca să-mi termin ultimul an la școala publică, cu toate că nu știu de ce aș mai vrea să tac asta vreodată, pentru că acum nu mai pot merge la colegiu, asta-i sigur, așa că poate doar am să plec din Avery și am să-mi găsesc o slujbă undeva și să încerc să găsesc un loc unde să locuiesc… și cu asta, basta… și nimeni nu o să știe despre mine și despre nimic din cele întâmplate și pot să pretind și că uit, numai că nu pot, pentru că am să mă gândesc întotdeauna la tine și am să mă întreb pe unde ești și știind că tu ești aceea și că te-am rănit practic mai mult decât poate cineva să rănească pe altcineva, nu pot să cred că aș fi putut să-ți fac ceva mai rău, pur și simplu nu pot.

Așa că presupun că dacă nu mă gândesc decât la timpurile bune, am să mă încălzesc puțin. Am uitat să mă uit să văd cât de frig era afară, sunt convins că trebuie să fie sub zero grade, poate vreo minus zece și probabil că am să mă aleg cu niște degerături, dar n-o să fie pentru prima oară. Odată, când am venit la dormitor, la tine, și tu ai coborât, aveai pe tine o fustă scurtă cu o curea pe șolduri, iar picioarele îți erau negre de la soare încât m-am mirat cum de te-ai bronzat atât de bine, și mai aveai pe tine un tricou cu guleraș bleumarin în dungi și se vedeau sânii frumoși și aveai cerceii și am știut că ți-i pusesei pentru mine și m-am ridicat și te-am sărutat imediat și tu te-ai dat înapoi și ai râs cu râsul ăla al tău, dar erai bucuroasă că făcusem asta chiar dacă era lume pe hol care poate că ne văzuse.

Mi-ai spus că ai să mă iubești întotdeauna. Cred că asta nu e valabil acum. Și prin urmare cineva nu poate promite să iubească pe cineva întotdeauna, pentru că niciodată nu știi ce se poate întâmpla, ce lucru îngrozitor ar putea face persoana pe care o iubești. Și cum e, să nu mai iubești pe cineva? Într-o zi îl iubești și în ziua următoare nu, pentru că l-ai văzut pe o bandă? Unde s-a dus toată iubirea aia?

Se duce toată dintr-odată, sau se duce pe bucățele cumplite, de fiecare dată când îți imaginezi banda, până când nu mai rămâne nimic? Așadar nu mă poți iubi, dar eu știu că am să te iubesc întotdeauna, chiar dacă nu ar fi trebuit să-ți promit că am să te iubesc întotdeauna, pentru că am făcut ceva ce, dacă te-aș fi iubit în minutul ăla, n-aș fi făcut, cu toate că nici măcar nu-mi pot aminti să nu te fi iubit și când nici măcar nu te gândești la cineva, totuși poți să iubești persoana aia, nu?

Îmi înțepenesc degetele încercând să scriu în carnețelul ăsta că nu mi-am luat notițe prea bune la matematică. Când răsfoiesc notițele de la început, văd că nu eram atent cum ar fi trebuit și mă întreb la ce mă gândeam în ziua asta sau în astalaltă, când ar fi trebuit să fiu

atent. Nici măcar nu știu ce înseamnă notițele astea. Dacă ar trebui să dau un test din ele, aș greși totul.

Dacă ar trebui să dau un test despre tine, însă, aș face totul bine. Aș ști exact cum miroși și cum îți place să fii sărutată pe gât, chiar dacă te face să râzi, și aș răspunde corect la toate întrebările despre cum îți place să faci dragoste, chiar dacă întotdeauna m-am gândit că ar mai fi multe de învățat și că avem să învățăm împreună. Chiar dacă ai vorbi cu mine și chiar dacă m-ai privi în ochi într-o zi, și nu m-ai lăsa vreodată, niciodată, niciodată să mai fac dragoste cu tine și asta m-ar ucide, așa că e mai bine să nu te mai văd niciodată, deși cred că și asta m-ar ucide.

Uneori mă gândesc la fata aia și la ce simte ea acum. Nu mi-a plăcut de ea înainte și nu îmi place de ea acum. Era deranjată și era flămândă și știa cum să ne facă pe noi să fim flămânzi și sunt uimit că nu ne-a fost deloc rușine. Nu știu unde a dispărut rușinea. Presupun că alcoolul o face să dispară. Cred că ăsta-i rostul băuturii, să facă să dispară toate sentimentele și gândurile și morala până când nu mai ești decât un trup care face ceea ce face un trup. Dar uneori mă gândesc la ea, era atât de mică, și mă întreb dacă ei îi este vreun pic rușine, trebuie să-i fie, numai dacă nu își poate aduce aminte și sper pentru binele ei că nu își poate aminti.

Gary

Miercuri, 25 ianuarie, adjunctul meu – Bernard Herrmann – și cu mine am răspuns la un apel telefonie pe care l-am primit de la tatăl unei eleve de la Academia Avery.

Tatăl a afirmat că fiica lui îi spusese că fusese violată de trei elevi, într-un dormitor de la Academia Avery, sâmbăta precedentă.

Victima avea paisprezece ani la acel moment și era în primul an la Academia Avery.

Mai târziu, fata a numit trei dintre elevii care fuseseră implicați în atacul sexual.

Adjunctul Herrmann și cu mine am plecat imediat la Academia Avery să stăm de vorbă cu directorul școlii, Michael Bordwin, să vedem dacă el putea să confirme informația pe care o aveam noi și să ne spună unde o puteam găsi pe presupusa victimă și pe cei trei băieți despre care se afirma că ar fi comis această infracțiune de atac sexual.

Băieții erau Robert Leicht, de optsprezece ani, Silas Quinney, de optsprezece ani, și James Robles, de nouăsprezece ani.

La acel moment, dl. Bordwin a părut a fi oarecum descumpănit de acuzație. A insistat să ne însoțească la intervievarea adolescentei care făcuse acele mărturisiri tatălui ei.

Am ajuns toți trei la dormitorul Upworth, la aproximativ douăsprezece după-amiaza și am găsit-o pe presupusa victimă într-o stare de ușoară agitație. Deși incidentul se petrecuse cu patru zile înainte, ea suspina necontrolabil.

Se afla în prezența colegei ei de cameră, Laura Stanton, de paisprezece ani.

Deși la început a fost agitată, presupusa victimă s-a oprit din plâns și a cerut să dea o declarație.

Dl. Bordwin a sfătuit-o să nu vorbească cu noi și să consulte un avocat înainte să mai facă vreun pas cu această acuzație, dar fata nu l-a ascultat.

Fata a spus că sâmbăta anterioară, pe 21 ianuarie, în jurul orei zece seara, fusese dusă într-o cameră din dormitorul Everett Hall de câțiva băieți din clasele mari. Acolo, i s-a dat o mulțime de alcool, așa încât în curând s-a aflat într-o stare de incapacitate mentală și fizică. Acela a fost momentul când a fost forțată să execute sex oral asupra unuia dintre băieți și a fost violată vaginal de un al doilea. Un alt băiat, care se afla în cameră, a participat în diverse moduri la eveniment.

Presupusa victimă a declarat apoi că, fără știința ei, incidentul fusese filmat de o a patra persoană din încăpere, al cărei nume, a spus ea, nu-l știa.

Noi am înțeles că ambii părinți se aflau pe drum spre Avery pentru a fi împreună cu fiica lor.

În timpul acestor afirmații, dl. Bordwin a părăsit încăperea.

După aceea, noi am informat-o pe presupusa victimă că ar avea nevoie să fie văzută de un medic, care ar trebui să o examineze.

Presupusa victimă a protestat, afirmând că evenimentul se întâmplase cu patru zile înainte și prin urmare nu ar mai fi nicio dovadă a presupusului viol. Am informat-o că asta este procedura poliției.

Adjunctul Herrmann a sunat pentru o ambulanță astfel ca tânăra femeie să fie transferată la Spitalul Regional Western Vermont, pentru a fi examinată. Atunci ea a început iarăși să plângă și a spus că trebuia să își aștepte părinții. Am informat-o că era în propriul ei interes să se supună și că noi aveam să îi informăm părinții unde se aflã ea.

Adjunctul Herrmann și cu mine am așteptat în camera de la dormitor – cu presupusa victimă și colega ci de cameră – până a venit ambulanța.

Adjunctul Herrmann și cu mine ne-am întors apoi la clădirea administrației, pentru a vorbi cu Michael Bordwin. El ne-a invitat în biroul lui. Pe masa de acolo erau două foi de hârtie liniată.

Dl. Bordwin ne-a informat că obținuse, mai devreme în cursul acelei zile, mărturisiri scrise de la doi dintre elevii implicați în presupusul viol. A adăugat că nu avusese de gând să le pună la dispoziția poliției înainte de a mai vorbi odată cu presupusa victimă. Am examinat mărturisirile scrise și le-am preluat. Erau de la Robert Leicht și James Robles. Când am întrebat despre Silas Quinney, mi-a spus că băiatul nu putea fi localizat.

Ne-am îndreptat spre Everett Hall, unde James Robles locuia ca elev intern. A întrebat care erau acuzațiile ce i se aduceau.

Comportamentul d-lui Robles a fost calm și puțin indiferent. I-am citit suspectului drepturile, iar adjunctul Herrmann i-a pus d-lui Robles cătușele. Suspectul a fost condus la mașina poliției, pe care o parcasem în fața clădirii administrației. Dl. Robles a mers fără să opună rezistență.

Adjunctul Herrmann și cu mine ne-am deplasat apoi la motelul Mountain View. Ni s-a spus de către manager în ce cameră aveam să îl găsim pe Robert Leicht. Am bătut la ușă și mama lui a deschis, lăsând să se vadă că Robert Leicht era așezat pe un pat. D-na Leicht a încercat să blocheze ușa. Dl. Leicht s-a ridicat de pe pat fără niciun fel de protest și, cu blândețe, a dat-o deoparte din ușă pe mama lui. L-am informat că se afla sub arest pentru presupusul atac sexual asupra tinerei femei în chestiune. I-am citit lui Robert Leicht drepturile, l-am îndepărtat de pe proprietatea motelului în cătușe și l-am urcat în mașina poliției, împreună cu James Robles. Niciunul dintre băieți nu s-a uitat la celălalt.

Cu băieții în custodie, ne-am întors cu mașina la secție, unde se află o cameră de detenție. Era atunci ocupată de John Bix, care fusese adus în acea dimineață, devreme, pentru contravenția de „beat și gălăgios”.

Dl. Bix a fost eliberat, deoarece nu este decât o singură cameră de detenție.

S-a decis ca adjunctul Herrmann să rămână la secție cu cei doi suspecți, iar eu să mă duc cu mașina la ferma familiei Quinney, pentru a-l aresta pe Silas Quinney.

Silas Quinney este nepotul meu.

Adjunctul Herrmann a declarat mai înainte, pentru a se introduce la dosar, că pe timpul cât eu am lipsit, presupușii suspecți, dl. Leicht și dl. Robles, nu au vorbit între ei.

Când am ajuns la ferma familiei Quinney, Anna Quinney se afla în locuință, tocmai sosită de la cumpărături. Când i-am spus de natura vizitei mele, d-na Quinney a părut șocată. A declarat că nu îl văzuse pe fiul ei de la masa de dimineață, de la ora șapte, aproximativ, în acea dimineață.

D-na Quinney s-a dus direct la telefonul ei celular și a încercat să îl sune pe fiul ei. Silas Quinney nu a răspuns la apel.

Am putut apoi obține de la d-na Quinney promisiunea că îl va aduce ea însăși pe Silas la secție, atunci când el se va întoarce acasă.

D-na Quinney a declarat că era sigură că era vorba de vreo greșeală, pentru că fiul ei era incapabil de acuzațiile aduse. Din moment ce o cunosc pe d-na Quinney ca fiind o persoană care își ține cuvântul, am părăsit apoi locuința și m-am reîntors la secția de poliție.

Irene

Am fost medicul rezident de serviciu la camera de gardă de la Spitalul Regional Western Vermont, în după-amiaza zilei de 25 ianuarie, 2006. Am examinat eleva de la Academia Avery pentru semne de viol și atac. Fala era extrem de supărată – planșete și gesturi – și la început a refuzat să fie examinată. Asistenta medicală de serviciu i-a explicat că pentru a putea face acuzații, în cazul că ea sau părinții ei decideau să facă asta, era necesară examinarea de către un medic. După un timp, fata a încuviințat, explicând că violul avusese loc cu patru zile înainte. A indicat că probabil nu avea să fie nicio dovadă rămasă.

În prezența asistentei de serviciu de la camera de gardă, am examinat fata, care a spus că avea paisprezece ani. Deși erau ușoare urme de contuzii în junii cavității vaginale, nu era nicio urmă vizibilă de fluid seminal în canalul vaginal. Asistenta de serviciu i-a administrat totuși îngrijirea standard pentru situații de viol.

Imediat după examinare și după ce fata se îmbrăcase, am încercat să vorbesc cu ea despre eveniment. Încercam la acel moment să îi evaluez starea emoțională, pentru a decide dacă era nevoie de vreo medicație. Deși supărată și tremurând din când și când, fata a părut destul de lucidă și a fost în stare să îmi înțeleagă întrebările și să îmi răspundă la ele. La un anumit punct, am făcut în mod intenționat o mică glumă, care a produs un scurt zâmbet. Nu am oferit niciun fel de medicament. Fala a spus în mod repetat că evenimentele serii în discuție erau „oribile, oribile" și că nu voia să vorbească despre ele. De vreme ce ea însăși nu era sub arest și nici nu trebuia interogată, i s-a permis să își folosească telefonul celular pentru a suna o prietenă, care să vină să o ia de acolo. Am înțeles că părinții ei erau în drum spre școală pentru a fi împreună cu ea.

Doar după aceea, la puțin timp înainte de data fixată pentru proces, am aflat că rezultatele unui examen de rutină al sângelui, administrat în acea după-amiază, au indicat că nivelul de alcool în sânge al fetei la acel moment fusese de 0,028. Victima nu îmi mirosise a alcool atunci când o examinasem, dar notasem în raport nepotrivirea dintre starea ei emoțională și durata timpului scurs de la presupusul viol. Cu alte cuvinte, cu toate că evenimentul se întâmplase cu patru zile înainte și deși se prea poate să fi fost profund afectată de el, ea reacționa fizic de parcă el tocmai avusese loc. Nu aveam suficientă experiență cu victimele de viol pentru a ști dacă acesta era un comportament obișnuit, dar este posibil ca volumul de alcool din organismul ei să fi fost responsabil pentru ceea ce a părut a fi o stare emoțională exagerată.

Noelle

Silas ar trebui să vină să mă întâlnească în sala de mese. Mâine avem școala de sâmbătă, așa că deseară va fi sală de studiu obișnuită, de la opt până la zece. Silas și cu mine nu avem timp decât până la opt, ca să fim împreună. Două sau trei seri pe săptămână avem aceste două ore și tot nu ne sunt suficiente. Nu sunt niciodată suficiente.

Aștept pe hol, în fața ușilor duble ale sălii de mese. De obicei, Silas și cu mine intrăm împreună și ne luăm tăvile și le plimbăm pe suportul din bare metalice. Îmi este foame, pentru că am mâncat devreme la prânz. Chiar mă doare puțin capul, de la foame. Trebuie să mă duc la baie, care se face din hol, dar nu mă duc, pentru că nu vreau să pierd imaginea lui Silas intrând pe ușă.

Aștept până la 6:45 și știu că, dacă nu intru înăuntru în minutul ăla, sala de mese se închide și n-am să mai mănânc nimic pentru seară. Durerea de cap s-a înrăutățit și sunt puțin îngrijorată. Silas nu întârzie niciodată. Poate o dată sau de două ori, după un antrenament lung, întârzie cinci minute și dă buzna pe ușă, uitându-se după mine, gâfâind de la alergarea întregului drum de la sala de sport. În seara asta, Silas nu e deloc, gâfâind sau nu.

*

Îmi pun salată și supă pe tavă și o duc la o masă. Aproape toată lumea a terminat de mâncat. Îi văd pe băieții din echipa de baschet cum își iau tăvile, care se revarsă de farfurii, pahare, coji de banane și aripi de pui, și le duc la zona de reciclare. Vreau să îi întreb dacă

știu unde este Silas, dacă știu de ce a întârziat, dar îmi e prea rușine. Îmi e rușine că mănânc singură.

Sun la Silas acasă la opt fără cinci. Răspunde tatăl lui și spune că Silas nu a venit acasă pentru masă de seară. Silas i-a spus mamei lui că mănâncă împreună cu un prieten și deși cred că eu sunt prietenul ăla, nu spun nimic.

De la opt la zece, elevii nu pot să dea sau să primească telefoane.

La zece și un minut îl sun pe Silas pe celular. Nu răspunde. Îi trimit un text, dar nu răspunde nici la el. În cele din urmă, sun iarăși acasă la el. Răspunde tatăl lui. Silas este în pat, doarme. A avut un antrenament obositor. Vreau să îl trezească pe Silas?

Nu, spun. *Nu, nu vreau.*

Dimineața următoare nu îl văd pe Silas nici pe hol, nici pe aleile dintre clădiri. Nu avem aceleași materii. Eu sunt o elevă ceva mai bună decât el – o chestiune despre care încerc să nu vorbesc niciodată. Mă duc la sala de sport mai devreme, să văd dacă îl pot prinde înainte de meci și să-l întreb ce a pățit aseară. Am decis că probabil nu se simțea bine și s-a dus direct acasă, să se culce. S-a simțit atât de rău, presupun, încât a uitat să mă sune.

Când ajung la sala de sport, Silas este deja pe teren cu ceilalți jucători. Exersează ridicări și aruncări de trei puncte. Aleargă mai tare decât ceilalți băieți, ca și cum nu ar vrea să se mai oprească și să treacă direct prin pereții acoperiți cu plăci de gresie. Stau la marginea terenului, așteptând să mă observe.

Este nervos, decid. Este un meci important.

Mă așez în primul rând, conștientă de ceilalți copii care vin și umplu locurile din spatele meu. Mă uit după domnul Quinney la locul unde se așază el de obicei, dar nu-l zăresc. Silas vine la banca jucătorilor, chiar în fața mea, și iarăși pare să nu mă vadă. Știu că este un lucru rău să distragi un jucător când antrenorul vorbește cu echipa, așa că mă las pe speteaza scaunului. Cu siguranță, după meci, Silas mă va aștepta.

Silas este ca un animal pe teren. Nu mă pot decide de care fel, pentru că niciunul nu se mișcă așa cum o face Silas, iar animalele abia dacă par supărate vreodată. Pășesc furișat, da. Umblă cu viclenie, da. Dar supărate, nu. Silas e supărat. O simt venind dinspre el în valuri. I-o pot vedea în ochi. Știu că ceva este foarte rău și încerc să ghicesc ce este. Este supărat pe antrenorul Blount? Este supărat pe tatăl lui, ceea ce explică de ce dl. Quinney nu este la meci? Sau e Silas, cumva, într-un fel ciudat, supărat pe mine?

Cu colțul ochiului, văd o minge făcând un cerc spre tribune. Lovește o femeie în obraz și o doboară peste banchetă. Ea întinde o mână, încercând să-și recapete echilibrul, și o altă femeie o prinde. Pentru o secundă, se face liniște. Toată lumea s-a ridicat în picioare, privind în direcția femeii care a fost lovită. Oamenii murmură numele lui Silas. Femeia este condusă pe coridor de dl. Bordwin, directorul școlii noastre, care trebuie să fi fost așezat lângă ea.

Când mă întorc spre teren să mă uit după Silas, el este deja dus.

Rasheed

Rasheed și-a aruncat încă o dată privirile asupra scrisori i deschise pe biroul lui ticsit și, pentru un moment, a simțit o străfulgerare de interes, o dorință de a spune ceea ce voise să spună cu aproape doi ani în urmă. Și-a făcut rapid impulsul să moară. Nu era din cauză că le-ar fi purtat cercetătorilor de la Universitatea din Vermont vreo umbră de dușmănie; era pur și simplu pentru că nu dorea să fie nevoit să se gândească la scandal. Nu dorea să simtă mânia. Trecuse mai departe. Baschetul rămăsese undeva în urmă. Făcuse parte din viața lui, ca un braț pe care îl avusese cândva, dar îl pierduse într-un accident. Nu voia să fie tipul care să umble Iară o mână, ca să-l întrebe toată lumea ce pățise cu ea.

Dar amintirile îl iritau totuși: nedreptatea, demiterea antrenorului, restul programărilor anulate. Rasheed fusese în anul trei și, fără posibilitatea de a juca, a găsit că nici chiar școlile mai mici nu avuseseră ocazia să-l observe. În nebunia care a urmat scandalului, Rasheed se dusese acasă în Carolina de Nord, ca să discute cu tatăl lui. Medic de familie în Greensboro, tatăl lui Rasheed îl îndemnase să se ocupe de științe pentru a se pregăti de colegiu și, posibil, facultatea de medicină. Rasheeed avea note bune, dar nu excepționale, în primul rând pentru că pusese atât de multe ore în baschet. Când s-a reîntors în Vermont, trebuind să treacă prin porți încuiate, avusese alte planuri decât în toamnă.

Rasheed și-a trecut rucsacul peste braț, a părăsit dormitorul colegiului și a luat-o în sus pe deal pentru prima lui oră de după pauza de prânz. Shakespeare era ușor pentru el, dat fiind că cele mai multe dintre materiile lui erau dintre științe. În ciuda laboratoarelor oribile, Rasheed se descurca bine cu acestea. Când a ajuns în vârful pantei, s-a întors și s-a uitat lung la panorama

orașului Boston, care, spera el, avea să aibă un loc și pentru el cândva. Nu credea că avea vreo șansă la școala de medicină de la Harvard, dar i se spusese de către îndrumători că Școala de Medicină a Universității Tafts sau Școala de Medicină a Universității Boston îi puteau fi accesibile.

Aproape fiecare băiat pe care Rasheed îl întâlnise la dormitor în primele patru săptămâni de colegiu în acea toamnă presupusese că, datorită înălțimii și culorii, avea să joace baschet pentru Tafts. La început, a trebuit să se eschiveze de la zeci de invitații neoficiale la meciuri de selecție. De fapt, Rasheed nu jucase decât o singură dată de când sosise în campus: în sala de sport, de unul singur, exersând rutine și aruncări de trei puncte. Îi plăcea să simtă mingea în mâini, dar experiența îl lăsase golit și cu puțin regret pentru sine însuși, ceva de care îi promisese tatălui său că avea să se ferească. Când avea să-și obțină diploma de medic, îi spusese tatăl lui, avea să-și poată permite o zi, poate două, pentru a se bălăci în milă față de propria-i persoană. Până atunci, calculase tatăl său, lui Rasheed nu avea să îi mai pese.

Rasheed a ajuns devreme la oră. A rămas în fața clădirii din cărămidă roșie a Departamentului de Engleză, deși era noiembrie și era rece și nu avea pe el decât un trening. Dar întreaga lui înălțime era în picioare, iar ele se înghesuiau sub pupitrele mici, astfel că până la terminarea orei, Rasheed abia își mai putea îndrepta genunchii. Pentru a evita asta, încerca să nu intre în clasă decât în ultimul minut, ceea ce știa că unii profesori interpretau ca fiind o reținere din partea lui Rasheed, sau chiar o insolență, dar așa trebuia să fie.

La naiba cu scrisoarea, s-a gândit, râcâind cu bocancul în sus și-n jos pe marginea treptei de piatră.

Echipa știuse că Academia Faye avea să fie o competiție dură și că antrenorul era nerăbdător să le facă o evaluare. Dacă reușeau să îi bată pe Faye, poate erau în stare să îi bată pe cei de la Academia

Vermont, mai târziu, pe parcursul sezonului, iar apoi să meargă până la capăt, în campionat. Trecuse mult timp de când Avery nu mai avusese un trio extraordinar ca J. Dot, Rob și Silas. Rasheed devenea rapid aproape la fel de valoros, la fel ca și prietenul lui cel mai bun, Irwin. J. Dot ridica nivelul meciului și Rasheed, cu toate că nu-l prea plăcea pe tip, îi urmărea fiecare mișcare; știa că avea de învățat de la elevul postliceal. J. Dot prelua toate mingiile care săreau din panou și arunca puternic la coș. Era arogant pe teren, avea mai multă aroganță decât văzuse Rasheed vreodată la un băiat alb.

De la bun început, meciul cu Faye nu mersese bine pentru Avery. Au aruncat mingea departe de patru ori, o dată afară din teren. Erau nervoși și antrenorul le-a spus să se mai calmeze. Faye juca excepțional în apărare, ținându-i pe cei de la Avery captivi într-un joc pe jumătate de teren. Silas își rata aruncările de trei puncte și Rasheed vedea că pe măsură ce rata mai mult, Silas era tot mai frustrat. O dală, Rob a alunecat pe podea și a pierdut mingea. Atunci Irwin a blocat două aruncări consecutive ale celor de la Faye. Rasheed s-a băgat la mingea respinsă din panou și a marcat două puncte din deposedări succesive – aruncări frumoase, fără inel – și Avery, pentru prima oară în tot meciul, a avut avans de un punct. Îi auzea pe suporteri înnebuniți în tribune. Mai erau trei minute din repriză. Dacă Avery reușea să intre la vestiare cu un avans de patru, chiar cinci puncte, Rasheed știa, echipa avea să câștige. Îi trebuia echipei aproape întreaga primă repriză ca să se așeze, să-și găsească ritmul, dar când o făcea, câștigau. Se întâmplase atât de des sezonul trecut și acesta, încât devenise aproape o necesitate psihologică pentru jucători: Avery trebuia să aibă avans până la pauză.

După ce Faye a terminat o întrerupere scurtă, Rob a deposedat cu mai puțin de un minut înainte de pauză. I-a pasat lui Silas, care a marcat imediat. Tribunele lui Avery au înnebunit. Când mai erau poate vreo douăzeci de secunde, Silas a deposedat iarăși și a

încercat încă un trei puncte. Mingea s-a înălțat, apoi a părut să moară în aer. A căzut la podea ca umplută cu alice. Silas se blocase. Nu făcea asta aproape niciodată. Rasheed a blocat o aruncare și, cu câteva secunde înainte de final, l-a auzit pe Silas strigând după minge. Gândindu-se că Silas voia să se răscumpere înainte de sonerie, Rasheed i-a pasat lui. Silas a ținut mingea prea mult – suporterii țipau, *Aruncă! Aruncă!* – s-a întors cu spatele la coș și a aruncat-o în tribune. Lui Rasheed nu îi venea să creadă ceea ce tocmai văzuse.

Mingea a lovit-o pe o femeie în față. Echipa s-a uitat cum suportera lovită era dusă din tribună. Arbitrul l-a scos pe Silas din joc și l-a trimis la vestiar. Rasheed își amintea că și-a aruncat privirile spre Irwin și privirile li s-au încrucișat, întrebându-se unul pe celălalt ce naiba se petrecea. Amândoi știau că Silas aruncase mingea aceea în tribună în mod intenționat. Niciunul dintre ei nu mai văzuse așa ceva. Soneria a anunțat sfârșitul primei reprize și ci s-au îndreptat spre vestiar, dar Silas nu era acolo. Rasheed s-a întrebat dacă nu cumva Silas ieșise pur și simplu afară din clădire, în ianuarie, în tricoul fără mâneci și șortul de baschet.

Repriza a doua, Iară Silas – cu echipa efectiv decapitată – nu a fost decât un fiasco. Echipa gazdelor a ieșit pe teren complet moartă. Avery nu reușea să țină mingea, iar Faye a câștigat la o diferență obscenă.

*

Două zile mai târziu, într-o luni seara, colegul de cameră al lui Rasheed l-a chemat pe acesta când a intrat în cameră, după masa de seară.

— Ia uită-te puțin la asta, a spus Shawn.

Rasheed și-a aruncat ochii pe ecranul computerului lui Shawn și a văzut ceva ce aducea a pornografie.

— Ce te uiți la porcăriile astea?, l-a mustrat el.

— Nu, serios, a spus Shawn. Ăsta nu-i un dormitor de la Avery?

Rasheed s-a aplecat peste umărul lui Shawn și s-a uitat la ceea ce părea a fi o mică porțiune dintr-un film de amator. A văzut pantofi de sport pe dușumea. Putea fi un dormitor de la Avery. Cel care pusese filmul pe YouTube blocase fețele, deși acțiunea se vedea destul de bine. Era pe punctul de a se îndepărta, când a observat cămășile de pe podea – flanelul verde al lui Silas și jacheta de trening a lui J. Dot, cu mânecile tăiate imediat deasupra cotului. Rasheed a privit spre tavan. A știut chiar în acel moment că se terminase cu baschetul.

Nu a putut împiedica articolele din presă care blamau întreaga echipă. Atunci a fost când voise el cel mai mult să se exprime, să se apere. Dar tatăl lui recomandase prudența. *Treci mai departe,* spusese el. *Au să răstălmăcească ce spui. Taci din gură.* Așa că Rasheed a tăcut, chiar și când l-au dat afară pe antrenor și au anulat restul sezonului. Chiar și când ziarele au scris despre „aerele" echipei sau „firul roșu al ilegalităților" din sânul ei. Rasheed se mira cum putea cineva să scape fără să pățească nimic atunci când scria ceva care era complet fals, dar reporterii puteau.

Rasheed s-a uitat încă o dată la panorama orașului Boston și când a făcut asta, și-a văzut profesorul urcând dealul, cu capul în piept împotriva vântului care arunca asupra campusului rafale de sfârșit de toamnă și de iarnă. Rasheed s-a strecurat pe ușă și a intrat în sala de clasă. Se întreba uneori ce se întâmplase cu J. Dot și Rob. Nu ținuseră legătura. La început, Rasheed fusese afectat că Irwin nu îi răspundea la telefoane. Rasheed s-a pliat ca să încapă în micul pupitru din lemn. Sub poza lui din catalogul studenților din primul an scria Academia Avery. Băieții încă îl mai întrebau despre scandal. Până și unii dintre profesori îl luaseră deoparte ca să obțină informații din interior. Rasheed se întreba dacă această curiozitate avea să dispară vreodată. Și nu era el singurul care fusese scos de pe

făgașul lui, se gândea în timp ce își scotea cartea din rucsac. Ce făceau Irwin și Jamail și August și Perry? Nimeni dintre cei care fuseseră în echipă în anul acela, nici măcar copiii promițători din primul an, nu avea să mai aibă vreodată ocazia să joace baschet la colegiu. Patru, cinci băieți posibil de viitor puși la pământ. Dacă echipa începea chiar acum să se ridice iarăși, Jacob și mai cum l-o fi chemat ar fi în ultimul an acum și era prea târziu, după o asemenea pauză lungă, să atragă atenția vreunui căutător de talente. Rasheed se întreba unde scria că o școală, sub presiune, putea face asta echipei și antrenorului ei fără măcar să-și ceară scuze. Pentru că Rasheed cu siguranță nu primise nicio scuză.

Dar nu avea să se mai gândească la asta, pentru că nu făcea decât să-l stârnească. Când avea să se întoarcă la dormitor, o să arunce scrisoarea cercetătoarei – să o scoată din camera lui. Indiferent despre ce era, scrisoarea nu îl mai interesa. Avea alte lucruri în viață la care să se gândească acum. Avea treabă de făcut.

Anna

Am văzut scrisoarea. Ai lăsat-o pe masă. De ce ai făcut asta, să lași ceva care să îmi aducă aminte? Tu nu faci așa ceva. Am văzut-o când am coborât după apă. Am văzut câteva cuvinte și am știut. Alții care vor să vorbească despre Silas.

Ai să o suni, pe cercetătoarea cu numele de Jacqueline?

Stau în pat și mă uit la tavan. Aș vrea să nu fi văzut scrisoarea. Cum de ai putut să fii atât de neatent – tu, care de obicei ești atât de atent? Ai fost întrerupt de telefon? Te grăbeai să ieși pe ușă?

Încerc să mă gândesc la tavan, la structura casei din spatele pereților din ipsos și a zugrăvelii, la felul în care bârnele nevăzute și plăcile se înalță spre vârf. Stau întinsă pe cuvertura albastră, cea pe care am făcut-o după nunta noastră. Nu-mi pot aminti că am făcut-o. Nu vreau să îmi amintesc nunta.

Sunt zile când nu fac decât să-mi aduc aminte.

*

Nu vorbim niciodată, tu și cu mine. Spunem mici frânturi de fraze o dată sau de două ori pe săptămână, întrebări, în general, sau afirmații. *Am făcut o musaca pentru cină. Mi-ai văzut cizmele maro?*

Mă ridic și trag cuvertura și cearșaful de deasupra și mă târăsc în pat. Dau câțiva pumni în perna moale ca să o umflu și mi-o modelez în jurul părului și a feței. Ai să-i spui cercetătoarei de la Universitatea Vermont, așa cum nu ai spus niciodată ziarelor, așa cum nu mi-ai spus niciodată nici măcar mie, *Totul s-a întâmplat din cauza soției mele?*

Nu o vei face. Nu mi te pot imagina spunând un asemenea lucru.

Dar este adevărat și ai dreptul să o spui. Totul s-a întâmplat din cauza mea.

Totul s-a întâmplat pentru că eu am vrut.

Cu cât e mai simplu să nu ai nicio amintire despre crimă. Despre crime, repetate. Am încetat să mai întreb de ce. Nu este o întrebare la care se poate răspunde.

Eram singură și am vrut.

Nu, asta nu-i adevărat. Nu eram singură. Te aveam pe tine și pe Silas. Dar tot am vrut.

A fost obscen să vreau asta.

*

M-am uitat cum tehnicianul de urgențe medicale l-a scos din mașină – Volvo-ul ăla solid care a refuzat să se îndoaie, chiar și sub forța cumplită a răsturnării. A încercat să se ridice în picioare, dar nu l-au lăsat. I-am urmărit cum l-au pus pe o targă și l-au împins pe șine în ambulanță. M-a deranjat că nici măcar nu știam cum îl chema. După aceea, în ziar, i-am văzut numele. Gary a fost cel care mi-a spus că era de la școală.

Dacă nu ar fi venit înapoi ca să-și ceară scuze și să se ofere să plătească stricăciunile, aș fi uitat cu totul despre el? Ar fi devenit întinderea mâinii pentru a-l prinde de braț unul dintre acele mici lucruri care par drăguțe sau semnificative pe moment, dar care se uită chiar mai înainte să intri înapoi în casă?

Am știut în ziua în care s-a întors ca să plătească daunele că voiam să-l văd iarăși. Nu a fost o adevărată dorință. A fost o serie de întrebări și de răspunsuri, care a părut a se îndrepta într-o anumită direcție. Am cerut să vizitez școala.

Eu sunt răspunzătoare pentru că Silas s-a dus la școală. Tu nu ai vrut asta. Nu ai vrut să se ducă.

Luni de zile, am crezut că o făceam pentru Silas.

Nu era adevărat. Am făcut-o pentru mine însămi.

Îmi amintesc vizitele lui. Îmi amintesc cravata și cămașa lui albastră din poplin. Haina întotdeauna scoasă și așezată cu grijă pe spătarul scaunului de bucătărie, chiar și când era răcoare. Mirosea a lămâie verde și uneori a transpirație când stăteam împreună, uitându-ne peste aplicații, iar mai târziu vorbind despre asociația părinți-profesori. Încă și mai târziu, a venit la cină.

Odată, după ce fusesem în pat împreună, i-am luat cămașa de pe jos și i-am inhalat mireasma. Numai să ating cămașa aia fusese, ani de zile, singura mea fantezie concretă.

A venit cu vin. M-am întins peste masă și i-am acoperii mâna. A fost șocat. Am văzut asta. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, apoi au alunecat în lături. Eram băuți, sau eu eram băută. Altfel n-aș fi avut curajul să îl ating. Dar am fost bucuroasă că o făcusem. Încă o mai pot simți, pielea aspră a mâinii lui, încheieturile noduroase ale degetelor, degetele calde. M-am retras.

El a sunat și am știut că avea să se întâmple.

Mi-a fost teamă? Mi-a fost, în vreun moment, teamă de consecințe?

În după-amiaza aceea l-am așteptat, urmărind cum soarele, coborând, înroșea câmpurile, desenând pe cerul albastru închis silueta precisă a munților. Eram fericită atunci. Am deschis ușa imediat ce a pus piciorul pe veranda din spate. Purtam un pulover gri și o bluză neagră. Nu m-a îmbrățișat imediat și am știut că și el era emoționat, l-am luat paltonul și, ca întotdeauna, și-a dat jos de pe umeri haina lui sport și a așezat-o pe scaunul din bucătărie. Părea a fi calm și în așteptare. Așa cum fusese în mașina răsturnată

pe dos. Cutia cu vinul rămas era pe dușumea, lângă masă.

*

Poți să rămâi?, am întrebat.

Am văzut confuzia de pe chipul lui. Și-a pus mâinile la șolduri și s-a uitat în direcția mașinii lui, ca și cum ar fi putut avea să se ducă în locuri importante. Dar am știut că va rămâne.

— O ceașcă de ceai?, am întrebat. Un pahar de vin?

— Niciodată nu spun nu unui pahar de vin roșu bun.

A fost o ușurare pentru amândoi să trecem peste asta.

A luat sticla din mâna mea și mâna îi era sigură. Am luat o gură. Apoi i-am aruncat o privire, am văzut că zâmbea la mine. Trecuse mult timp de când nu mai văzusem o asemenea expresie iubitoare pe chipul vreunui bărbat.

— Spune-mi despre cum a mers seara, a zis.

Nu mi te puteam imagina pe tine, soțul meu, fiind interesat de mersul asociației părinți-profesori. Dar nu de asta am făcut-o. Nicidecum. Nu-mi păsa că nu-ți păsa. A fost numai pentru că am vrut.

*

Vocea mi-a tremurat când am vorbit și am încercat să o aduc sub control. Am avut un impuls brusc și înspăimântător de a plânge.

Mi-am strâns buzele ca să mă împotrivesc nevoii. El s-a ridicat și a venit înspre mine.

M-am ridicat de pe scaun. Mi-am lipit mâinile de pieptul cămășii lui. Nu ca să-l depărtez de mine, ci pur și simplu ca să îl ating. M-a sărutat. M-am lăsat spre el.

— Riscul pentru tine este extraordinar, a spus.

— Ai spus asta aseară.

— O spun din nou.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu încerca să mă faci să mă răzgândesc.

M-a sărutat iarăși.

— Suntem în siguranță aici?, a întrebat.

— Owen este plecat, iar Silas are antrenament, am spus.

Știu acum că acele șapte cuvinte au fost cele mai perfide din viața mea. Premeditarea implicată. Plănuirea. Imaginarea. Totul mărturisit. Totul dezvăluit.

*

Și-a băgat mâinile în părul meu și mi l-a ridicat deasupra capului, surprins de greutatea lui. Mi-a cuprins un sân în palmă. Mi-am lăsat

capul pe un umăr și el m-a sărutat pe gât.

M-am tras înapoi. Mi-am adus părul în față, pe piepții puloverului, și mi-am trecut degetele prin el. Mă gândeam: *Pot opri asta acum.*

Uite, acela a fost momentul când am făcut lucrurile să se întâmple.

Am urcat scările și fusta mă mângâia pe picioarele goale. Închisesem ușa la dormitorul pe care tu și cu mine îl împărțeam pe atunci, dar uitasem să închid ușa la camera lui Silas. Putea să fi văzut patul netăcut al lui Silas, posterul cu Lebon James de pe perete. L-am dus în camera de oaspeți. L-am privit cum o cercetează cu privirile, patul dublu acoperit cu cuvertura cu imprimeu floral, comoda cu mileul pe care l-a croșetat mama mea. Am prins o scurtă imagine a mea însămi în oglinda de deasupra comodei și mi-am îndreptat umerii. M-a întors și am pășit în spatele lui, ca să închid ușa.

Mi-am dat jos fusta și puloverul. Avem pe mine un furou alb. Am văzut pe chipul lui pentru prima oară aceeași dorință care știam că era și pe chipul meu. În timp ce eu m-am apropiat de pat, el și-a dat hainele jos.

„Te-am plăcut din primul moment când te-am văzut!”, spusese la telefon.

Sub cuvertură și între cearșafuri, ne-am apropiat unul de celălalt. Eram încă în furou, iar el era în boxeri. M-am cuibărit la umărul lui, bucuroasă că nu îmi putea vedea fața. Picioarele noastre și-au găsit îndoitura genunchilor de parcă am fi fost căsătoriți de mult timp.

Ne-am mișcat încet la început. Mi-a trecut peste umăr breteluța furoului și s-a jucat cu sfârcul meu. Fiorul care s-a înălțat prin mine a fost rapid și brusc. M-a atins ușor între picioare. A trecut deasupra mea, încă mângâindu-mă, iar eu am întins mâna spre el. Cred că a scos un sunet ca un suspin. Sau poate că a fost în altă după-amiază când a suspinat. Uneori mă surprindea când mă pătrundea și eram eu aceea care să suspine. Era liniștit. Eram liniștită.

După aceea, când el stătea între veghe și somn, cu brațele în jurul trupului meu pe jumătate îmbrăcat, îi trăgeam păturile peste umeri. Uneori în încăpere era Irig. A fost septembrie, octombrie, noiembrie, înainte de Ziua Recunoștinței, iar apoi a fost decembrie și apoi a fost ianuarie. Prin ferestrele dormitorului vedeam pădurea de crengi de copaci, mai târziu de ramuri cu zăpadă pe ele. În colț era o mașină de cusut care aparținuse mamei mele. Eram conștientă de trecerea timpului. Eram soție și mamă, acut conștientă de momentul când tu și Silas aveați să ajungeți acasă. În fiecare după-amiază când îl duceam în camera de oaspeți, mă asiguram că pleca înainte ca vreunul dintre voi să intre pe alee. Aveam nevoie de timp ca să fac patul, să îmi fac baie. Eram atentă să nu mă ud pe păr, altfel voi v-ați fi mirat de ce găsisem că era nevoie să îmi fac duș după-amiaza târziu.

Perfidia mea a fost fără margini. Fără sfârșit. Eram conștientă de dorință și înșelare, dorința ieșind întotdeauna câștigătoare. Deși uneori mă gândeam la soția lui, nu i-am pus niciodată nici măcar o singură întrebare. Nu voiam ca el să-i pronunțe numele. Până la urmă, ar fi trebuit să vorbim despre tine și despre soția lui, dar nu am mai avut timp. Timpul nu ne-a mai ajuns. Timpul ne-a dat de gol și ne-a pedepsit.

Îți aud camioneta pe alee. Ai să intri și ai să vezi scrisoarea

deschisă pe masa de bucătărie și ai s-o pui repede deoparte. Îți aud pașii pe veranda din spate. Deschid gura și mușc adânc din pernă. Îmi umplu gura cu perna, ca să nu îmi auzi țipătul.

Mike

Mai târziu, s-a gândit că probabil ațipise. Fusese de mai bine de o duzină de ori la casa Annei de când tăcuseră dragoste pentru prima oară. Uneori se gândea că acestea erau cele mai importante zile din viața lui. Da, ațipise, pentru că își amintea că se trezise cu o tresărire, ca înghiontit, din cauza unui zgomot nelalocul lui.

— Mike, a spus Anna de lângă el.

Sunetul în sine nu fusese decât un clinchet, ca al unor chei căzând într-o farfurioară, într-o cameră îndepărtată, dar o făcuse pe Anna să înțepenească în brațele lui. A auzit apoi sunetul de ventuză care se desprinde, al unei uși de frigider.

Mike s-a gândit că oricine avusese vreodată un adolescent putea fi obișnuit cu scena. Băiatul, care abia dacă observase prezența mașinii directorului școlii pe alee, trece în viteză prin ușa bucătăriei, își lasă cheile să cadă în aceeași farfurie din sticlă în care le lasă întotdeauna. Deschide ușa frigiderului, uitându-se după o cutie de lapte sau de suc, ca să bea. Întotdeauna este însetat imediat după antrenament. Și deși antrenamentul a fost astăzi scurtat datorită întâlnirii la care trebuia să participe antrenorul, setea este totuși prezentă. Poate băiatul intenționează să-și facă un duș și apoi să plece să o găsească pe prietena lui. Poate va lua masa de seară în sala de mese, cu prietenii lui. Fără ca măcar să se gândească unde ar putea fi mama lui și directorul școlii – în camera de zi, probabil, verificând documentele – băiatul dă colțul în forță, dintr-o mișcare, și o ia în sus pe scara abruptă, câte două trepte odată.

Mike a ascultat cu groază cum Silas a urinat la baie. A auzit cum băiatul a dat drumul la apă la chiuvetă, probabil ca să-și spele transpirația de pe față. Mike și l-a imaginat în pantalonii scurți de mătase, din echipamentul de baschet, și un tricou din bumbac și s-a

întrebat dacă avea să intre în cadă, sa facă un duș. Dacă da, Mike putea să își facă și el mișcarea. Sau era posibil ca asta să nu fie decât o oprire scurtă din drumul lui Silas, care avea să fie în curând plecat.

Nu a știut ce anume i-a dat de gol. Poate a fost faptul că ușa de la camera de oaspeți era închisă.

— Mami?, a strigat Silas ezitant.

Anna își trăsese deja furoul peste cap. Își trăsese și puloverul deasupra și acum se lupta să intre în fustă. Mike a văzut că-și uitase pantofii.

Anna a deschis ușa de la camera de oaspeți, a pășit afară și a închis repede ușa, dar nu înainte ca Mike să apuce să întrezărească o bandă îngustă, îngrijorată, dintr-un chip.

Glasul lui Silas era ridicat. Al Annei căuta să-l domolească. Silas punea întrebări. Anna le răspundea cât putea ea de bine. Silas a început să țipe. Anna a încercat să se țină tare pe poziție.

— Ți-o tragi cu dobitocul ăla?, l-a auzit Mike pe Silas țipând. *Ți-o tragi cu dobitocul ăla?*

O ușă s-a trântit. Aproape imediat, s-a deschis iarăși, izbindu-se cu clanța de perete.

— Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Silas a țipat repetat, strigătul coborând în spirală pe scări și ieșind pe ușă, până când Mike nu l-a mai auzit decât prin geamul subțire al ferestrei de la camera de oaspeți. A auzit mârâitul grav al motorului lui Silas și scrâșnetul pietrișului când băiatul a accelerat.

Mike s-a îmbrăcat rapid și a pășit afară din cameră, pe palierul scărilor. Ușa de la dormitorul soților Quinney era închisă. Poate Mike doar și-a închipuit că o aude pe Anna plângând, pentru că acum și-o imagina stând pe marginea patului conjugal, cu palmele apăsate puternic pe o cuvertură croșetată. Este cât de nemișcată se poate ea ține. Abia dacă mai respiră.

Owen

Owen stătea acolo, gândindu-se. Fata aia a lui, Noelle aia, ea a sunat. Owen i-a auzit îngrijorarea din voce. Stătea acolo și se gândea, *Poate s-au certat. Silas să nu mănânce acasă. Să se ducă direct sus, în camera lui. Poate s-au dondănit puțin.*

După cel de-al doilea apel, Owen a urcat scările și a ciocănit la ușa lui Silas. Trebuia să le respecți intimitatea.

Silas nu a răspuns.

Owen a crăpat ușa. Deși era întuneric, a văzut că fiul lui stătea cu ochii deschiși. Owen i-a spus numele. *Silas.*

El nu a răspuns. Owen a pășit înăuntru.

Fata asta a ta, a spus. *A sunat.*

Silas nu a spus nimic.

Ți-e rău?, a întrebat Owen.

Silas a spus nu, dar Owen a auzit în cuvânt, în acel singur cuvânt, că Silas plângea.

Owen a lăsat ușa puțin deschisă, să lase înăuntru ceva lumină.

Buza de sus a lui Silas era toată plină de muci și pleoapele îi erau umflate. Owen a spus, *Nu înțeleg. Te-ai certat cu fata aia?*

Owen nu știa de ce nu îi spusese pe nume. Îi știa numele. Noelle. Ar 1'i putut să îl spună cu voce tare.

Silas a clătinat din cap. L-a clătinat violent, dar era și epuizat. Era obosit de la plâns.

Ce este, fiule?, a întrebat Owen. Nu, nu a spus cuvântul *fiule.* Dar își dorea să-l fi spus.

Ce este?, a întrebat Owen.

Silas și-a încleștat dinții și buzele i s-au deschis și s-au întins, ca o gaură. Ochii i s-au închis strâns, ca niște linii.

Owen a urmărit asta întâmplându-se, până când chipul lui Silas

s-a destins. Silas s-a uitat la Owen. *Du-te de aici, tată,* a spus. *Du-te.*

Owen știa destule ca să nu se bage peste orice va fi avut un băiat de dat afară din el. Dacă fata aia, Noelle, o terminase cu el, Silas suferea și Owen nu putea face nimic în legătură cu asta. El nu era deloc bun la sfaturi, cum era Anna. Nu că vreun cuvânt ar fi putut rezolva durerea lui Silas.

Owen a stat prea mult în ușă. Nu putea ajuta, dar voia să fie de ajutor.

Du-te de aici, a spus Silas iarăși.

Cuvintele încă îi mai sunau lui Owen în urechi. Chiar și acum.

A închis ușa și a rămas în fața ei, ascultând. Pentru ce, nu știa. Pentru ceva.

În spatele lui Owen, Anna a deschis ușa de la dormitorul lor. Crezuse că își făcea o baie, dar ea era încă îmbrăcată în hainele pe care le avusese la cină.

Owen, a spus ea.

Știi ce s-a întâmplat?, a întrebat Owen, arătând cu degetul mare înapoi, peste umăr.

Anna și-a pus mâinile la ochi. A început să plângă. Owen s-a simțit ca singurul om din lume care nu-și înțelegea familia.

Trebuie să stăm de vorbă, a spus Anna.

face frig, se face foarte frig. În curând o să fie întuneric complet, dar pot să ajung până jos, la grajd, și să dorm acolo, dacă trebuie – dacă nu sunt pregătit să intru în casă. Când mă trezesc de dimineață, am să-ți mai scriu și altele, pentru că asta este tot ce pot să fac acum – să-ți scriu ca să-ți spun cât de mult te-am iubit și încă te mai iubesc. Este tot ce vreau să spun și, dacă nu aș fi tăcut lucrul ăla îngrozitor, m-ai fi auzit spunând-o de o mie de ori și poate că și de mai multe ori de-atât, pentru că aș fi încercat foarte tare să te fac să te măriți cu mine după ce ai fi ieșit din colegiu sau de oriunde te-ai fi dus. Și acum cred că tu ai să cânți o muzică frumoasă, pe care eu nu am să o aud niciodată și ăsta este aproape cel mai trist lucru dintre toate, deși nu chiar. Poate, într-o zi, am să citesc despre un concert pe care îl dai și am să mă strecor înăuntru și să mă așez în spate și să mă uit la tine cum cânți și nu o să trebuiască să mă vezi sau să te uiți la fața mea… am să fiu atât de departe. Am să pot doar să aud muzica.

Îmi pare atât de rău că nu ți-am răspuns la telefoane. Foarte, foarte rău. Știu că trebuie să fi fost înnebunită. Dar eram atât de supărat cu mama mea și omul ăla oribil. Știu că ea i-a spus tatălui meu, pentru că am auzit ușa de la bucătărie trântindu-se și mașina plecând în scrâșnet de roți și pe urmă am auzit-o pe ea plângând în dormitor și m-am gândit că familia noastră era terminată cu totul atunci, că ea ne distrusese, că omul ăla oribil ne distrusese pentru că venise în familia noastră ca un șarpe și otrăvise tot ce aveam. De acum, niciodată, nu mai putem fi o familie, niciodată, din cauza a ceea ce a făcut el și a ceea ce am făcut eu.

Dacă tatăl meu vede vreodată banda, oricum nu mă mai pot întoarce acasă niciodată. E imposibil să îl mai pot privi vreodată în

ochi, sau el să mă privească pe mine în ochi. Ar trebui să plec de-acasă.

Se face frig și se face întuneric și am fost prost, pentru că mi-am uitat mănușile, nu știu cum am făcut asta, ba da, eram supărat, dar îmi pot încălzi mâinile în canadiană, numai că nu pot să mai scriu cu creionul ăsta prea mult fără ca degetele să îmi înțepenească prea tare pentru a mai putea scrie, așa că trebuie să îmi tot încălzesc mâinile în buzunare ca să pot scrie încă o propoziție. Tocmai am mâncat un baton de cereale cu miere, așa că nu mi-e foame, dar mi-e puțin sete, iar asta este o altă prostie pe care am făcut-o… am uitat să iau cu mine o sticlă cu apă, deși dacă mi se face sete pot să mănânc niște zăpadă.

Mă întreb ce faci tu chiar acum, chiar în momentul ăsta, și sper că nu stai în pat și plângi pentru că te-am rănit atât de rău și acum tocmai mi s-a făcut frică să nu crezi că trebuie să pleci din școală, că durerea și umilința să nu fie prea mari pentru tine și nu vreau decât să-ți spun – o, Doamne, dacă aș putea numai să-ți spun asta, pentru că tocmai m-am gândit la asta – te rog, te rog, nu pleca din școală din cauza asta. Pentru că tu trebuie să mergi la Juilliard sau unde ai să intri, ca să poți să continui cu muzica. Iar asta nu a avut nimic de-a face cu line, tu nu ai fost implicată, a fost ceva prostesc și rușinos ce-am făcut eu, când nu gândeam și, cu toate că merit toată pedeapsa pe care am să o primesc, tu nu trebuie să primești niciun fel de pedeapsă, deși durerea pe care ți-o pricinuiesc eu este probabil mai rea decât orice pedeapsă pe care au să mi-o dea. Și am să cobor din munte și am să iau pedeapsa, pentru că nu mi-e frică de ea, am vrut numai să vorbesc cu tine înainte de a o face, înainte să trebuiască să plec sau ce o să trebuiască să fac și voiam atât de mult să scriu asta pentru că e ca și cum aș vorbi cu tine. Și, Doamne, așa mi-aș dori să fii aici cu mine și ți-aș spune că îmi pare rău de o sută de mii de ori și nu ți-aș cere să te uiți la mine sau să mă lași să te ating și nici măcar să mă lași să-ți spun că te iubesc, ți-aș spune

numai cât îmi pare de rău că asta a trebuit să ți se întâmple ție. Și atunci, cred, poate că m-ai ierta, poate te-ai uita la mine și, chiar dacă ai fi tristă, m-ai crede când îți spun cât de mult te iubesc și poate într-o zi chiar te-ai apleca și m-ai săruta, numai ca să îmi arăți că mă ierți, și lucruri și mai ciudate s-au întâmplat, poate într-o zi chiar o să mergem pe stradă împreună sau să intrăm într-un magazin sau să stăm față în față la o masă, să vorbim, iar lucrul care ne-a despărțit ar fi atât de departe în trecut încât abia ni l-am aduce aminte și apoi, într-o zi, m-ai lua acasă la tine și în dormitorul tău și te-ai întinde pe pat și eu m-aș întinde alături de tine și m-ai lăsa să fac dragoste cu tine… și aș savura fiecare moment și nu ar fi deloc asemănător cu ce a fost pe bandă, ar fi încet și sfânt și tot ce există și aș fi atât de fericit.

Noelle

Nu îl mai sun pe Silas încă o dată. Cred că dacă vrea să vorbească cu mine, o să mă sune el. Dar știu că ceva nu este bine. Faptul că a aruncat mingea în tribună înseamnă fie că era atât de furios încât pur și simplu nu s-a putut abține, fie că a vrut să lovească pe cineva. Silas este prea bun cu mingea ca să nu o arunce unde vrea el. Nu este posibil să fi vrut să o lovească pe femeia aia, așa că sunt nedumerită.

Lumea mă întreabă, după-amiaza, *Ce s-a întâmplat cu Silas?* Ridic din umeri. Nu pot să le răspund.

Mă duc la camera de studiu și încerc să cânt la vioară, înăuntrul meu sunt nervoasă și nervii ies la iveală în cântat. Izbucniri și opriri. Frustrare. Nerăbdare. Până și notele în sine sună pe alături, de parcă ar fi spații înăuntrul muzicii.

Din când în când, mă îngrijorez. *S-a terminat totul?* Faptul că este sâmbătă și nu m-a sunat sau nu mi-a trimis un text mă îngrozește. Dar nu pot să sun iarăși la el acasă. Pur și simplu nu pot.

Nimeni nu se duce la masa de seară sâmbăta seara, deși mi-e foame și aș vrea.

*

Noi suntem în ultimul an și nu ne mai ducem la serile de dans. Stau în camera mea și încerc să citesc, dar cititul este la fel ca muzica, iritat și plin de spații goale. Citesc aceeași pagină iar și iar, apoi mă uit afară pe fereastră. Zăpada este groasă și are la suprafață

o crustă groasă de gheață, care sclipește acolo unde lumina cade pe ea. Colega mea de cameră are un prieten și s-au dus să petreacă noaptea la Burlington. Sunt singură în cameră, dar țin ușa deschisă pentru că mă simt prea singură cu ea închisă. Din când în când îmi verific telefonul celular. Îl pun la încărcat, numai pentru a fi sigură. Îmi verific computerul la fiecare cinci minute. *Aș putea să sun acasă la el,* mă gândesc. *Dacă este numai bolnav, cu febră, să spunem… și îmi voi fi făcut griji tot timpul ăsta pentru nimic?* Poate ăsta este motivul pentru care s-a comportat atât de ciudat pe teren. Da, asta este. Este bolnav, ceea ce explică de ce s-a culcat devreme. Găsesc această explicație atât de convingătoare încât încep să mă relaxez. Dacă Silas este bolnav, nu am de ce să-mi fac griji. Telefonul nu ar face decât să îl deranjeze.

Dar apoi mă gândesc: *Eu, dacă aș fi bolnavă, l-aș suna. Numai ca să-i spun. Nu?*

O umbră cu părul lung trece rapid prin fața ușii mele deschise. La câteva secunde, se întoarce, pășind cu spatele.

— Noelle, întreabă Sherry.

— Hei.

— Ce faci aici?

— Citesc, spun, ridicând cartea.

— Credeam că ești cu Silas.

— E bolnav, spun.

— Așa, deci.

Sherry își mușcă interiorul buzei.

— De ce, întreb.

— Nu e decât că, am crezut că l-am văzut.

Îmi dau seama că îi pare rău că s-a oprit la camera mea.

— Unde?, întreb, îndreptându-mă puțin de spate.

— *Cred* că l-am văzut la dans, dar se poate să nu fi fost el, spune

ea, încercând acum să dea înapoi.

— Silas la dans?, întreb. Dansul de la centrul elevilor?

— Da, așa cred. Dar se poate să nu fi fost el.

Știu că minte.

— Sunt o mulțime de elevi din ultimul an acolo în seara asta, spune ea.

— De ce?, întreb.

— Nu-i nimic de făcut. Drumurile sunt cumplite.

— Ciudat, spun.

— Trebuie să plec, spune ea.

Stau ca o statuie în pat, cu cartea încă în mână. Silas nu e bolnav. S-a dus la dans fără mine. Un dans la care în mod normal nici nu s-ar gândi de două ori.

Nu, asta nu poate să fie adevărat.

Mă ridic în picioare și mă uit rapid la mine însămi în oglinda din interiorul ușii de la dulapul meu. Nu este timp nici măcar de un duș. Am pe mine un trening cu emblema Academiei Avery și o pereche de blugi pe care îi port de două zile. Îmi dau cu o perie prin păr, care mi se ridică imediat în sus, ca electrizat. Probabil că este. Aerul e uscat, iar temperatura afară nu este mai mare de minus șapte-opt grade Celsius. Îmi pun peste trening canadiana groasă, din puf, și ies din cameră.

*

Aleile sunt iluminate cu felinare și, dacă nu aș fi atât de neliniștită, aș spune că afară este frumos, conurile de lumină pe crusta de gheață, cerul negru spuzit cu stele. În depărtare pot vedea centrul elevilor, care poate fi aranjat să semene cu un club, cu mai

multe niveluri și un ring de dans. Pentru serile de dans, lumina e mai discretă, să creeze atmosferă, și eu sunt de fiecare dată uimită de felul în care iluminatul poate transforma în totalitate un loc. Pe zi, cu lumina venind prin ferestrele mari, cu mesele pline de cărți și șepci de baseball și zahăr pudră de la gogoși, cu albastrul și roșul pereților și modelul în romburi al covorului pătat, centrul este nu numai banal, ci chiar urât, de parcă unui elev i s-ar fi dat mână liberă ca să-l decoreze. Dar seara, cu luminile de sus, din tavan, diminuate, și cu lămpi mici pe mese, este chiar posibil să crezi în poveștile de dragoste.

Aud muzica pe măsură ce mă apropii. Ritmul constant al basului. La dans vor fi fete din primul an, care se cred la discotecă sau la vreun club din Manhattan și care dansează cu mâinile pe sus, unele cu băuturi – Diet Coke în pahare de plastic – pentru a le imita pe fetele pe care le-au văzut prin filme.

Aș vrea să fi existat o modalitate de a mă uita înăuntru, dar eu să nu fiu văzută. Nu vreau decât să știu dacă Silas este acolo. Îmi fac drum pe scări printr-o mulțime de elevi din anii mici, care dau fuga afară ca să fumeze sau să-și facă rost de o băutură adevărată sau doar să pretindă asta. Umblă în grupuri de trei sau patru. Nicio fată din anul întâi nu este vreodată de una singură. Mă simt ciudat, ca un părinte care vine să verifice un eveniment școlar – îmbrăcată nu ca pentru ocazie, mai în vârstă și îngrijorată.

*

J. Dot și Rob, pe ei îi văd din prima. Ei sunt cu cel puțin un cap mai înalți decât ceilalți băieți, chiar decât Silas, pe care nu îl văd imediat. Sunt puțin surprinsă să îi văd pe J. Dot și Rob la centrul elevilor. E o glumă? Erau atât de plictisiți încât li s-a părut că era o

idee bună? Are J. Dot sau Rob o prietenă nouă, din anul doi sau trei, iar ceilalți au venit și ei pentru companie? Mă bag în mulțime. Picioarele îmi dau peste o substanță lipicioasă pe carpetă, despre care nu vreau să mă gândesc. Mă uit în jos, apoi îmi ridic privirile și atunci îl văd pe Silas dansând, ceea ce este destul de neobișnuit din moment ce Silas nu dansează niciodată – și sălbatic, ceea ce este de-a dreptul ciudat, îmi mișc capul într-o parte și într-alta, după care am o vedere mai clară. Dansează cu o fată micuță, o fată frumușică și grațioasă, care este blondă și uimitor de agilă în ciuda tocurilor subțiri și foarte înalte. Mă întreb scurt, într-un mod cumva practic, cum a reușit să ajungă la centrul elevilor cu niște pantofi în care eu nu sunt sigură că m-aș putea ține pe picioare. Silas se mișcă în contratimp față de ritmul muzicii și nebunia este în mâinile și în rotirile lui joase. Este un dansator cumplit și, dacă nu aș fi atât de șocată, aș fi extrem de îngrijorată pentru el. Pare pe jumătate nebun, dar observ că nimeni nu râde.

Mă dau mai aproape. Pielea îi lucește de transpirație. Se învârtește și, când o face, privirile îi aluneca peste ale mele fără niciun semn de recunoaștere. Are pe el o cămașă verde din flanel, pe deasupra unui tricou și o pereche de blugi care sunt uzi jos. Bocancii Timberland îi sunt plini de noroi. E ca și cum mulțimea s-ar fi dat la o parte numai ca să-l privească pe Silas, dar nu e chiar așa. Nu este decât propriul meu reflector care luminează asupra lui. El și blonda pe tocuri înalte nu se ating niciodată, nici măcar nu se uită vreodată unul la celălalt, după câte mi se pare mie. Dar fata este în elementul ei, expresia de pe fața ei alternând între o țuguiere sexy, de dans, a buzelor și o fluturare de zâmbet inexpresiv. Zâmbetul este pentru spectacol, ca să-și impresioneze prietenele, care acum stau pe margine, cu ceștile în mâini, sorbind câte puțin. Invidioase. Cine nu ar fi? Ea se mișcă precum o dansatoare, în propriul ei univers, pe propria ei orbită ce se intersectează numai ocazional cu cea a lui

Silas. A invitat-o el pe fată la dans? De ce se află aici? În mod clar, nu este bolnav. Și dacă tot a venit aici, de ce nu mi-a spus să vin și eu cu el?

Acesta pare a fi un Silas pe care nu îl cunosc, la fel după cum nu l-am cunoscut astăzi pe acel Silas de pe terenul de baschet. Îmi este frică de acest Silas, acest Silas care se învârte ca un derviș pe ringul de dans, fără nicio legătură cu ritmul acum, un Silas care ar putea ajunge de râsul tuturor, dacă nu ar fi ferocitatea mișcărilor lui, lucirea din ochii lui. Probabil că toată lumea este fascinată de acest nou Silas. Probabil că îl așteaptă să azvârle o minge.

Mă uit până când nu mai rezist. Unii dintre cei prezenți m-au observat pe margine, în treningul meu Avery, și știu că în câteva minute vor începe să umble șușotelile. Că Silas și cu mine ne-am certat. Că Silas și cu mine ne-am despărțit. Că Silas are o nouă prietenă, o blondă mlădioasă, cu tocuri imposibil de înalte.

Mă răsucesc și îmi fac loc prin mulțime. În timp ce mă îndepărtez, mă întreb: *Ne-am despărțit? Are o nouă prietenă?*

Colm

Am să fiu de acord că presa a creat un monstru. Sau că publicul l-a creat. Sau, de fapt, școala însăși. În privința asta, vina poate fi argumentată la infinit – deși e un fapt pe care eu nu îl pot nega: presa a ințețit flăcările.

Mi-am prezentat articolul joi, 26 ianuarie, astfel încât să poată apărea în Boston în ediția de vineri dimineață. Instinctul meu a fost corect în legătură cu el. Editorii l-au pus sub îndoitură, pe prima pagină. Era numai a doua oară când aveam o bucată pe prima pagină, dar nu asta este important. Cred că am reușit descrierea benzii mai mult sau mai puțin corect, deși, într-adevăr, până nu vezi chestia cu pricina, pur și simplu nu ți-o poți imagina. Sigur că a trebuit să curăț infernul din ea, astfel încât să poată fi digerată la cafeaua și sandvișul de dimineață. Cât stătusem în Avery, făcusem rost de un exemplar al listei complete a elevilor și sunasem elevi la întâmplare. Uimitor câți copii la acel moment au fost dispuși să vorbească cu presa. Și care-i șpilul cu elevii? Ei arareori mint. Exagerează întotdeauna și de aceea trebuie să asculți cu atenție. Dar foarte rar mint. Oricum, nu pe reporteri.

Nu vorbisem cu niciunul dintre elevii participanți, la acel moment. Nu m-am putut apropia de familia Quinney. Rob Leicht nu voia să vorbească nici el. Dar James Robles, mai târziu, a avut o mulțime de spus – împotriva recomandărilor avocatului lui, aș adăuga. Și chiar am avut o extraordinară, deși scurtă, conversație telefonică cu fata care fusese atacată. Îi obținusem numărul de telefon de la o colegă de clasă și am sunat-o și am avut câteva remarci neobișnuite și destul de contradictorii din partea ei. Sunt convins că am fost singurul care a vorbit vreodată direct cu ea.

Povestea a dominat *Globe* pentru cinci zile la rând. După aceea,

au fost articole frecvente, exact până la prima aniversare a evenimentului. Și de fiecare dată când este o poveste de o natură similară oriunde, povestea de la Avery este reluată. Au fost și o grămadă de editoriale, mai ales despre risc și vedetism și abuzul de alcool. Demisia lui Bordwin a fost o poveste mare. Ca și procesul civil al lui Robles.

Aș spune că într-o oră din clipa în care mi-am plasat articolul, care a ieșit online înainte să apară în ziarul tipărit, toți reprezentanții locali pentru știri și toate ziarele din Vermont erau în drum spre Avery. Până la mijlocul dimineții, artileria grea era acolo – CNN, NBC, ABC, CBS, FOX, *New York Times, Washington Post* – toți la care te poți gândi. Fiecare voia o bucățică din asta.

CNN a obținut primul metraj brut din bandă și deși nu au putut arăta mult – fețele și toate părțile corpurilor au trebuit să fie șterse – au făcut mare discuție despre etica dării pe post a clipului, în modul grețos și auto felicitativ în care o fac companiile de cablu și rețelele. „Vom arăta asta, chiar dacă am petrecut întreaga zi dezbătând aspectele etice ale acestei acțiuni, deoarece credem că este în interesul privitorilor noștri.” Ce mai gargară. Apoi, făcând pe lupii moraliști, încercând să acapareze atenția, aduc toți experții în etică și un milion de alți experți care dezbat totul, de la băutura în campus la definiția *atacului sexual* în Vermont și la felul în care școala a încercat să acopere crima. Seară de seară, dădeai pe canalul lor și erau Anderson Cooper-ii și Brian Williams-ii instalați în fața porților de la Avery. Și, dacă ești atent la lucrurile astea, vezi că poartă canadiene North Face, ca să fie ca elevii.

Am întins pelteaua cu articolele la *Globe* cât a ținut povestea. Am primit un Pulitzer pentru munca mea. Aș putea să vorbesc fără să mă mai opresc despre etica acceptării unui premiu pentru o poveste dezgustătoare legată de abuzul de alcool, atacul sexual și privilegii, dar aruncați-vă ochii la orice poveste care a câștigat vreodată un premiu în ultimii zece ani și veți vedea că o mulțime dintre ele sunt

clădite pe lăcomie sau poftă sau sex sau omor. Îți spui singur că încerci să prezinți o imagine corectă și responsabilă – spre deosebire de tabloide – dar adevărul e că suntem cu toții tabloide.

În Avery, nu te puteai uita decât cu uimire. Până la urmă, au fost nevoiți să încuie școala, dar pe parcursul acelor prime două zile, când rețelele luau interviuri elevilor, unii dintre copii au spus tuturor ce se petrecea (același lucru, apropo, care se întâmplă în școlile publice). Îți poți imagina să fii un părinte și să te uiți la știri pe canalele naționale și să o vezi pe „Julia” ta sau pe „Joshua” al tău dând din gură la nesfârșit despre duhoarea de bere și luatul la muie?

Am găsit un loc să stau la motelul Mountain View – același hotel, după cum s-a întâmplat, unde se aflau Rob Leicht și mama lui atunci când Rob a fost arestat. Nu cred că Avery mai fusese martor la un măcel ca ăla. Erau sute – și chiar sute erau – de reporteri, prezentatori de știri, cameramani și oameni de la asistența tehnică, înnebuniți după o cameră. Proprietarul motelului a spus ulterior că făcuse cea mai bună afacere din viața lui în acea primă săptămână (cred că eu am fost singurul căruia nu i-a umflat prețul). Oamenii au început să închirieze camere în casele lor – la naiba, au închiriat case cu totul, în unele cazuri, și s-au mutat să stea cu mătușa Sally sau cu cine o fi fost cât timp au luat bani cu lopata. Mai multă putere lor. Știu sigur că una dintre prezentatoarele de știri a căpătat o cameră cu baia pe hol în acea primă noapte și a făcut o criză de nervi și au fost nevoiți să-i trimită un trailer de la New York, cu cameră de machiaj și dormitor.

Avery nu putea face față. Nu erau decât doi tipi în forțele de poliție și slujba lor integrală a devenit dirijarea traficului și ținerea în frâu a presei. În cele din urmă, când localnicii și-au dat seama cum erau portretizate școala și orașul, au tăcut mâlc. Silas Quinney era de acolo și o mulțime de oameni țineau la Anna și Owen Quinney. Ga 17 Quinney era unchiul lui Silas. Richard Sommers și

soția lui, Sally, care era sora lui Owen, erau proprietarii singurului restaurant din oraș – un Quik Stop atașat stației de benzină Mobil – și au închis. Toată lumea a trebuit să meargă în orașul alăturat după mâncare la pachet. Ceva de mâncare. Pizza, tacos, mâncare chinezească foarte proastă. Bună, brânza, totuși. Excelentă, brânza.

Din cea de-a treia zi, presa nu a mai avut voie să pună piciorul în campusul școlii și dacă te duci înapoi la înregistrări și te uiți, ai să vezi că toate cadrele de atunci înainte sunt trase în fața clădirii tribunalului, de peste drum, iar Anderson Cooper-ii și Brian Williams-ii sunt îmbrăcați la costum și cravată. Periodic, cineva de la școală – la început Geoff Coggeshall, căruia i s-a cerut să fie directorul interimar al școlii și care apoi a obținut, în cele din urmă, postul de director – ieșea afară ca să emită o declarație și nu răspundea la nicio întrebare. Încercau să limiteze daunele – trebuiau să se gândească la înscrierea de noi elevi pe viitor, la absolvenți și la elevii curenți – dar răul fusese deja făcut. În cele din urmă, au angajat o firmă de PR din New York și firma aceea s-a ocupat din acel moment de toate cererile de informații.

Încă mai am toate notele și o mulțime de înregistrări video. Am fost abordat de un număr de editori pentru a scrie o carte despre cazul Avery și, sincer, sunt surprins că nu a făcut-o altcineva.

Natalie

Orașul a explodat. Nu este un alt cuvânt pentru asta. Am fost la știri zece zile la rând și chiar și după aceea au fost articole. Era ca una dintre relatările pe care le vezi despre minerii care au fost prinși în subteran și toată lumea din oraș așteaptă să vadă ce s-a întâmplat. Sau ca situația unui autobuz căzut de pe pod, cu copii cu tot. Eram un oraș asediat.

Părinții mișunau peste tot, nu neapărat să-și ia copiii, ci ca să fie acolo, să-i protejeze. Trebuie să servești pe oricine intră în sala de mese, asta este politica școlii. Pentru ca părinții să se simtă bineveniți în weekend-ul părinților sau când sunt evenimente speciale sau chiar și dacă au venit numai pentru un meci sau un tur al școlii. Așa că, în timpul scandalului, erau zeci de părinți în sala de mese ca să mănânce și nu-i puteai pune la plată. Nu aveam nicio procedură pentru asta. Nici măcar nu avem un casier. Bucătarii au trebuit să comande mai multă carne, paste, legume și lapte, iar unii dintre părinți, dacă vă vine să credeți, au început să se plângă de barul de salate, așa că a trebuit să comandăm mai mult din chestiile alea. Și apoi, vedeți, nu puteai să-i deosebești pe părinți de reporteri, care se strecurau și ei înăuntru, înainte ca porțile să fie încuiate și să ai nevoie de un permis pentru intrare. Aș zice că pentru trei zile, oricum, a trebuit să servim în plus aproape cincizeci de porții odată, pentru presă.

Dar ăsta a fost lucrul cel mai neînsemnat. Orașul ăsta nu a mai fost același de atunci. George și Jill Marsh s-au mutat de aici pentru totdeauna. S-au dus să locuiască împreună cu mama lui Jill, la Ludlow, cât timp și-au închiriat casa de douăsprezece camere, care s-a întâmplat să fie ideal așezată între porțile Academiei Avery și magazinului lui Peet. Le-au închiriat-o celor de la CNN și au cerut o

mie pe noapte și, iubească-i Dumnezeu, au obținut-o, deși casa avusese parte și de timpuri mai bune și nu avea decât două băi, în niciuna din care eu, una, nu aș vrea să petrec nici măcar o secundă. George și Jill au făcut rost de 20.000 de dolari în felul ăsta, după care unul dintre tehnicienii de la CNN le-a oferit 150.000 de dolari, bani gheață, pe casă, așa cum era, bani care ei și-au dat seama că erau destui ca să-și cumpere un apartament la bloc în Florida. Așa că acum sunt amândoi în Tampa, pentru totdeauna. M-am gândit și eu să închiriez căsuța noastră mobilă, dar Ebbett nici n-a vrut să audă să ne mutăm la sora lui, Lily, așa că asta a fost. Aș fi luat patru sute pe noapte ușor, chiar dacă era o baracă. Băile sunt excelente. Eu câștig numai patru sute pe săptămână, iar ăsta e brutul. Dar, nu, cum zic, Ebbett nici n-a vrut să audă, așa că-l întreb din când în când numai așa, ca să îl scot din sărite, *Da condo-ul* meu *unde e?* Pe care niciunul dintre noi nu o să-l avem vreodată. Dar Ebbett, am să spun asta în apărarea lui, el a fost loial școlii și, când au încuiat porțile, a început să numească pe oricine ajuta presa – chiar și numai dacă le închiriau – colaboratori, ca în al doilea război mondial. Și nu a fost el singurul. Și e ciudat, dar asta a cam despărțit orașul în două. A fost o ruptură care a rămas. A început cu faptul că ori ajutai presa, ori nu, și chiar și acum Ebbett nu mai calcă în magazinul lui Bobby Peet și nici nu vorbește cu Fred Greason, care a scos o grămadă de bani din închirieri pe care în mod obișnuit nu le putea băga pe gât niciunui turist, în luna octombrie.

Lumea era disperată după dormit și mâncat. Populația din Avery – fără să punem școala la socoteală – era, ultima oară când m-am uitat, ceva peste o mie de suflete. În toiul scandalului, Samuel de la oficiul poștal a socotit că numărul se dublase, cu presa și gură-cască și părinții care veniseră să vadă ce și cum. Eu nu am cap deloc pentru matematică, dar aș vrea ca cineva să fi calculat venitul intern brut al lui Avery pe perioada aia.

Greason a dat lovitura. A făcut trei vânzări de care știu numai eu,

care au fost rezultatul direct al valului de oameni. Poate mai multe, din câte am auzit. Cum zic, Ebbett și cu mine, noi nu mai vorbim cu Fred, deși eu, spre deosebire de Ebbett, nu îi port pică. Dacă îl văd pe Fred și pe nevastă-sa în biserică, le dau bună ziua ca orice bun creștin.

Dar chiar și asta-i cel mai puțin important. Oamenii s-au dat cu unii și cu alții. Băieții au fost vinovați. Băieții, ca băieții. Fata a fost victima. Fata a cerut-o. Dar nimeni, *nimeni,* nu s-a supărat pe Silas. El era unul de-ai noștri, vezi, nu vreun băiat bogat din New York. Familia lui abia o ducea, ca noi toți. Eram cu toții mândri de el. O mulțime dintre noi ne duceam la meciuri numai ca să îl vedem pe el. Jill Marsh, că veni vorba, a fost cea lovită cu mingea.

Ce făcea Silas acolo, în seara aia, eu nu pot să spun. Și dacă n-ar fi blestemata aia de bandă să o dovedească, n-aș crede-o niciodată. Niciodată. Pur și simplu a sfâșiat orașul ăsta în bucăți. Anna, n-am mai văzut-o pe Anna în oraș de… ăă… mai bine de un an, cel puțin. Îl văd pe Owen, dar nu mai e același Owen dinainte. E o coajă, el, e golit pe dinăuntru. Fața scobită rău. Îți amintește de fiecare dată. Trec zile, săptămâni, când uiți totul despre scandal, și după aia treci pe lângă ferma familiei Quinney – mă rog, acum nu mai e deloc mai fermă decât e baraca mea – sau îl vezi pe Owen la benzină, la Mobil, și-ți aduci aminte și-ți vine iarăși în cap și-ți dai seama cât de repede, cât de repede, poate fi o viață întoarsă pe dos.

*

Sunt mult mai puțini elevi acum. Am mai puțină treabă la ora mesei. Încă nu mi-au tăiat din salariu, dar din când în când se zvonește că vine și ziua aia. Reducerile. Au băgat interdicții foarte mari la băutură. Sunt câte zece supraveghetori la dansuri acum și au montat camere de luat vederi prin copaci – nu ca să fie copiii mai în siguranță, stați liniștiți, ci să prindă pe oricine nu stă în banca lui.

Michael Bordwin, el e plecat demult, iar dl. Coggeshall, el e foarte strict. Au într-una inițiative. Inițiativa Cutare și Inițiativa Cutărică. Sunt convinsă că acum copiii beau mai puțin, totuși, pentru că e atât de-al naibii de greu să mai faci rost de udeală după tot ce s-a întâmplat. Oricum, prezența la micul dejun de duminică e mult mai mare, dacă asta e vreo indicație.

J. Dot

Da, uneori mă gândesc la Rob și la Silas. Mă întreb ce-au căutat ei acolo în seara aia. Știu că mă gândeam, *De ce face Silas asta?* Pentru că el o avea pe Noelle. Dar mă gândeam la asta numai cu o jumătate din creier, evident, pentru că ar fi trebuit să mă întreb și pe mine același lucru. *De ce fac eu asta?* Și răspunsul e… răspunsul e… a fost pur sex. Nimeni n-o să spună asta, dar fata aia, ea era *în flăcări.* Era o bombă. O bombă și o provocare. Și noi eram trotilați. A fost o distracție nebună. A fost sălbatic. Ce să spun?

De ce a fost Silas acolo? A fost într-o stare teribilă, o stare periculoasă toată ziua, știu asta. Ceva se întâmplase acasă sau cu vreun profesor, nu am aflat niciodată ce a fost. Dar era terminat. Mi-l aduc aminte, chiar la mijlocul meciului, azvârlind mingea aia cât a putut el de tare în tribună. A lovit o femeie în față și a șocat pe toată lumea. Arbitrul l-a dat afară din joc. Probabil că ați auzit despre asta. Au scris despre asta în presă, ca și cum un lucru a fost cauza celuilalt. Silas a ieșit de pe teren, nu a vrut să vorbească. Apoi, mai târziu, când l-am găsit în mașina lui, era deja pe cale de dispariție, se putea spune. Așa că ceva s-a întâmplat. Și nu a fost în legătură cu Noelle, pentru că și ea a fost exact la fel de șocată ca și noi ceilalți.

Da, ar fi trebuit să stăm de vorbă cu el. Ar fi trebuit să facem o grămadă de lucruri. Dar când ai șaptesprezece, optsprezece ani, nu te gândești. Pur și simplu lași să treacă, câteva ore.

Da, aveam nouăsprezece ani. Mare chestie.

A venit drept la noi. A avut un plan de la bun început.

Ce cred eu despre elevi și băutură? Asta e o întrebare serioasă?

Împlinești optsprezece ani, ești matur. Îmi pare rău, dar ești. Dacă poți să fii concentrat și să mergi la război și să omori oameni, atunci trebuie să poți să bei o afurisită de bere. Șase beri, dacă vrei.

Păi, îmi dau seama că fata nu ar fi trebuit să bea. Nu știu de unde a făcut rost de băutură.

Dacă eu cred că elevii mai beau la Avery, chiar și după asta? Îți bați joc de mine? Vreau să spun, îți dai seama că noi eram deja în AA[2].

A fost o glumă.

Academia Avery?

---

[2]Alcoolicii Anonimi (*Alcoholics Anonymous* în lb. eng.) (n.t.)

Matthew

Prostiile alea shakespeariene. Chiar și numai gândul la ele îl înfuria pe Matthew. „Vedetism." „Mândria Academiei Avery." „Floarea tinereții." „Fiul cel norocos, pe punctul de a moșteni mantia." De unde au scos toate prostiile astea?

Nu a fost vedetism, pentru numele lui Dumnezeu. A fost mândrie. Un sentiment de invulnerabilitate. Cine nu voia asta pentru fiul lui? Evident, James venea dintr-un mediu privilegiat, cu educație. Matthew și Michelle, amândoi lucrând la un colegiu, imprimaseră o anumită notă în familie. Ei nu țineau niciodată televizorul deschis, de pildă. James devora cărțile, în copilărie. Mama lui ar putea să spună altceva, că trebuise să-l mâne de la spate ca să citească, dar odată ce-i puneai o carte în mână, nu i-o mai puteai smulge. Temele au părut să fie o problemă și Michelle fusese o sfântă în privința asta. James avea probleme cu organizarea, iar lui Matthew îi părea rău acum că nu îl duseseră să fie diagnosticat. Se putea ca James să fi suferit tot timpul din cauza unei întregi game de probleme de învățare de gravitate moderată.

James îi datora foarte mult mamei lui, dar Matthew putea vedea că, în același timp, el și ardea de nerăbdare să îi scape din mâni.

Au spus că James a fost capul răutăților. Presa l-a prezentat în acea lumină numai și numai pentru că el era cel mai mare. Dar nu acesta era felul în care Matthew înțelegea că se întâmplaseră lucrurile. Matthew nu văzuse banda. Nu voia. Era ceva privat și care ar fi trebuit să rămână privat.

Băieții ăștia, s-au simțit și ei plini de viață, asta-i tot. Combină asta cu hormonii întărâtați și cu o femeiușcă afurisită și cu alcoolul și, presupunea Matthew, aveai o ciorbă puternică la care el unul ar fi provocat să reziste pe orice băiat de șaptesprezece ani. De

nouăsprezece ani.

Sienna

Mă întreb dacă voi, cum ar veni, plătiți pentru interviuri? E OK dacă nu, dar am simțit că trebuia să întreb, deoarece poate că plătiți, iar eu am, cum ar veni, cheltuieli. Nu cheltuieli uriașe, dar părinții mei nu m-ar lăsa să-mi iau o slujbă în timpul verii, ei m-au trimis într-o tabără de arte interpretative, care a fost destul de distractivă și o întreagă poveste în sine, dar eu nu am deloc, ăsta-i cuvântul, bani de buzunar, să-mi cumpăr, știi, chestii de care am nevoie. Așa că… dar e OK. Înțeleg. Ești și tu studentă, corect, chiar dacă ești, cum ar veni, ce, studentă la masterat? Sunt destul de curioasă cum de mi-ai știut numele și unde să scrii, de vreme ce numele meu nu a fost niciodată dat presei, dar presupun că oricine cu jumătate de creier îl putea deduce numai uitându-se la lista absolvenților din anul următor și văzând cine nu mai era acolo. Dar ai să folosești numai Sienna, corect, deoarece deși asta e pentru universitate și așa mai departe, regula despre protecția victimelor se aplică totuși, nu?

Da, mă gândesc la Rob și J. Dot și Silas. Încerc să nu o fac, nu că nu ar trebui. E numai din cauză că totul face parte din a da totul la spate. Cred că poate ar trebui să plecăm. Am oră peste zece minute. Aș vrea ca Silas să nu fi fost acolo, să nu fi luat parte la asta, dar erau împreună cu toții, și era și el cumva acolo și poate că nici nu prea știa exact ce se petrecea, nu că eu am știut ce se întâmpla, la rândul meu. M-am gândit că poate el și cu Noelle se certaseră sau ceva, și era cu totul pe dinafară și chiar se dădea în stambă. Poate că ea îl părăsise și el era întors pe dos și eu nu am aflat niciodată. Așa că îmi pare rău, deși a făcut-o, a făcut-o în mod clar. Dar a fost de parcă, trebuie să spun, nu era Silas. Știu că el a fost și era corpul lui, dar el era dus demult, beat de-a binelea, și nu aș fi deloc surprinsă dacă, atunci când s-a trezit a doua zi dimineață, nici măcar nu și-a

mai amintit ce s-a întâmplat. Am avut și eu pierderi de memorie, știu cum e. Îți amintești fragmente, dar nu poți pune totul laolaltă, mă înțelegi? Și dacă n-ar fi fost banda, ei bine.

Tu ai, cum ar veni, meșă sau ceva? Pentru că ai părut foarte bogat și frumos. Presupun că e o întrebare nepoliticoasă. Dar toată lumea poartă acum. M-am gândit și eu la asta. Cred că aș putea s-o conving pe mama. Aș putea folosi niște apă chiar acum. O apă la sticlă. Te întorci direct în Vermont diseară? Ai bătut tot drumul ăsta numai ca să îmi iei mie un interviu, în persoană? Că, știi, puteam să facem asta prin c-mail. Sunt uimită că ți-au dat banii pentru biletul de avion până aici. Trebuie să fie un studiu mare, ceea ce faci tu. Sau Universitatea din Vermont trebuie să aibă o grămadă de bani. N-am să aplic pentru colegiu acolo. N-am să mai pun niciodată piciorul în Vermont și, în afară de asta, UVM are, fără supărare, o reputație teribilă, de școală unde se face mai mult bălăluială decât carte.

Noelle

Duminică l-am sunat pe Silas. Mama lui îmi spune că e bolnav și nu poate veni la telefon. Spune că a venit târziu acasă și era băut și știu eu ceva despre asta? Nu este nicio mustrare în vocea ei, ceea ce mă surprinde puțin. N-ar trebui să fie supărată că Silas a venit acasă băut? În schimb, pare aproape tristă, și dacă aș cunoaște-o mai bine, aș întreba-o de ce.

Varsă, îmi spune, iar eu mă gândesc, *Bine.*

Silas nu vine la școală luni, ceea ce pun pe socoteala unei mahmureli monstruoase și a unei mame drăguțe.

Luni seara am trecut pe lângă o ușă deschisă la dormitor. Trei fete pe care le cunosc stau în jurul unui computer. Fata care stă în picioare își ține gura acoperită cu mâna, ca și cum ar vrea să țipe, dar nu o face. O fată este așezată în fața unui computer, iar a doua stă ghemuită pe vine lângă ea. Fata care stă pe vine mă vede și aproape o lovește cu pumnul în braț pe cea de la computer și orice va fi fost pe ecran dispare. Un film de amator, sunt aproape sigură.

Fata ghemuită se uită la mine într-un fel exagerat și se ridică încet în picioare și se întinde. Cască. O cheamă Krystal.

— Care-i chestia?, întreb.

Krystal nu spune nimic, ca și cum întinsul o face surdă. Pare să se întindă până la lună. Fata de pe scaunul din fața computerului se răsucește să se uite la mine, cum stau în ușă. Vin de la camera de studiu și am vioara cu mine. Am pantalonii de pijama pe mine și o căciulă croșetată pe cap.

— Hei, Noelle, spune fata.

Fata care își ținea mâna la gură și-o bagă în buzunar, dar nu se

întoarce. Niciuna nu îmi răspunde la întrebare.

Este o tăcere lungă, timp în care încerc să mă gândesc la o altă întrebare.

— Vă uitați la un film?

— Doar o tâmpenie de pe Internet, spune Krystal prea repede. Ai studiat?

Dintr-odată, sunt udă de transpirație sub canadiana groasă, în care m-am încins. Îmi trag căciula din cap.

— Da, spun.

Când îl văd pe Silas marți, el este de cealaltă parte a careului și nici măcar nu mă bagă în seamă. Îi las cinci mesaje pe telefon și îi trimit două texte. Deși este la școală, trebuie că a chiulit de la ore, pentru că și Cynthia și Molly spun că Silas nu a fost în clasă. Mă întreb dacă are să se ducă la antrenament, chiar dacă a fost suspendat pentru patru meciuri. Antrenorul trebuie să-și fi ieșit din minți, pentru că nimeni nu poate ajunge la coș ca Silas și nimeni nu e mai bun ca el la aruncările de trei puncte.

Miercuri dimineață, devreme, aud că Silas e la sala de sport. Nu mă duc la ora care începe la opt și o iau într-acolo. Când îl văd pe Silas ieșind din vestiarul băieților, îl opresc.

— Trebuie să vorbim, spun.

Fața îi e albă ca varul și ochii roșii pe margine. E un miros ciudat care vine dinspre el, poate nu e decât mirosul hainelor de sport nespălate.

— Nu pot, spune.

— Trebuie să fac asta acum, spun.

— Trebuie să mă duc la oră. Am întârziat deja.

Nu mă las. Îl studiez.

El dă colțul. Mă țin după el pe coridor și pe o scară pe care aproape nimeni nu o folosește.

— Ce se întâmplă?, întreb.

Lui Silas încep să i se umple ochii. Sunt sfârșită și speriată. Nu l-am văzut niciodată pe Silas plângând și este un lucru teribil. Se întoarce cu spatele la mine.

Știu chiar atunci că totul s-a terminat.

O știe și el, și de aceea plânge.

Îmi strâng mâinile la stomac. Vreau să mă așez, dar mi-e frică să mă mișc. Totul – totul – în mine se roagă să nu am dreptate. Că Silas, într-un fel idiot, să fie cumva îngrijorat de cariera lui în baschet. Că a murit cineva care îi era apropiat. Nu pot să cred că îmi doresc asta, dar asta fac.

Silas se agață cu mâinile de balustrada din fier a scării și lasă capul în jos. Se șterge cu dosul mâinii la ochi și la nas. Este încă întors cu spatele la mine.

— Am terminat?, întreb, implorându-l să se răsucească și să spună nu, nu e asta.

Și l-aș lua în brațe și l-aș ajuta. Dar el nu face asta. Nu se clintește.

— Silas?, întreb.

Ridică capul și se uită în tavan.

Un profesor deschide ușa de deasupra noastră și ne ocolește pe scări. Poate e un antrenor de pelotă, mă gândesc.

— E totul OK?, întreabă el.

Dau din cap, făcându-l să plece.

Trebuie să își închipuie că avem o ceartă de îndrăgostiți. Dar e mai mult de-atât. Mult mai mult.

— Trebuie, spune Silas când antrenorul a plecat.

— Trebuie să ce?, întreb.

Este tot cu spatele la mine.

— Să terminăm, spune.

— Să terminăm?, întreb.

Nu-mi răspunde.

— Asta-i tot?, întreb, sugrumată de panică.

Iarăși, Silas nu spune nimic.

— Silas, uită-te la mine.

Se întoarce. Nu este nevoie să spună niciun cuvânt. Este totul pe chipul lui.

— Am tăcut eu ceva?, întreb și tremur din tot trupul.

— Nu, spune. Eu am făcut ceva.

— Ce?, întreb.

Ce poate să fi făcut care să însemne că totul s-a terminat? Mă gândesc la fata blondă cu care dansa.

— Ai cunoscut pe altcineva?

Se izbește cu pumnii în coapse. Face asta iarăși și iarăși, întind mâna să-l opresc să se mai lovească, dar se smucește să nu-l mai ating.

Își scrâșnește dinții. Fața îi este o mască de piatră. Începe să vorbească, apoi închide gura.

— Niciodată n-ai să… spune.

— Niciodată n-am să ce?, întreb.

Sunt toată numai panică și nimic altceva.

Își trece mâinile peste față. Se întoarce și o ia în sus pe trepte, urcând câte două în același timp. Înainte ca măcar să îl strig, Silas a ieșit pe ușă.

Gary

În seara de miercuri, 25 ianuarie, am revenit la locuința familiei Quinney ca să vorbesc cu Qwen și cu Anna Quinney, amândoi, despre unde ar putea să fie fiul lor. Le-am dat de înțeles că nevoia mea de a vorbi cu Silas era urgentă.

Dna Quinney era extrem de confuză și supărată, dar a încercat din răsputeri să se gândească unde ar putea fi Silas. Băiatul nu răspundea la telefonul celular. Mașina lui nu era pe alee. Owen Quinney s-a urcat în mașina de poliție cu mine și am făcut împreună un tur rapid al orașului, apoi am intrat pe porțile Academiei Avery. Mașina lui Silas a fost localizată într-o parcare a școlii, din apropierea sălii de sport. La acest moment, începuse deja să ningă ușor. Ningea cu întreruperi de câteva zile. Owen nu avea cheie, dar eu am putut să forțez ca să pătrundem în mașină. În ea am găsit diverse obiecte de îmbrăcăminte, inclusiv o pereche de pantaloni scurți de sport și o geacă de trening. De asemenea, am găsit și telefonul lui celular.

Dl. Quinney a sugerat să o contactăm pe prietena lui Silas, Noelle, deoarece ea era, în opinia lui, cea mai apropiată de Silas. Ea poate știa unde este. Owen Quinney a așteptat în mașina de poliție în timp ce eu am intrat în Foster Hall, unde locuiește Noelle. Am fost îndrumat către camera ei, unde am găsit-o într-o stare de tulburare. Era cu o prietenă care încerca să o liniștească. A spus că ultima oară când îl văzuse pe Silas a fost în junii orei opt, în acea dimineață și că părăsise clădirea sălii de sport prin intrarea laterală dinspre parcare. Purta echipamentul lui de sport, a spus. Am întrebat-o de ce era atât de tulburată, iar colega ei de cameră a

răspuns că Silas rupsese prietenia cu Noelle în acea dimineață. I-am cerut lui Noelle să mă anunțe imediat ce afla ceva de la Silas sau îl vedea din nou.

M-am întors la mașina de poliție și l-am informat pe dl. Quinney despre cele aflate. El a încercat să se gândească la un alt loc unde Silas s-ar fi putut duce. Folosind numerele înregistrate în memoria telefonului lui Silas, i-am sunat pe mai mulți prieteni ai lui din echipă, dintre care unul a dat același răspuns ca Noelle: Silas fusese la sala de sport dimineață devreme. Nimeni nu părea să-l mai fi văzut după aceea.

Dl. Quinney și cu mine ne-am întors la locuința lui. Deși Anna Quinney înțelegea că Silas avea să fie arestat dacă era găsit, ea părea să fie la fel de nerăbdătoare să îl găsim ca și noi. Zăpada se mărea și știam că temperatura avea să coboare sub zero în acea noapte. D-na Quinney era îngrijorată că, fără un vehicul, Silas putea încerca să ajungă pe jos acasă de acolo de unde se afla. Am plecat apoi de la locuința familiei Quinney, cu promisiunea ca mă vor contacta de îndată ce aveau vreo veste de la fiul lor.

Am făcut ture prin tot orașul, oprindu-mă la magazinul general și la Qwik Stop pentru a afla dacă Silas fusese văzut pe undeva prin preajma lor în acea după-amiază. M-am dus la Academia Avery și am cerut celor de la pază să efectueze o căutare completă prin toată școala, pentru a găsi băiatul. După aceea m-am întors la secție, unde Rob Leicht și James Robles se aflau în camera de detenție. La 8:30 pm, d-na Ellen Leicht a depus cauțiunea și Rob a fost eliberat în custodia ei. La 9:10 pm, Matthew Robles a apărut la secție și a depus cauțiunea pentru fiul lui, iar James a fost eliberat în grija tatălui său până la reconsiderarea cazului. Matthew Robles a fost deosebit de supărat că fusese semnată o mărturie fără a se beneficia de îndrumare legală.

Înainte să plec acasă pentru noapte, paza de la Academia Avery m-a sunat să îmi spună că fusese efectuată o cercetare amănunțită și că nu îl găsiseră pe Silas Quinney.

La ora trei, aproximativ, în dimineața zilei de joi, 26 ianuarie, Anna Quinney a sunat la locuința mea într-o stare de ușoară tulburare nervoasă. Încă nu auzise nimic de la Silas, a spus. Făcuse un inventar al hainelor lui și observase că în acea zi își luase canadiana groasă cu el la școală. Își uitase, însă, mănușile acasă. I-am spus că aveam să organizez un grup de căutare, imediat ce avea să se lumineze de ziuă.

La 6:30 dimineața am putut aduna zece oameni, bărbați și femei din oraș, care au fost dispuși să dea ajutor la căutarea lui Silas Quinney. Deoarece Silas Quinney își lăsase mașina în parcarea sălii de sport, am inițiat căutarea pe terenul din imediata apropiere a sălii de sport și de acolo ne-am răspândit spre est. În timpul nopții se pusese un strat de zăpadă de aproape zece centimetri. Ninsoarea a continuat toată ziua și seara.

Până la ora trei nu am înregistrat niciun succes în căutarea noastră. Am primit un telefon de la Owen Quinney, care a spus că el credea că trebuia să căutăm în jurai fermei Quinney, în caz că Silas se afla undeva pe proprietate. Am selectat patru voluntari și ne-am îndreptat spre ferma Quinney. Anna a trebuit să fie reținută cu forța de la a se alătura grupului de căutare. Owen i-a spus că trebuia să stea lângă telefon în caz că Silas avea să sune. Cred că acesta a fost momentul când Owen, fără să mă audă soția lui, m-a întrebat de posibilitatea unui joc murdar, l-am spus că eu credeam asta a fi foarte improbabil.

Folosind rachete de zăpadă, deoarece erau de-acum aproape douăzeci și cinci de centimetri de zăpadă proaspătă la sol, ne-am răspândit dinspre casă, încercând să găsim băiatul. După vreo jumătate de oră, unul dintre câinii de la fermă a luat-o în sus pe un deal, la aproximativ nouă sute de metri de casă și a început să latre. Owen și cu mine am luat-o și noi la deal, pe urmele câinelui.

Owen

Era un drum pe care Owen îl cunoștea bine. El și cu Silas îl urcaseră adeseori – când Silas era mic, purtând o creangă drept armă de vânătoare, iar mai apoi cu o armă adevărată, când Owen îl învățase pe băiat cum să tragă. Owen nu vedea motive de a merge pe drumul acela, altfel decât pentru a duce câinii la plimbare. Încerca să deslușească de ce ar fi venit Silas pe acolo. Da, fusese lătratul ăla, dar asta putea să fi fost numai o amintire de câine. Owen ura până și gândul că el și Gary puteau pierde timp prețios căutând unde nu trebuia.

De ce ar fi luat-o Silas, care știa mai bine, pe drumul ăsta, în sus, când ningea? Owen înțelegea dorința fiului lui de a se duce undeva pentru a fi singur, dar nu și-ar fi luat el mai degrabă mașina? Gary le spusese lui Owen și Annei că Silas, dacă era găsit, avea să fie arestat pentru atac sexual. Owen rămăsese fără grai când Gary spusese asta și era convins că Silas făcuse lucrul teribil pe care-l făcuse din cauza a ceea ce făcuse mama lui. S-a întrebat dacă Anna înțelegea asta, la rândul ei. S-a uitat în direcția ei și privirea acesteia i-a spus lui Owen tot ce trebuia să știe în privința asta.

Owen i-a explicat lui Gary, în timp ce urcau cu greu dealul, că Silas știa ce trebuia făcut pentru a supraviețui unei furtuni de zăpadă. I-a amintit lui Gary despre clubul de cercetași Acvila și Gary dăduse din cap, fără să spună nimic. Cine știa la ce se gândea Gary? Pe parcursul anilor, Gary descrisese unele scene cumplite pe care fusese nevoit să le vadă și Owen nu știa dacă nu cumva Gary avea în ochi una dintre acele scene chiar acum.

Câinele s-a întors și a luat-o înapoi în jos, lăsându-i pe Gary și Owen la mai bine de câteva sute de metri în sus pe pantă. De ce se răzgândise potaia? Pierduse urma? Văzuse vreo veveriță și începuse

să o fugărească? Owen s-a lăsat în genunchi și a dat ușor la o parte zăpada așezată în timpul zilei. A pipăit ceva și i-a spus lui Gary să pună și el mâna. Owen și-a dat jos mănușile. Se putea simți conturul slab al unei urme de bocanc care fusese lăsată în zăpada de dinainte – poate ninsoarea de ieri – și care se întărise la suprafață. Gary a simțit-o și el. Și Owen a știut exact la ce se gândea Gary când l-a întrebat dacă nu ar vrea să îl lase pe el să meargă mai departe de unul singur, iar Owen să se întoarcă și să aștepte acasă. Owen i-a spus nu. Atât. Nu.

Owen a estimat că le mai rămăsese probabil o oră înainte să se facă prea întuneric pentru a mai vedea drumul la coborâre. Gary a spus că aveau să mai meargă încă o jumătate de oră, după care aveau să se întoarcă. Owen s-a făcut că este de acord. Nu avea deloc de gând să părăsească poteca aceea înainte de a-și găsi băiatul.

Sentimentul de urgență pe care îl avusese Owen înainte a sporit pe măsură ce urcau tot mai sus pe pantă. Știa că temperatura din noaptea precedentă nu ajunsese la mai mult de minus opt grade Celsius. Deși el și Gary nu discutaseră despre asta, Owen presupunea că Gary avea și el tot asta în minte. Deși Silas ar fi putut supraviețui unei asemenea temperaturi peste noapte, adăpostindu-se în vreun fel oarecare, faptul că nu coborâse îl făcea pe Owen să se gândească la posibilitatea ca fiul lui să fie rănit. Sau, cumva, incapacitat. Nu exact la cap.

Owen nu știa cât de mult urcaseră. Nu-și putea aduce aminte dacă trecuseră de limita de jumătate de oră asupra căreia conveniseră mai devreme,

Owen a înțeles dintr-odată că pata portocalie de pe zăpadă, dintre copaci, era o bucată din canadiana lui Silas.

În clipa în care a început să fugă cu disperare în sus pe pantă, Owen a început să se roage ca Silas să-și fi lăsat pur și simplu canadiana în pădure, dar se dusese undeva în altă parte. Sau ca Silas

să fie acolo, dar adormit. Sau chiar dacă Silas era înghețat, Owen și Gary să-l poată încălzi imediat. Lui Owen nu-i plăcea faptul că doar o bucată din canadiană era vizibilă, dar când avea să ajungă mai aproape, era sigur că avea să vadă și restul hainei și pe Silas, viu, în ea. Owen a avut toate aceste gânduri într-o clipă. Când a ajuns la pata portocalie, a căzut cu fața în jos, ca și cum asta l-ar fi putut ajuta să ajungă mai repede la fiul lui.

A măturat zăpada de pe fața lui Silas și de pe toate crăpăturile întărite de pe canadiana lui Silas. Owen mai văzuse în pădure animale înghețate – păsări și vulpi și veverițe – și înțepenirea era întotdeauna un șoc. A strigat numele lui Silas și l-a strâns la pieptul lui. Să-l încălzească. Se legăna înainte și înapoi. Când Gary a ajuns și el, Owen își săruta fiul pe față și plângea. Gary, cu radioul în mână, a îngenunchiat lângă cadavru.

Fiul lui Owen. Singurul lui copil, dus. Nu mai departe de ieri dimineață, Silas fusese în viață, luându-și masa de dimineață în bucătărie. Dacă s-ar fi gândit să se uite după urme ieri, când Gary a venit prima oară, Owen l-ar fi găsit pe Silas și l-ar fi adus jos.

De ce?, a izbucnit Owen în pădurea pustie.

Tras ca o sanie între Owen și Gary, Silas cântărea o mie de kilograme. Owen își pierduse puterea în picioare. Era ca și cum ar fi umblat cu încetinitorul. Chiar și alunecarea părea ciudată și ireală. *Asta nu poate fi adevărat,* își repeta Owen în gând. Iar și iar. *Asta pur și simplu nu poate fi adevărat.*

Owen și Gary au coborât poteca cărându-l pe Silas. Owen și-a aruncat privirile pe fereastră în bucătărie și a văzut-o pe Anna. Mâinile îi erau puse peste gură, dar țipătul tot a scăpat în afară. Owen își ținea fiul, așa că nu putea să se ducă la soția lui. Dar ea a ieșit în fugă, în ciorapi prin zăpadă, cu brațele întinse mult înainte și înota prin zăpada ca să ajungă la ei, iar Owen și Gary încă mai alunecau și coborau cu greu panta abruptă de la capătul potecii.

Owen se ruga lui Dumnezeu să-l trăsnească și să moară acolo, pe loc, pentru că nu mai erau decât câteva secunde până când avea să vadă chipul soției lui în momentul în care avea să se uite la fiul ei.

Gary și Owen l-au adus pe Silas în casă și l-au pus pe masa din sufragerie, iar Anna încerca să respire viața înapoi în băiatul ei. Owen știa că ea credea că poate face asta, dar tuturor bărbaților care stăteau în picioare în jur, li se putea vedea pe față că ei știau că Silas era mort de câtva timp și că oricâtă respirație, chiar și de mamă, nu mai avea să-l aducă înapoi vreodată.

Owen a crezut, când Anna a renunțat în cele din urmă, că ea avea să se prăbușească pe dușumea și să rămână probabil acolo pentru totdeauna, dar ea a făcut ceva ce el nu avea să uite niciodată. L-a sărutat pe Silas pe față și apoi i-a descheiat fermoarul canadienei, de parcă el nu s-ar fi simțit confortabil în ea, în sufrageria supraîncălzită. Owen stătea acolo, plângând înăuntrul lui, pentru ea și pentru Silas și pentru el însuși, și când ea a tras fermoarul hainei, atunci a fost găsit teancul de foi pe care Silas le scrisese cât stătuse sus, pe potecă. La început, Owen s-a gândit că poate erau scrisorile lui Silas către mama lui și și-a dorit asta, cu toate că avea toate motivele din lume să o urască pe Anna. Dar știa că scrisorile aveau să o ajute pe ea mai târziu. Dar erau scrisori către Noelle. Nu erau atât scrisori, cât mai degrabă înșiruiri de gânduri. După un timp, Owen a citit o pagină, dar apoi a trebuit să le pună deoparte. Nu erau pentru el, iar Silas nu ar fi vrut ca Owen să le vadă.

Cineva a venit și l-a luat pe Silas la casa funerară. Trebuia să fie făcută o autopsie, au spus, deoarece murise în condiții nenaturale, deși toată lumea știa că murise înghețat acolo sus, pe potecă. Owen era convins că Silas ar fi putut să coboare pe poteca aia, chiar și pe întuneric, își cunoștea bine fiul și știa că acesta ar fi putut face asta. Așa că Owen s-a gândit că trebuia să fi fost o parte din Silas care nu a vrut să coboare de pe munte, care nu a vrut să se întoarcă înapoi la viața lui. Și ăsta era lucrul care îl durea pe Owen cel mai mult și știa

că durerea nu va trece, probabil, niciodată, pentru că Anna și Owen l-ar fi iertat pe Silas, l-ar fi îmbrățișat, ei l-ar fi iubit indiferent ce se întâmpla cu el după aceea. Și Owen s-a gândit că poate asta este ceva ce nu înveți decât după ce lucrul pe care îl iubești cel mai mult pe lume ți-a fost luat. Ceea ce a făcut Silas nu era nimic față de dragostea pe care Anna și Owen i-ar fi dat-o. Owen știa că Silas făcuse rău unei fete și Silas ar fi plătit greu pentru asta, dar Anna și Owen l-ar fi iubit întotdeauna și l-ar fi strâns în brațe și i-ar fi suflat viață în el până când ar fi putut să stea pe picioare de unul singur. Ei ar fi făcut asta pentru fiul lor.

Anna, însă, Anna a fost distrusă. Nu a mai vrut să iasă din casă pentru că îi era teamă că avea să vadă băieți de vârsta lui Silas. Voise să plece în Canada, dar Owen nu a putut face asta. Televizorul nu a mai fost niciodată deschis. Anna nu a mai răspuns la telefon. Owen a trebuit să-i spună băiatului care aducea ziarul să nu mai vină până la ei. Owen nu știa exact ce făcea soția lui toată ziua. Uneori plângea.

Silas a murit urând-o pe mama lui. Iar Anna, ea a știut asta. Și nimic nu se mai putea face vreodată în legătură cu asta.

Anna

Îngheață pământul. Omoară toți porcii. Lasă să se prăbușească acoperișul grajdului.

Taie oile de prăsilă. De ce le luăm mieii?

Unde e Silas? Unde e băiatul meu cel frumos?

Este în vântul care șuieră pe la colțurile casei? În sticla de la geamuri, care scoate un zgomot ca o bătaie ușoară cu pumnul? Încearcă să vină înapoi la mine?

Cum poate poșta să vină la ușă? Cum poate telefonul să sune? De ce nu s-au năruit pereții?

Tu de ce ai rămas cu mine? I-o datorezi lui Silas, să mă ții pe mine în viață?

Cât a trecut de când unul dintre noi i-a spus numele cu voce tare?

Sienna

Asta a fost foarte trist cu Silas și nu m-am dus la înmormântare, dar știu că practic toată școala a fost și orașul la fel, dar părinții mei au spus că avea să fie un spectacol sinistru și știi, era lume în oraș care nu credea că eu am fost victima, mai ales după Silas, și mama era îngrijorată că aș fi putut să fiu hărțuită, așa că nu a fost deloc posibil. Dar cumva am simțit că ar fi trebuit să fiu acolo. Chiar am simțit asta în dimineața aia, în dimineața înmormântării, și știu că au fost poze prin ziare cu sicriul și cu oamenii ieșind din biserică și toate alea. Era catolic, nu? Da, era, și așa că am simțit că ar fi trebuit să fiu acolo. Să mă rog sau ceva. Nu sunt religioasă, dar m-aș fi putut duce să salut și să mă gândesc la Silas în liniște, la cum tot o victimă a fost și el, deși, cum am spus, a fost acolo.

Acum chiar că trebuie să plec, am cam pierdut deja ora asta, dar e OK, pentru că pot să iau notițele de la colega mea de cameră, iar profesorul e cam fraier oricum. Așa că dacă mai ai nevoie de orice altceva, poți să mă suni și, în loc să zbori tu tot drumul ăsta până aici, poate că ei pot folosi o parte din bani ca să plătească pentru interviuri, pentru că am impresia că-ți dau un material bun aici și practic ai obținut un exclusiv. Dar, știi, nu e mare lucru sau ceva. Doar spun.

Noelle

D-na Gorzynski vine să mă ia când eu sunt în camera mea de la dormitor. Spune că este nevoie de mine la clădirea administrației. Când ies pe coridor, frica îmi face stomacul să mi se strângă. Știu că Silas este dat dispărut, că s-a organizat un grup de căutare. Toată ziua am umblat prin campus, trecând pe la toate locurile pe unde am fost vreodată împreună. D-na Gorzynski spune că dl. Bordwin vrea să mă vadă. Să-mi iau jacheta și cizmele, îmi spune ea, ca să traversăm careul dintre clădiri.

O întreb despre ce este vorba și îmi spune că nu am probleme, dar că el vrea numai să vorbească despre ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile. Știu că mă minte. Mergem împreună și ea vorbește într-una, mă întreabă cum îmi plac orele din semestrul ăsta, ce planuri am pentru la anul, dacă am avut vreun concert recent, cel la care a fost și ea a fost un vis și așa am ajuns în clădirea administrației, înăuntrul căreia abia dacă am mai fost vreodată și ne aflăm în pragul ușii directorului școlii. Dl. Bordwin se ridică în picioare. Încearcă să-mi zâmbească, să mă facă să mă simt în largul meu, chiar dacă știe că după ce îmi va spune ceea ce are să-mi spună, ușurarea s-ar putea să nu mai fie posibilă pentru foarte, foarte mult timp. D-na Gorzynski îmi strânge mâna când pleacă și chiar și numai asta, cred, îmi spune tot ce trebuie să știu.

*

— Te rog, ia loc, spune dl. Bordwin.

Și mă așez.

— Știi că Silas este dispărut, spune el.
Ochii mi se umplu de lacrimi.
— O, Dumnezeule, spun încet, pentru mine însămi.

— Îmi pare rău să spun că a fost găsit în urmă cu o oră. Era…
Dl. Bordwin trage aer în piept.
— Silas a decedat.

— Nuuuuu, strig.

Nu e posibil, mă gândesc. *Nu e posibil. Nu e posibil.*

— A luat-o în sus pe o potecă din spatele casei lui. Se poate să fi rătăcit drumul pe întuneric. A petrecut noaptea în pădure și a murit înghețat, spune dl. Bordwin.

O serie de spasme violente îmi cuprind stomacul și pieptul. Mă întorc și vomit pe podea. Dl. Bordwin o cheamă pe d-na Gorzynski, care se întoarce în fugă cu șervețele într-o mână și cu prosoape de hârtie în cealaltă. Trântește ușa în urma ei, astfel ca nimeni altcineva să nu poată vedea.
Nu îmi pot trage respirația. Mă gândesc că poate am să mor și eu.

Nu este posibil. Asta nu este posibil.

Dl. Bordwin mă ține strâns de după umeri. Îmi las capul în jos și plâng cu suspine. Corpul mi se zguduie și dl. Bordwin încearcă să mă țină să nu cad.
— Îmi pare rău, spune el.

*

Îmi întinde un teanc de șervețele de hârtie. Mă șterg la gură și îmi suflu nasul.

— Am vrut să-ți spun înainte ca știrea să fie făcută publică, spune, făcând o încercare de a se depărta de mine pentru a se întoarce la scaunul lui. Nu am vrut să afli de la altcineva din dormitorul tău, diseară. Sau să vezi la televizor.

Îmi încolăcesc brațele în jurul capului. Vreau ca lumea să se oprească, să se dea înapoi. Să-mi dea timp să intru în ea ieri, când Silas urca în sus, pe potecă. Să mă lase să-l găsesc și să-l aduc jos. Să mă lase să merg cu el și să adorm, cuibărită în brațele lui.

— Unde este, întreb.

Dl. Bordwin îmi dă numele casei funerare. Îmi spune că va fi făcută o autopsie.

Deschid gura larg. Imaginea lui Silas tăiat ca să fie deschis este oribilă.

— Nu e nevoie să știi nimic din toate astea, spune el repede.

— De ce va fi făcută o autopsie?, întreb.

— Pentru a se determina cauza morții.

— Credeam că ați spus că…

Dar nu pot să spun cuvintele cu voce tare. *Înghețat* și *mort.*

*

— Asta este ce crede lumea. Dar pentru că a murit în împrejurări

neobișnuite… Vrei să îți suni părinții? Să vina să te ia?

— Trebuie să o văd pe mama lui Silas, spun.
— Mama lui Silas?, întreabă dl. Bordwin.

Încuviințez din cap.

— Nu cred că o să fie posibil… cel puțin nu în seara asta. După cum îți închipui, nu se simte bine.

Îmi închipui. Nu vreau să-mi închipui.

O imagine alunecă lateral. Imaginea lui Silas fugind de mine în sus pe scări și ieșind afară pe ușă. A fost ultima oară când l-am mai văzut.
— O, Dumnezeule, țip iarăși.

— Am să-ți sun părinții. Poți să rămâi aici până sosesc. Cred că ar fi cel mai bine pentru tine dacă ai părăsi campusul pentru moment. O să ai nevoie de o pauză.

— Nu, spun foarte ferm. Trebuie să fiu aici, lângă Silas. Nu e nevoie să-mi sunați părinții. Sunt bine.

Dl. Bordwin pare sceptic.

— De ce s-a urcat Silas pe potecă?, întreb.
— Nu știm, spune dl. Bordwin, deși este singura oară când se uită în altă parte. Ne putem numai imagina. Ultimele câteva zile trebuie să fi fost extrem de dificile pentru el.

— Silas avea probleme?, întreb.

— Da, Silas avea probleme, spune.

— Ce a făcut?

— Nu este acum timpul sau locul ca să ne ocupăm de asta, spune dl. Bordwin și pe chipul lui pot vedea hotărâre și încă ceva.

Uluire. Frică, poate. Este surprins că nu știu despre Silas și despre bandă. Ceea ce este adevărat. Nu atunci. Nu încă. Asta va veni mai târziu, când sunt înapoi la dormitor, când colega mea de cameră încuie ușa și vine la mine la pat și se urcă în pat cu mine și mă ține în brațe și îmi spune în ceea ce este aproape șoaptă despre Silas și despre fată și despre bandă și mă ține în brațe ore în șir, în care descopăr că poți să fii supărat pe cineva care a murit. Este posibil să te urăști de una singură pentru că ești supărată pe cineva care a murit. Este posibil să fii convinsă că ai să mori de durere, că într-un fel oarecare respirația ți se va bloca singură și se va opri pur și simplu. Este posibil să crezi că ai fi putut să oprești în orice moment cumplitul lucru care s-a întâmplat, dacă ai fi știut. Este posibil să te gândești cum se face că Silas, care te iubea, ți-a putut face asta, te-a putut părăsi și nu a spus la revedere. Este posibil să știi, chiar dacă nu ai decât șaptesprezece ani, că viața ta nu va mai fi niciodată aceeași. Niciodată. Indiferent ce-ți spune oricine altcineva.

*

Nu vreau ca mama și tata să vină la școală. Nu vreau ca ei să știe lucrul cumplit pe care l-a făcut Silas, pentru că nu ar înțelege niciodată cât de bun a fost el și cât de mult l-am iubit.

Din cauza presei, nu este nicio veghe. Dar familia Quinney este catolică și trebuie să fie o înmormântare. Dacă ai o legitimație de

elev de la Academia Avery, ești admis la serviciul memorial. Colega mea de cameră merge cu mine, strângându-mă puternic de braț când urcăm treptele de la biserica catolică, în care eu nu am mai fost niciodată. Peste tot în jurul nostru sunt oameni de la ziare și de la stații de televiziune, care ne fac fotografii și ne strigă. Când intrăm în biserică, văd sicriul în față. Este închis. Nu o pot vedea, dar o pot auzi pe mama lui Silas care plânge în partea din față. Colega mea de cameră și cu mine ne așezăm la mijlocul bisericii, deși eu insist să fim la partea dinspre marginea stranelor. Vreau să fiu aproape de Silas când îl scot afară.

Nu-mi aduc aminte slujba. Nu-mi aduc aminte ce spune preotul. Pare ¡relevant. Mai târziu am să citesc fragmente în ziare. Preotul nu menționează în niciun fel scandalul. Silas este memorat în felul în care un părinte ar vrea să și-l aducă aminte.

La sfârșitul serviciului funerar, purtătorii ridică sicriul și știu că asta va fi ultima dată când am să mai fiu vreodată aproape de Silas. Își încep mersul în lungul carpetei roase. Când ajung în dreptul stranei mele, mă întind și ating sicriul din lemn.

*

Ies din strană chiar atunci și îl urmez. Îl văd pe tatăl lui Silas imediat în spatele meu. Ieșim împreună afară pe ușa bisericii, cu Silas în frunte.

La capătul de jos al scărilor, dl. Quinney îmi dă un teanc de hârtii pe care le-a ținut îndesate înăuntrul paltonului. Mi le dă la înmormântare pentru că nu își imaginează că drumurile noastre se vor mai întretăia vreodată. Paginile sunt îndoite în patru și au marginile zdrențuite, ca și cum ar fi fost rupte dintr-un carnet. Dl.

Quinney nu este genul de bărbat pe care îl îmbrățișezi, așa că nu o fac.

Mă gândesc infinit demult dacă este posibil să păstrezi pe cineva viu în gândurile tale și în imaginație. Tot ce am e ceea ce îmi pot aminti. Ce îmi amintesc sunt toate ușile prin care Silas și cu mine am trecut împreună. Ușa asta și ușa cealaltă și ușa astalaltă. Singurul fel în care le pot avea acum este să răsfoiesc paginile acestui jurnal și astfel, presupun, Silas și cu mine putem trece prin uși pentru totdeauna.

Colm

În zilele care au urmat morții lui Silas Quinney datorită expunerii îndelungate la frig, atenția asupra situației a făcut o trecere subtilă de la vinovăția individuală a băieților la proasta abordare a cazului – chiar de la bun început – de către Academia Avery. O mare presiune a fost pusă pe administrația Academiei Avery și mai ales asupra lui Michael Bordwin, care smulsese mărturisiri de la doi dintre băieți fără beneficiul unui apărător legal.

În ceea ce-i privește pe băieți, Robert Leicht și James Robles au fost acuzați de Tribunalul Districtual Avery, cu câte un cap de acuzare fiecare, pentru atac sexual. Dacă ar fi fost condamnați, băieții ar fi trebuit să se înregistreze ca infractori sexuali și s-ar fi putut confrunta cu până la trei ani de închisoare. Părinții și apărătorul lor legal i-au sfătuit însă cu înțelepciune să își recunoască vina, pentru comportament sexual obscen. Li s-a ordonat de către judecătorul Wycliff să meargă la terapie și să efectueze câte două sute de ore de serviciu comunitar, în afară de o perioadă de libertate condiționată de doi ani. Nu li s-a cerut să se înregistreze ca infractori sexuali.

Cred că Robles, oricât de mult am ajuns să îl detest ca om, are multă dreptate în disputa cu Academia Avery cu privire la stoarcerea mărturisirii și la drepturile lui legale. Școala ar fi înțeleaptă să ajungă la o înțelegere înainte să înceapă procesul. Un argument interesant, care nu a fost inclus în plângerea penală, dar face parte integrantă din procesul civil, este că Robles crede că el nu ar fi trebuit să fie acuzat de la bun început, de vreme ce el de fapt nu a atins-o niciodată pe fată. Deși s-a aflat în încăpere, el spune că pur și simplu „Își vedea de treaba lui”. Este clar din înregistrarea video că o *parte* a lui James Robles a atins-o pe fată. În funcție de punctul

dumneavoastră de vedere, înregistrarea fie îl exonerează pe Robles, fie nu. Sincer, eu cred că această parte anume a plângerii lui e o aiureală. Deși, trebuie să spun, mi-ar plăcea foarte mult să mă aflu în sală când avocatul familiei Robles își prezintă cazul.

Ellen

Este 5:30 dimineața și inspectezi bucătăria. Este considerabil mai mică decât cea pe care ai avut-o înainte și prin urmare arată mai încărcată, ori poate că, într-adevăr, chiar este mai multă înghesuială decât era de obicei. Ai părăsit deprinderea de a spăla vasele noaptea deoarece se pare că după o zi lungă de navetă și de muncă, dichisirea chiuvetei e mai mult decât la ce poți face față. Uneori Rob, care întotdeauna se culcă mai târziu decât tine, face el curat și asta este o frumoasă surpriză dimineața. De obicei poți spune ce a făcut fiul tău în seara anterioară, în funcție de ce lasă lângă aragaz și pe masa din bucătărie. Poate fi o cutie goală de Coke alături de un ambalaj făcut ghem de Smartfood Popcorn, sau ziarul din ziua precedentă poate fi împăturit astfel încât să se poată vedea programul de la televizor. Sau e posibil să lase lumina aprinsă în sufragerie, unde cartea pe care tocmai o citește este deschisă pe scăunelul pentru picioare din fața canapelei. Rob are o slujbă cu program redus la biblioteca de peste drum și de patru sau cinci ori pe săptămână vine acasă cu un braț de cărți pe care le citește în generosul lui timp liber.

Te gândești că tu și el ați putea foarte bine trăi în fuse orare diferite, dacă ar fi să vă gândiți la orele în care vă vedeți unul cu altul. Când tu pleci de acasă la lucru, el este încă în pat și va sta acolo până la prânz. Slujba lui începe la ora unu, în zilele când lucrează, și este înapoi acasă la opt. Îi vei fi lăsat masa de seară în frigider sau în cuptor și, uneori, mănâncă împreună cu tine în fața televizorului sau la masa din bucătărie. Îi pui întrebări și el răspunde cât poate de bine, dar întotdeauna ești conștientă de nerăbdarea lui în fața întrebărilor. Uneori, curiozitatea sau pur și simplu frustrarea te scoate din rutină și îl întrebi dacă a cunoscut pe

cineva la bibliotecă sau dacă s-a gândit să se întoarcă înapoi la școală sau ce planuri are pentru weekend.

Nu pare niciodată să cunoască pe nimeni la bibliotecă, nu are niciun plan concret de a se întoarce la școală și nu se gândește destul de departe înainte pentru a spune ce va face sau nu va face peste weekend. Nu că ar fi nepoliticos sau lipsit de respect. A trecut de-astea acum și a mai crescut, e conștient că dacă tu și el locuiți împreună trebuie respectat un fel de armistițiu. Tu te duci la culcare la nouă sau la nouă jumătate și vei citi vreo jumătate de oră înainte să adormi. Pentru Rob, ziua, adevărata zi, abia începe. Din când în când, îl auzi când pleacă, scoțând de pe alee mașina pe care o folosiți amândoi și te întrebi, *Unde anume se duce?* Nu ești conștientă să aibă vreun prieten anume. Rob se întoarce acasă, spune el, pe la 4:30 dimineața, o ora înainte ca tu să te trezești, să îți începi ziua.

În chiuvetă sunt cești de cafea și holuri pentru cereale și farfurii. Buretele cel galben are pe el ceva negru, care va trebui să fie investigat. Există o vază cu flori, cumpărate dintr-o florărie din apropierea serviciului tău. În urmă cu câteva zile, peste weekend, ai tăiat cu grijă aceste flori și le-ai așezat într-o vază scundă, pătrată, cu un broscoi la bază. Ai fost mulțumită de aranjament. Părea nepretențios și vesel. Acum, însă, apa este maronie, iar florile trebuie aruncate, ceea ce ai să faci într-un minut, după ce îți vei fi băut cea de-a doua ceașcă de cafea. Pe masa din bucătărie este un teanc de corespondență de ieri și de alaltăieri, câteva reviste din care cărțile poștale cu reclame au căzut deja și două ambalaje goale de prăjituri cu calorii puține. Ziarele din ultimele trei zile și-au găsit sălaș pe scaune și la capătul mesei. Unul a fost lăsat peste un ochi de la aragaz. Când te scoli de pe scaun, ai să îl iei de-acolo.

Arthur te-a părăsit la scurt timp după ce Rob a fost exmatriculat de la Avery. A fost și nu a fost o surpriză. Știai că stătea să vină sau simțisei că era posibil să vină. Ceea ce te-a surprins a fost viteza cu care a făcut-o Arthur. De parcă te învinuia pe tine de scandalul în

sine. Știai că avea să fie imposibil ca Arthur și Rob să împartă același spațiu de viață; ceea ce nu știai a fost că Arthur putea să nu fie în stare să îl împartă cu tine. Casa în care trăiserăți cu toții a fost vândută în timpul divorțului și ai găsit acest apartament în alt oraș din apropiere de Boston, un oraș în care majoritatea oamenilor nu știu că între tine și Rob și evenimentele din urmă cu doi ani de la Avery există vreun fel de legătură. Ai o altă slujbă acum, în departamentul de încălțăminte de la Macy's. Lăsând la o parte lumina artificială, nu este o slujbă cumplită, cu toate că naveta cu transportul în comun, în principal metroul, este dificilă și îți mănâncă mult timp. Încerci să citești pe tren, dar dacă aerul este închis, mișcarea cu zgâlțâituri îți provoacă un ușor rău de mișcare. În aceste zile, pur și simplu ții ochii închiși și te odihnești.

Arthur s-a mutat într-un condo din partea de sud a Bostonului. Nu ai fost niciodată acolo, dar înțelegi de la Rob, care merge în vizită conform unui program fixat de tribunal, că arată destul de bine, cu cărămidă aparentă și balcon. Te întrebi cum se face – dacă banii au fost împărțiți în mod egal – că Arthur și-a putut permite un condo în urma divorțului. Te-ai gândit să îi spui avocatului tău se intereseze de asta, dar din moment ce contezi pe Arthur ca să trimită pensie alimentară lunar, ceea ce de fapt nu este obligat să facă de vreme ce Rob are acum douăzeci de ani, te-ai gândit că cel mai bine este să lași lucrurile așa cum sunt. Te descurci; poți chiar să pui ceva deoparte în fiecare săptămână. Ai ales să locuiești în acest oraș tocmai pentru că nu este departe de surorile tale, care locuiesc în orașe alăturate și care ți-au fost de ajutor. L-au adorat pe Rob toată viața lui și te gândești că, în ciuda scandalului, încă o mai fac. Ele au pus cumva scandalul deoparte oricum, l-au compartimentat. Rob pe care îl văd ele când vin în vizită – dacă se întâmplă să vină când Rob este acasă – este Rob pe care l-au știut dintotdeauna, deși mai puțin ambițios, își fac griji în privința asta, spun ele. A fost atât de promițător, mai adaugă.

Te duci la frigider, încercând să decizi ce să faci pentru deseară la cină, făcând inventarul celor care sunt acolo, ca să știi după ce să te uiți, dacă e cazul. Uneori îi lași lui Rob o notă pe masă și face el cumpărăturile, iar astăzi probabil că așa ai să faci. Te simți mai obosită decât de obicei, dar se poate să fie numai din cauza anotimpului. Acum este întuneric afară și va fi și când te întorci acasă de la lucru.

Închizi frigiderul și te așezi pe mormanul de corespondență care se tot acumulează. Mai bine te-ai ocupa de asta chiar acum, altfel grămada va crește pur și simplu din ce în ce mai înaltă, până când, în final, va cădea pe dușumea.

Împărți plicurile în trei grămezi: gunoi, facturi și personale. Întotdeauna sunt mai multe din prima categoric decât din a doua și mult mai multe din a doua decât din a treia. Scrisorile personale sunt rare, deși presupui că asta este valabil pentru toată lumea. Ajungi la un plic de la Universitatea din Vermont, care ți-a fost adresat, scris cu cerneală. Pentru moment ești confuză, te gândești că Rob a aplicat la universitate și a neglijat să-ți spună, iar ei cer deja bani, ceea ce ar fi perfect în regulă în ceea ce te privește – ai fi atât de fericită dacă Rob s-ar întoarce la școală, deși ești enorm de surprinsă ca el să fi ales o școală din Vermont.

Rupi plicul și deschizi scrisoarea. O cercetătoare dorește să îți ia un interviu în legătură cu evenimentele din ianuarie 2006. Scrisoarea este respectuoasă și dă asigurări cu privire la păstrarea confidențialității. Interviul este pentru un studiu despre alcool și comportamentul băieților, în școlile secundare. Scrisoarea este semnată *Jacqueline Barnard.* Citești scrisoarea a doua oară, ca să te asiguri că nu ai scăpat nimic. Când ai terminat, rupi scrisoarea metodic în bucățele mici și duci mizeria la coșul de gunoi. Nu ai să vorbești despre scandal. Nu ai să răspunzi la întrebările nimănui. Te întrebi dacă nu cumva fiul tău a primit propria lui scrisoare. Treci prin restul plicurilor și nu găsești nimic adresat fiului tău, de la

Universitatea din Vermont.

Vreme de aproape un an după ce Rob a plecat de la Avery, a fost un chin să găsești în cutia poștală broșuri retransmise de la vechea adresă, de la colegii și universități care încercau să-i capteze lui Rob interesul. Ți-ai imaginat că rezultatele lui la testele naționale îl puseseră pe o listă de elevi de liceu care să primească asemenea literatură. Ți-ai mai imaginat în continuare că nimeni nu se uitase atent la aceste liste. Dacă ar fi făcut-o, ar mai fi trimis ei o broșură unui elev care fusese exmatriculat din liceu, care își recunoscuse vina de comportament sexual obscen și care se apropia de sfârșitul a doi ani de libertate condiționată pe care trebuise să îi execute?

Iar asta este o altă grijă pe care o ai. Că atunci când Rob își termină perioada de libertate condiționată și necesitatea de a locui în același loc și de a se prezenta regulat la ofițerul de corecții de care a aparținut, el te va părăsi și va pleca. Nu a menționat niciodată un asemenea lucru, dar îți faci griji oricum. În zilele bune, îți imaginezi că se va duce la școală undeva. Arthur va plăti pentru asta, ești sigură. În zilele proaste, te temi pur și simplu că nu ai să-l mai vezi niciodată.

Te duci la fereastră și te uiți la stradă. Mașina îți este parcată pe alee, la locul ei obișnuit. Te gândești la fantezia ta, aceea de a te urca în mașină și să pleci. Te-ai gândit mult la asta în ultimul timp și știi exact în ce direcție este nord-vestul, de la fereastra la care stai. Ai mers până acolo încât să-ți imaginezi călătoria în detaliu. Îi vei scrie lui Rob o scrisoare, explicând că asta este ceva ce ți-ai dorii de ani de zile, că nu are nimic de-a face cu el și că veți intra în legătură curând. Îți vei retrage economiile de la bancă, îți vei face un mic bagaj și îl vei pune pe scaunul din spate al mașinii. Pare important să iei cu tine cât mai puțin din viața ta actuală, deși sunt amintiri care sunt importante pentru tine, care s-ar putea să trebuiască să meargă într-o altă valiză. Sau poate le vei lăsa în urmă pe acestea, pentru a fi luate mai târziu. Vei ieși cu spatele de pe alee și o vei face

la stânga și vei merge pe drumuri de țară până când ai ajunge în partea de nord a statului New York sau în Canada. S-ar putea, dacă nevoia nu va fi fost satisfăcută, să conduci mai departe. Și apoi fantezia ta începe să-și piardă avântul. Nu îți poți imagina locul unde te vei opri, motelul la care vei sta, restaurantul la care vei mânca. Nu poți merge atât de departe cu fantezia asta încât să îți dorești o altă slujbă, alte obligații. Dar nevoia de a urca în mașină și de a o porni la drum este foarte mare. Este uneori uimitor și pentru tine că încă nu ai făcut-o.

Te răsucești și te uiți înapoi la bucătărie. Decizi să intri în viteză și să faci rapid bucătăria lună, înainte să trebuiască să pleci la lucru. Ai timpul pentru duș și pentru îmbrăcatul cronometrat la minut, dar te gândești cât de mult poți rămâne în bucătărie pentru a reuși să ajungi la timp la stația de metrou. Pui mâna pe burete și dai drumul la apa caldă, așteptând să se încălzească. Te uiți atent la dulapul din fața ta, cel în care sunt cutiile cu cereale și sarea și piperul și scobitorile și sprayul cu ulei de gătit Pam și sticluța cu sirop de tuse Tylenol extra-concentrat și te întrebi cum se face că evenimentele unei singure nopți – care se poate să fi fost obscenități sexuale sau rușinoase sau pur și simplu o orgie – pot schimba viețile atât de multor oameni pentru totdeauna. Nu poți spune cu certitudine despre Arthur, dar ești destul de sigură că tu și Rob nu veți mai fi niciodată aceiași, chiar dacă totul merge bine pentru el și chiar dacă se duce la școală. O singură noapte poate face ca o viață să cotească într-o direcție în care nu trebuia să o ia niciodată. A te îndrăgosti poate face asta, te gândești. Și la fel poate o petrecere încinsă. Te minunezi de felul în care fiecare are puterea de a modifica pentru totdeauna busola cuiva. Și *a ști* că un asemenea lucru se poate întâmpla atât de ușor, așa cum nu știai înainte, nu tocmai, este ceea ce te-a schimbat fundamental pe tine și pe fiul tău.

Apa este fierbinte și te frige la degete. Torni săpun de vase pe burete și încerci să scoți chestia cea neagră de pe el.

Mike

S-a oprit cu pardesiul pe braț și valiza la picioare și a trecut în revistă cutia din sticlă în care locuise. Ningea dincolo de ferestre și perspectiva era iluminată de felinarele de pe stradă, de lampa de pe fațada bisericii de peste drum și de pătrate mici de lumină de interior ce se revărsa prin ferestrele caselor din jur. Era o scenă bucolică, aproape perfectă, în măsura în care Mama Natură și oamenii se puteau combina pentru a crea. Poate că stătuse pur și simplu pentru asta – să se poată așeza ca să privească afară și să-și imagineze viețile oamenilor care intrau și ieșeau din conurile acelea de lumină – dar el se întorsese din plimbarea întreruptă, hotărât să plece. Se oprise la ghișeul de recepție ca să întrebe dacă îi puteau face socoteala, iar recepționerul fusese surprins: Mike își făcuse rezervare pentru încă zece zile. Dar Mike știa că trebuia să plece din locul în care venise pentru a scrie – nu avea să mai scrie nimic care să aibă de-a face cu evenimentele din ianuarie 2006. Voise să-și arunce firavul manuscris de cum intrase înapoi în cameră, dar apoi își făcuse griji ca nu cumva cineva din personal să îl ia și să îl citească, așa că îl avea în valiză, greutatea lui fiind aparent mai mare decât cea a valizei și a restului conținutului acesteia.

Ce anume sperase să găsească în această încăpere? O scrisoare de la o cercetătoare de la Universitatea din Vermont îi declanșase dorința de a scrie despre scandal. Era posibil ca Mike să fi căutat răscumpărarea pur și simplu scriind o cronologie a evenimentelor? Sau dorise el, în vreun fel mărunt, să se reconecteze cu întâmplarea, să-i descopere înțelesurile? Mari și cumplite lucruri se întâmplaseră multor oameni ca rezultat al aventurii lui Mike cu Anna. Dacă nu ar fi fost acea aventură (sau dacă Silas nu i-ar fi prins în ea, deși Mike considera nerealist să-și imagineze că ar fi putut continua Iară ca

cineva să îi prindă), Silas nu ar fi băut în dimineața aceea de sâmbătă, nu ar fi aruncat cu mingea în Mike în timpul meciului și nici nu s-ar fi dus la J. Dot în acea seară. În loc de asta, Silas ar fi fost cu Noelle.

Mike calculase cândva carnagiul. Un băiat mort. Doi băieți exmatriculați. Două oportunități de intrare la colegiu ratate. O fată cu inima frântă. O fată pusă la pământ, care se reinventa pe sine (sau încerca să o facă, auzise el). Două divorțuri. O căsnicie golită, fără nimic rămas în ea. Două mame devastate. O altă mamă amorțită. Un tată care își pierduse și fiul și soția. O școală care se alesese cu o proasta reputație. O școală pe linie moartă. Un oraș dezbinai. Familii care nu-și vorbeau. Oameni care plecau din oraș. Ieșise ceva bun din asta? Orice? Și cum rămânea cu ceilalți numeroși elevi care fuseseră respinși de la școli prestigioase în acel an numai și numai pentru că veneau de la Academia Avery? Nu era nicio posibilitate de a spune, dar Mike presupunea că numele Avery era un factor în unele dintre aceste decizii. S-a gândit, de asemenea, la toți elevii care fuseseră înscriși la momentul scandalului și la toate întrebările la care ei vor fi trebuit să răspundă, atât din partea părinților, cât și a prietenilor. Diplomele lor erau murdărite pe la colțuri. Nu se putea calcula carnagiul; ar putea fi nesfârșit.

Mike a închis ușa la cameră, a predat cheia la ghișeul de recepție. A dat un bacșiș relevant personalului și s-a îndreptat spre mașină, pe care o lăsase într-o parcare din spate. În ciuda faptului că personalul hotelului dădea harnic zăpada cu lopețile, iar angajații primăriei umblau cu plugurile, zăpada se așeza mai repede decât puteau ei să o îndepărteze. Lui Mike i-a trecut prin minte că poate asta nu ar fi cel mai bun moment ca să plece cu mașina spre New York City. Putea să încerce, a decis. În cel mai rău caz, putea găsi un alt hotel sau motel în care să stea până când drumurile aveau să fie curățate. Dar acum, trebuia să părăsească acest oraș turistic.

A traversat orașul și a ajuns la o intersecție. Spre dreapta era New

York City. Spre stânga era un drum care l-ar fi dus spre nord, mai adânc în Vermont. A rămas în intersecție până când un șofer de camion l-a claxonat din spate. Fără să fi plănuit conștient să facă asta, Mike a virat la stânga.

Drumurile au devenit repede din ce în ce mai proaste, mai prost curățate cu plugul, mai puțin circulate. Mike știa cum să conducă pe zăpadă; avea zeci de ani de experiență cu asta și avea cauciucurile pentru zăpadă anume puse pentru călătoria asta. Dacă mergea încet și nu punea frână bruscă, avea să fie OK. Cu puțin noroc, poate găsea o utilitară care împrăștie nisip, ca să meargă în urma ei. I-ar fi luat cu mult mai mult ca să ajungă la destinație, dar timp avea. Singura lui obligație era să se prezinte la masa de Crăciun, peste aproape două săptămâni de atunci. Paul, fostul lui cumnat, care se dovedise a fi un om neobișnuit de decent, făcuse aluzie la o slujbă. Îi trebuia un specialist în strângerea de fonduri. Paul știa de excelenta reputație a lui Mike la această activitate și sugerase că ar fi putut discuta aceasta după masa de Crăciun. Mike se întreba dacă avea să aibă atunci curajul să întrebe despre Meg. Mike presupunea că Paul nu voise să deschidă discuția asta dureroasă pentru Mike, dar Mike se gândea că poate era timpul să discute cu fosta lui soție, l-ar plăcea să audă că se așezase, chiar și cu un alt bărbat, chiar și cu un copil. A ști că era fericită și că avea un copil i-ar micșora cumva vina. Pentru că îi făcuse aproape la fel demult rău cât îi făcuse Annei și familiei ei. În mod straniu, Meg nu aflase niciodată despre aventura lui cu Anna. Cel puțin, el așa se gândea, că nu aflase.

Când a auzit că lui Mike i se ceruse să părăsească școala din cauza presupusei lui complicități la ceea ce ar fi putut fi o acoperire a scandalului, Meg a fost și scârbita și furioasă. Fusese rușinată, a spus ea. (Își amintise el să adauge și acea rușine la calculul făcut carnagiului?) Părăsise casa directorului școlii în câteva ore, fără să spună la revedere și fără să îl informeze despre unde avea să se afle pe viitor. Mike avusese impresia distinctă că ea era mai mult decât

gata să o șteargă, că așteptase momentul potrivit, care i se oferise singur și care îi furnizase o perspectivă delicioasă de la înălțimea unor standarde morale deosebite. Mike nu fusese în stare să o roage pe Meg să nu plece. Dacă nu de altceva, asta îl scutise de a mai trebui să îi spună despre Anna, ceea ce ar fi produs în ultimă instanță același rezultat, dar ar fi lăsat-o pe Meg rănită (se îndoia că Meg ar fi avut inima frântă) și rușinată și mai mult. Și ce ar fi fost bine în asta?

La momentul potrivit, Mike părăsise locuința directorului școlii, la rândul lui. Și el era gata de plecare. Ceea ce nu-i plăcuse fusese felul în care Coggeshall și soția lui se aflaseră pe alee cu o mașină plină de lucruri și obiecte casnice. Nu putea omul să fi așteptat un interval decent după plecarea lui Mike pentru a intra în posesia casei directorului?

Așa că Mike pleca la New York City, unde închiriase o garsonieră modestă în West Side (anonimitatea ei era aproape desăvârșită), avea să petreacă Crăciunul cu Paul, care acum era unicul lui prieten, și probabil avea să-i fie oferită o slujbă, rezolvând chestiunea viitorului imediat. După scandal, Mike trăise din economii, din care jumătate mersese aproape imediat la Meg. Încă tot mai avea de ajuns ca să fi putut sta la acel hotel scump încă o lună. Dar apoi ar fi rămas fără o lăscaie.

În ceea ce privea procesul civil intentat de familia Robles, acuzațiile fuseseră aduse împotriva școlii ca instituție (prudent din partea lor, din moment ce școala, în ciuda necazurilor prin care trecea, tot avea buzunarele mai adânci decât Mike) și nu împotriva lui Mike personal. Totuși, Mike fusese obligat să își angajeze un avocat pentru a-și proteja propriile interese. Aceea era o cheltuială la care urma să se gândească, o factură care avea să ajungă la scadență destul de curând. Dacă Paul avea să îi ofere o slujbă, Mike o va lua.

Când Mike s-a apropiat de Avery, strânsoarea pe volan i s-a

intensificat. Drumul era prost, dar cauza reală a neliniștii lui era apropierea tot mai mare de un oraș care îl expulzase. Era bucuros pentru zăpadă, pentru acoperirea pe care i-o oferea ea, deși unii s-ar putea mira de idiotul care era afară pe vremea aia proastă. Alții ar putea recunoaște Volvo-ul maro. Mike a trecut încet pe lângă băcănia lui Peet, pe lângă agenția de tranzacții imobiliare a lui Greason și pe lângă locuințele de la vechea moară, toate decorate cu lumini pentru Crăciun, beculețe care vor fi fost întinse încă de la Halloween. A trecut pe lângă tribunal, evitând în mod deliberat să se uite spre Academia Avery când a trecut prin fața campusului. A trecut și de stația de benzină Mobil, nevoind să se oprească nici acolo.

A luat-o pe un drum neluminat, cu ninsoarea ca un zid ce se făcea tot mai gros înaintea lui. Când a ajuns la mica fermă, a oprit pe cealaltă parte a drumului și a stins farurile. Și-a făcut socoteala că oprise în afara drumului, tocmai pentru a nu speria nicio mașină care ar fi venit înspre el. S-a gândit la alunecarea lui predestinată pe gheața neagră. Nu era niciun fel de gheață neagră în această noapte, dar zăpada necurățată ar fi putut provoca o alunecare decentă, deși mai puțin brutală, și mai lentă. Zdrăngănitul, exact la fel. Prin fereastra laterală a pasagerului, Mike a reușit să zărească o lumină în bucătărie și o alta într-un dormitor de la etaj. Mai era vreun loc pe acest pământ la fel de trist, de gol, ca această carapace din lemn? Mike a simțit că i se face rău de la stomac, dar s-a forțat încă o dată să facă față. El făcuse ca toate acestea să se întâmple. Silas contribuise, dar Mike era cel ce trebuia învinovățit. Dacă n-ar fi fost el, soțul și soția poate că ar fi încercat să își clădească o viață împreună după Silas, chiar și cu cumplita lor pierdere. Dacă n-ar fi fost el, se poate ca acea cumplită pierdere să nu se fi întâmplat deloc.

Mike a văzut o umbră la fereastra de la etaj, imposibil de deslușit prin ninsoare. Bărbat? Femeie? Mike nu putea spune. Putea, el sau

ea, să vadă Volvo-ul? Nu erau lumini pe marginea drumului la depărtarea asta de oraș, nimic care să lumineze mașina. A studiat forma din fereastră așa cum se studiază o stea, încercând să o identifice. Cu cât se concentra mai mult, cu atât era mai dificil de văzul cine era în fereastră. A clipit o dată și umbra a părut să nu mai fie acolo. S-a uitat cu atenție, dar nu a putut vedea nimic. Zăpada se acumula la baza ferestrei laterale a mașinii, creând un peisaj de munte în sine. Într-un minut, două, Mike era posibil să nu mai poată vedea casa deloc. În trei minute, avea să fie nevoit să iasă afară și să mături zăpada sau să coboare fereastra pentru a o curăța.

Am venit pentru a face reparații, a vrut Mike să strige.

Dar cine putea face reparații pentru un fiu pierdut? De patru ori îi făcuse Mike rău lui Owen. Mai întâi, alunecând cu capul în jos peste terenul lui, demolându-i cutia poștală și gardul. În al doilea rând, trăgându-l pe Silas spre Avery, unde comportamentul de pe bandă fusese făcut posibil. În al treilea rând, furându-i nevasta. Și în final, cel mai rău dintre toate, provocând un lanț de evenimente care i-au luat lui Owen fiul de lângă el.

De multe ori de la momentul fatal când Silas o luase la fugă în sus pe scări, Mike voise să vorbească cu Anna. Nu își formulase exact ceea ce avea să îi spună, dar voise, în vreun fel, să-și exprime suferința, confuzia, certitudinea că pe ea o iubise în timpul acelor scurte vizite mai mult decât iubise vreodată pe cineva. Presupunea că Anna l-ar fi putut scuipa sau i-ar fi putut scoate ochii cu unghiile. În mintea lui, suferința ei o făcuse puternică. Își imagina furia ei cu mai multă ușurință decât își putea aminti chipul ei în momentul când s-au apropiat de pat. Și părea un fel de păcat să se gândească la acele vizite acum. Nu ar trebui să i se îngăduie să și le amintească cu vreun fel de dragoste. Toate viziunile, toate imaginile, ar fi trebuit să îi fie extrase din minte.

Mike a întors repede mașina în drum, derapând numai puțin. S-a simțit încovoindu-și umerii în timp ce se întorcea spre oraș. Nu de

frica de a fi rănit, ci din lașitate. Ar fi putut urca treptele acelea și să stea cu Owen. Anna nu ar fi coborât, era sigur de asta. Dar poate Mike ar fi fost în stare să ofere cele mai sincere scuze și păreri de rău. L-ar fi păsat lui Owen? Ar fi fost el ucigător de furios? Sau era și el insuportabil de singur?

Cu mâinile tremurând, Mike a înaintat pe drumul ce se făcea tot mai prost. Presupunea că încă cincisprezece centimetri de zăpadă se așezaseră de când intrase el în restaurant pentru masa de seară. Nu se vedea să fi trecut încă vreun plug sau vreo mașină care să împrăștie nisip. Poate că, pentru a economisi banii, așteptau ca ninsoarea să stea înainte de a le trimite să curețe drumurile.

Când a ajuns la Academia Avery, Mike a oprit iarăși mașina și de data asta a ieșit din ea. Zăpada l-a prins imediat de gambe. Nu avea cizme în picioare și a simțit gheața sub pantaloni. Și-a scos mănușile din buzunarele paltonului și s-a îndreptat spre porțile încuiate. Își lăsase căciula în mașină. Ninsoarea îi intra în ochi și îi biciuia fața. S-a uitat prin poartă să vadă dacă nu se putea vedea vreo lumină undeva. Spera să nu declanșeze vreun nou sistem de alarmă, instalai după plecarea lui. Spera că nu avea să vadă, în câteva clipe, vreo duzină de oameni alergând dinăuntru înspre el.

Mike s-a îndepărtat de gardul din fier forjat și s-a sprijinit cu spatele de stâlpul solid, din piatră, al porții. Când fusese construit? Nu știa. Moartea lui Silas era pe umerii lui. Asta era ce i-ar fi spus lui Owen, care nu ar fi negat. *Eu am provocat moartea fiului tău.*

Și-a închis ochii.

S-a gândit la banda în sine, o bandă care fusese convertită de sute de ori de acum în filme și imagini digitale. Și-a imaginat pixelii încă plutind prin univers, pe undeva, pixelii care se combinaseră astfel încât să producă o distrugere irevocabilă. Uneori se întreba dacă ceea ce văzuse pe banda aceea nu fusese pur și simplu uitare de sine și abandon, nu mai periculos, în perspectivă, decât un film cu grupuri de oameni simțindu-se bine sau de animale împerechindu-

se. Că banda îl oripilase, era adevărat, dar se întreba dacă nu cumva oroarea lui derivase pur și simplu din stânjeneală combinată cu o cunoaștere incertă a consecințelor (și o cunoaștere certă a faptului că el avea să fie în centrul acelor consecințe). Dacă ar fi văzut banda ca cetățean particular, ar fi fost reacția lui la fel de severă? *Posibil,* s-a gândii. Erau copii pe banda aceea. Fata nu avea decât paisprezece ani.

Și totuși.

Când a deschis ochii, Mike s-a întors la mașină. Nu avea să mai revină niciodată în Avery. Era sigur de asta. Avea să o ia înspre sud acum, spre New York City și mica garsonieră care îl aștepta. Când a ajuns la mașină, s-a întors puțin, atât cât să poată vedea, dintr-o privire, porțile Academiei Avery în întregime – întunecate, oblonite și așteptându-i pe tineri.

Rob

Rob a scris:

Dragă d-ră Barnard,

Sper să pot adăuga ceva la cunoașterea și înțelegerea dumneavoastră a evenimentelor din ianuarie 2006. Aceasta va fi unica mea contribuție școlară din ultimii doi ani. Cândva, sper să am mai multe contribuții, dar în ce domeniu îmi este încă neclar la acest moment.

Mi-am început ultimul an de liceu cu o atitudine mentală optimistă. În afara avantajelor care decurg din a fi una dintre vedete la orice școală particulară, anticipam un rol important într-o echipă de baschet de excepție. Așteptam de asemenea cu nerăbdare să iau

cursuri avansate cu cei mai buni profesori de la Avery. Deși încercarea de a decide și de a completa documentele pentru diferitele colegii la care aplicam îmi lua mult timp, eram totodată și interesat și fascinat de procesul în sine. Știam că aveam rezultate școlare neobișnuite, printre care erau și vârfuri și scăderi (vârfurile, ceva mai de excepție decât scăderile), și eram destul de sigur că aveam să primesc cel puțin o recomandare cu totul deosebită. Rezultatele mele la testele naționale erau de asemenea foarte bune. Speram să aplic pentru obținerea unei „acceptări anticipate” la Universitatea Brown. Vizitasem colegiul în primăvară și încă o dată în vară și am simțit acel sentiment imediat de potrivire despre care îmi vorbiseră profesorii și îndrumătorii. Mi-a plăcut în mod deosebit la Brown lipsa unei programe de bază obligatorii. Pentru prima oară în viața mea, aveam să mă pot concentra pe acele domenii care erau de cel mai mare interes pentru mine. Ziua în care am primit scrisoarea de la Brown a fost indubitabil una fericită pentru mine și familia mea.

Așteptam ultimul an cu nerăbdare și dintr-un alt motiv. Cu fiecare an absolvit, la Avery, elevii aveau tot mai multă libertate. Dacă asta însemna fie și numai libertatea de a te urca în mașina unui elev extern și de a merge pentru a cumpăra o pizza, chiar și ea era binevenită. Există un extraordinar sentiment de îngrădire în orice școală particulară și, din necesitate, regulile sunt stricte. Dar dacă cineva are o bună reputație și este privit cu încredere, regulile pot fi aplicate mai flexibil, pentru a-l acomoda. În unele zile, simțeam o nevoie disperată de a ieși undeva. Pentru că eram intern, nu puteam avea mașină, așa că făceam plimbări lungi – prin oraș, pe drumurile mai puțin umblate și, ocazional, duminicile, câte o excursie pe munte. Toată viața mea, mi-a plăcut să merg pe jos. Pare a fi singurul timp când pot să mă gândesc cu adevărat.

Îl cunoscusem pe Silas Quinney din anul trei, dar pe James Robles (J. Dot) l-am cunoscut în prima zi a anului patru. Auzisem de

la antrenor mai demult, în vară, că venea un post-absolvent care fusese recrutat de Gonzaga. M-am îngrijorat puțin să nu fiu pus în umbră, pentru că în general post-absolvenții erau cei care făceau regulile. Ei dădeau tonul pentru viața socială și erau de obicei vedetele diverselor echipe. Știu de ce școlilor le place să aibă post-absolvenți, dar în esență acești elevi mai în vârstă le strică viața elevilor care au fost în școală patru ani de zile.

Un motiv este că un jucător mai puțin bun care era chiar pe punctul de a intra în echipă în anul patru, după ce a învestit ani pe terenul de baschet în ligile școlare și orășenești, va fi dat la o parte în ultimul lui an pentru că un post-absolvent a uzurpat un loc care ar fi trebuit să fie al lui. Un altul e că post-absolvenții, pentru că au fost deja în ultimul an și majoritatea au absolvit, aveau tendința de a fi cinici la adresa învățăturii și a școlii. Ei puneau o surdină peste evenimentele școlii. Ei, de pildă, nu se duceau la serile de dans ale școlii și nu-și permiteau să fie văzuți la meciurile scurte, pentru alegerea echipei de fotbal. Spiritul școlar era sub demnitatea lor. Mai la obiect – sau cel puțin mai la obiectul care vă interesează pe dumneavoastră – ei aveau de obicei foarte multă experiență cu băutura și drogurile. Știau exact de unde să le obțină. Nu pot spune că fără post-absolvenți ar fi fost mai puțin alcool în campus, dar post-absolvenții îl făceau mai fascinant. Erau celebrități de un anumit tip și era dificil să reziști atracției pe care o exercitau.

Era mai cu seamă greu să-i reziști lui J. Dot. Era înalt și arăta bine într-un fel ușor ridicol și avea un simț al umorului distractiv, deși răutăcios. Putea pune la punct pe oricine, mai ales pe profesori, și-i imita uimitor pe Bordwin și pe antrenorul Blount. Era aproape o erezie să faci haz de antrenorul tău, însă J. Dot reușea să o facă nepedepsit. Reversul bucuriei de a te distra astfel era să știi că imediat ce ieșeai pe ușă, erai fără îndoială și tu ținta remarcilor lui care nu cruțau pe nimeni. Uneori, în timp ce plecam din camera lui de la dormitor, simțeam cum mi se gârbovesc umerii sub ceea ce se

simțea ca niște mici săgeți în mijlocului spatelui. Iar lucrul ciudat este că de fapt sunt convins că J. Dot mă considera unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui de la Avery. Nu cred că avea vreo înțelegere a ceea ce prietenia sau încrederea sau loialitatea înseamnă cu adevărat. Acestea nu erau semnalate pe ecranul radarului său. Totuși, aveam tendința de a sta în preajma lui. Întreaga echipă o făcea, chiar și în afara sezonului. Era o legătură indiscutabilă între noi.

Pe Silas îl plăceam foarte mult, deși l-am văzut mai puțin spre sfârșitul anului trei și la începutul anului patru, deoarece era îndrăgostit de o fată pe care o chema Noelle. Silas era un copil bun. Jucătorii mai tineri se uitau la el cu respect. Le era frică de J. Dot, dar pe Silas cu adevărat îl plăceau. Mă gândesc la tipi precum Rasheed și Irwin și Jamail și August și Perry, băieții din anii trei și doi din echipă. Îi urmăreau lui J. Dot toate mișcările, dar pe Silas îl ascultau. Întotdeauna m-am gândit că Silas avea să fie un foarte bun antrenor, cândva. Spunea mereu că voia să predea la liceu. Nu cred că avea habar de ce voia să facă, într-adevăr, ci numai că *nu voia* să preia ferma tatălui său. Iubea ferma și puteai vedea că era mândru de ea și de tatăl lui. Dar Silas văzuse forma de aproape și nu îi dorea povara.

În dimineața de 21 ianuarie eram în vestiar, înainte de meciul cu Faye. Venisem mai devreme ca să-mi bandajez genunchiul, pentru că îmi făcuse necazuri în ziua precedentă. Credeam că sunt singurul din vestiar, în afară de antrenor, pe care îl văzusem ceva mai înainte, când am auzit, dintr-un colț, ceea ce părea a fi o bătaie în ceva, ca și cum cineva ar fi dat cu piciorul într-un dulap. N-am dat importanță, copiii dau cu piciorul în dulapuri într-una. Dar apoi am auzit ceva care semăna cu un plâns. Plâns furios: pufnituri și înjurături printre dinți.

L-am găsit pe Silas în colț, izbind cu vârful piciorului în partea de jos a dulapului său. Ținea ochii închiși și capul plecat și plânsese.

Sau încă mai plângea. Avea fața udă. După jumătate de minut, am spus: „Hei, omule, ești OK?” Și-a ridicat privirile asupra mea și n-am să uit niciodată privirea aia. A părut ca și cum, pentru o secundă sau două, nu m-a recunoscut. După care a spus, „Du-te naibii, Leicht.

Atât. „Du-te naibii, Leicht.”

Am plecat, dar am fost nedumerit. Nu cred că Silas îmi vorbise vreodată în felul ăla. Era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Am încercat să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla ca să-l pună într-o asemenea stare. Fie fusese dat afară din echipă din motive pe care eu nu le știam, fie prietena lui îl părăsise. Era de obicei un tip destul de echilibrat. Era nevoie de foarte mult ca să-l scoți pe Silas din sărite. Nu ca J. Dot, care putea fi placid, aproape inert, un minut, ca apoi să izbucnească înspăimântător în minutul următor. Am fost îngrijorat de Silas în dimineața aia și, gândindu-mă acum, ar fi trebuit să-i spun ceva antrenorului. Dacă aș fi făcut-o, antrenorul poate ar fi vorbit cu Silas și l-ar fi ajutat să se liniștească. Nimic din cele întâmplate după aceea poate că nu ar mai fi avut loc.

Fără îndoială că ați auzit ce s-a întâmplat la meci în ziua aceea. A fost repetat de zeci de ori în presă. Nu cred că cineva a avut o explicație satisfăcătoare privind motivul pentru care Silas a aruncat mingea în tribună. Trebuie să cred că avea întru totul de-a face cu motivul din care plângea în acea dimineață în vestiar.

Dar un lucru știu, totuși. Când am ieșit pe teren ca să ne încălzim înainte de meci, respirația lui Silas mirosea a băutură. Am crezut că ar fi putut fi din noaptea anterioară, când se îmbătase seara târziu, și încă îi mai rămăsese în plămâni, dar nu eram sigur. Presupun că ăsta era încă un lucru pe care i l-aș fi putut spune antrenorului, dar acesta s-ar fi simțit – într-un fel în care celălalt nu ar fi fost – neloial față de Silas. Ar fi fost pus pe banca rezervelor. Speram ca alcoolul și încă ce va mai fi fost în ceea ce îl otrăvea avea să se ducă până la momentul meciului. După cum știți, nu s-a dus.

Vestiarul a fost tăcut după meci. J. Dot a venit la mine la un moment dat și doar s-a uitat la mine și am putut vedea întrebarea de pe chipul lui și am ridicat din umeri, iar el a spus, „Cred că ar trebui să dăm de el”. Și asta m-a surprins, pentru că J. Dot nu era genul căruia să îi pese de necazurile altuia.

Deși mai întâi am mâncat (pentru că muream de foame), am azvârlit mâncarea pe gât și apoi am pornit în căutarea lui Silas. Eram destul de siguri că orice se întâmplase, era vorba și despre Noelle, dar nu am vrut să o abordăm direct, în caz că era și ea într-o formă proastă. Niciunul dintre noi nu ne puteam aduce aminte dacă ea fusese la meci sau nu. J. Dot a făcut un apel de pe celular către colega ei de cameră, dar aceasta nu a răspuns. Eu am sunat acasă la Silas și tatăl lui mi-a spus că încă nu se întorsese acasă. L-am întrebat dacă văzuse ce se întâmplase la meci și el a spus că nu, nu fusese acolo. Și, în mod ciudat, nu m-a întrebat ce se întâmplase la meci. Nu a vrut nici măcar să știe scorul. Am început să mă întreb dacă ceea ce îl supăra pe Silas nu cumva se întâmplase acasă.

L-am găsit pe Silas în parcarea de lângă sala de sport, în mașina lui. Era complet întors pe dos. Afară era sub minus zece grade, iar el nu avea motorul pornit, pentru că nu dorise să atragă atenția asupra lui. J. Dot a deschis ușa și Silas doar a tresărit. Era beat. Trotilat serios. Imediat ce l-a văzut pe J. Dot, a început să râdă nebunește de o glumă pe care nu voia să ne-o împărtășească și nouă. J. Dot l-a tras afară din mașină, a luat cheile de la Silas și a încuiat portiera. J. Dot a pus cheile la el în buzunar pentru că, evident, nu voia ca Silas să se așeze la volan în starea aceea. „Hai să te băgăm înăuntru”, a spus J. Dot.

Și cam atunci a fost momentul când a început petrecerea.

Pe la opt seara, camera lui J. Dot era plină de băieți care deja abia se mai țineau pe picioare de beți. J. Dot cumpărase udeala din vreme, în timpul săptămânii, în vederea unei petreceri, care nu se materializase acasă la unul dintre elevii externi, și o depozitase în

Jeep-ul lui Jamail, sub niște pături vechi. Merseserăm cu toții în parcare, pe rând, cu rucsacii pentru cărți și adusesem pe furiș berea înăuntru. V-ați gândi că orice profesor cu vreun strop de creier în cap ne-ar fi putut repera într-o secundă și să-și dea seama ce făceam noi, dar se pare că nimeni nu a urmărit parcarea elevilor externi în acea seară. Până la începutul serii trebuie să fi avut echivalentul a trei cartoane de bere în cameră, plus o jumătate de duzină de sticle de Bacardi. J. Dot avea muzica dată la maximum și nimeni nu se plângea. Nu prea mulți aveau curajul să-i bată în ușă lui .1. Dot și să se plângă, și cred că exista sentimentul, chiar și printre profesorii care locuiau la dormitor, că ceva destul de cumplit se întâmplase pe teren după-amiaza și poate că aveam cu toții nevoie să lăsăm să mai scape un pic de presiune pe la supape. Jamail era în încăpere și August și Irwin și încă alți câțiva.

În mod firesc, așa cum merg lucrurile astea, îndată ce toată lumea a avut ceva bun la bord, a fost nevoie de fete. Din moment ce nu erau fete în dormitorul băieților, asta însemna să le găsim în altă parte. Pentru că afară era sub zero grade și nimeni nu auzise de vreo petrecere în afara campusului, nu ne mai rămânea decât dansul de la școală. Serile de dans organizate de școală erau în general destul de ridicole, dar era absolut singurul loc unde aveam să găsim fete.

Mă tot gândesc: *Dacă nu ar fi fost frig în seara aia… Dacă un profesor ar fi intrat în camera lui. /. Dot… Dacă Silas nu ar fi aruncat cu mingea în tribună… Dacă fetele n-ar fi năvălit toate drept la J. Dot în minutul în care a intrat pe ușă la centrul elevilor…*

În ultimii doi ani, am trecut prin toate „dacă”-urile care se puteau concepe.

Nu vreau să spun aici numele real al fetei, nici chiar după doi ani, chiar dacă relatarea asta este numai în scopul cercetării, așa că am să-i spun „Sienna”, care este, după câte înțeleg, numele pe care îl poartă acum.

Știam cu toții cine era Sienna. Știusem cu toții cine era ea, la cinci

minute după ce ajunsese în campus, în septembrie. Le treci în revistă pe fetele din anul întâi fără întârziere, le cântărești, vorbești despre ele în prima săptămână de școală și îți faci păreri. Erau ușor de făcut despre ea: incitantă și un pic sărită. Ca să fiu sincer, am fost surprins că J. Dot nu se dăduse la ea chiar din acea primă săptămână. Se vedea că era în gât după post-absolvenți. Dar dintr-un motiv oarecare, și el nu a spus niciodată care era acela, J. Dot nu a făcut mișcarea. Și vă pot spune asta: nu cred că era din cauza diferenței de vârstă. Ați putea găsi asta incredibil, date fiind cele întâmplate și gravitatea faptei noastre, dar nu cred că vreunul dintre noi – nu J. Dot, nu Silas și, în mod sigur, nu eu – ne-am gândit măcar o clipă la diferența de vârstă. Știam că este o disparitate, desigur, dar cred că deoarece făceam cu toții parte din aceeași comunitate, ni se îngăduia să mergem la aceleași ore, eram chiar *încurajați* să participăm la aceleași seri de dans, nu ne-a trecut niciodată prin minte că o fată ar putea fi în afara sferei acceptabilului, în timp ce alta nu era. Nimeni nu ne dădea peste mână dacă eram prieteni cu fete din anul întâi. Și, după cum știe toată lumea, în majoritatea relațiilor de prietenie care durează cât de cât, va apărea o oarecare formă de sex. Am aflat odată de o fată din anul patru care era prietenă cu un băiat din anul întâi. Pe cinstite, asta era puțin trist, dar, încă o dată, nu existau niciun fel de reguli care să interzică.

Nu spun asta ca pe o scuză, deoarece nu există nicio scuză pentru ce a ieșit la iveală mai târziu în acea noapte. Niciuna. Nu doresc deloc să ofer scuze pentru mine sau pentru oricine altcineva. Am făcut ceea ce am făcut. E numai că mi se pare ciudat că nimeni de la școală nu s-a gândit să menționeze vreunui elev că era de fapt ilegal în statul Vermont ca un elev din ultimul an să aibă act sexual cu o fată din primul an. Se pare că cineva s-ar putea să fi menționat asta.

La dans, Sienna s-a dus drept la J. Dot. J. Dot fusese beat în multe seri de sâmbătă de când venise la Avery, așa că nu pot spune cu

exactitate ce anume l-a făcut să îi ia mâna, aproape imediat după ce a intrat pe ușă, și să o conducă în centrul ringului de dans. Era mai beat decât de obicei? Era disperat să se culce cu o fată? A găsit-o atrăgătoare în seara aia într-un fel care îi scăpase până atunci? Nu se poate deloc nega că era atrăgătoare. Sienna era definiția noțiunii de *incitantă.* Pur *incitantă.* Nu știu cum altfel să spun asta. Avea o față rotundă, cu un zâmbet drăguț. Ochi verzi, frumoși. Avea păr des, blond, pe care și-l trăsese de pe față și o făcea să pară mai în vârstă, mai sofisticată în noaptea aceea anume. Era micuță și purta tocuri înalte, ceea ce o distingea de celelalte fete. Nu prea multe fete în Vermont, în ianuarie, sunt pe tocuri. Avea un trup excepțional de frumos. Uneori, chiar și acum, mă trezesc și îmi dau seama că o visam pe ea, dar visul este întotdeauna un coșmar și sunt întotdeauna scăldat în sudoare.

Am devenit conștient de prezența lui Silas, care își tăcea loc înspre centrul ringului de dans. În mers, făcea o mișcare ciudată de dans, ca și cum era pe punctul de a se integra în dansul lui J. Dot și al Siennei. Deși era iute de picior, umbla puțin ca un urs, într-un fel de mers greoi – și nu era, prin nicio extensie a cuvântului, un dansator bun. Am început să râd de el. Eram deja destul de beat eu însumi la ora aceea. Băusem direct Bacardi în camera lui J. Dot. Mai trăsesem Bacardi și înainte de seara aia și știam cât de repede te poate trotila, dar așa îmi venise. Mă simțisem fără griji în seara aceea. Era ceva, o atmosferă de hotărâre, în seara aceea, în camera lui J. Dot și începea să se arate și la centru! elevilor. Era Silas, iar el și cu .1. Dot dansau cu Sienna, iar Sienna înfierbânta cu adevărat atmosfera. Era în al nouălea cer, pentru că acum avea și unul din anul patru și un post-absolvent cu totul în limbă după ea, sau așa își imagina ea. J. Dot avea un zâmbet mic pe figură și puteai să spui că pe jumătate o vrăjea sau că juca vreun joc secret, iar ea nu se prindea. Ea credea că totul nu era decât despre ea. Puteai să spui după felul în care se mișca. Puțin mai sălbatic. Puțin încă și mai

sălbatic. Era foarte sexy. Și știai. Pur și simplu știai că, dacă ar fi fost într-o cameră separată, și-ar fi dat hainele jos. Asta ar putea suna ca pură fantezie „masculină”, dar nu cred. Este exact cum era.

Cât îl privește pe Silas, nu cred că el știa cu cine dansează sau unde se afla. Era dus cu totul. Avei sentimentul că nu i-ar fi luat mult lui Silas, care nu mai putea de râs, să își piardă capul cu totul.

M-am trezit înaintând spre centrul sălii de dans. Deasupra erau jocuri stroboscopice de lumini, iar pe mese erau lumânări și era destul de întuneric. Dansam fără prea multe inhibiții, la rândul meu, și îmi plăcea la nebunie. Era ca și cum am fi fost într-o mașină, îndepărtându-ne rapid de școală. Făceam asta și ne mergea. A fost incredibil pentru acele câteva minute. Și dacă ar fi fost numai acele câteva minute, am fi râs despre asta dimineața următoare și cu asta s-ar fi terminat totul. Eu sunt un dansator cumplit și Dumnezeu știe cum am arătat în seara aia. Dar nu-mi păsa. Ajungi la un punct și știi că te faci de râs în public, dar toată lumea râde și, cumva, asta pare OK. Mai mult decât OK. Pare a fi cea mai grozavă distracție pe care ai avut-o vreodată în viața ta.

Îmi aduc aminte că am fost cam uimit că dl. Coggeshall, care ne supraveghea în acea seară, nu a întrerupt dansul și nici nu l-a calmat și nici nu a schimbat muzica sau ceva, pentru că totul devenea puțin prea *împăratul muștelor* la un moment dat. Erau de-acum cinci băieți dansând cu o fată și avea un aer tribal. Gutural și tribal. Sunt sigur că mai erau și alte fete din când în când, dar nu-mi aduc aminte mare lucru despre ele. Eram cu toții din echipa de baschet, petrecusem ore și ore împreună și ne lăsam supapele să răsufle în stil mare. Mă așteptam ca dl. Coggeshall să vină și să întrerupă totul, deși știam că totul nu era decât o distracție inocentă. Aveam sentimentul că poate, pe undeva, depășisem limita, dar din moment ce nimeni nu venea la noi, limita pur și simplu a început să se mute mai departe și mai departe. În anumite momente erau câte cinci dintre noi care dansam cu ea, alteori doi, uneori unul, în timp

ce restul ne trăgeam respirația. Sienna nu s-a oprit deloc. Nu cred că fusese mai fericită vreodată în viața ei. Serios. Vorbesc serios.

Așadar, care a fost momentul când am depășit limita? Acolo, pe ringul de dans?

Sau când am traversat careul îndreptându-ne spre camera lui J. Dot, râzând și strigând și prăbușindu-ne unul peste celălalt? Sau când ne-am înghesuit în camera lui și am început iarăși să turnăm în noi bere și Bacardi? Sau când J. Dot a dat drumul la muzica lentă, cu bași?

Ritmul era hipnotic.

Îmi aduc aminte că Sienna a început să se miște pe ritm, cu o bere în mână, ca și cum ar fi fost într-o lume numai a ei, răsucindu-se, doar, într-o direcție și într-alta, lent, mișcându-și șoldurile pe muzică și, încet-încet, râsul nestăpânit a început să moară, și noi stăteam și doar ne uitam cu toții la ea. Ea era muzica, ea era ritmul. Trupul ei micuț devenise cu desăvârșire un lucru pur animal. Ar fi putut la fel de bine să danseze de una singură în camera ei. Nu se uita la niciunul dintre noi, deși părea că se uita la noi toți. Pe chipul ei nu era niciun zâmbet. Dacă era ceva actoricesc, era o interpretare extraordinară. Nu cred că vreunul dintre cei aflați în cameră mai văzuse vreodată ceva asemănător. Era într-o bluză bleu fără spate și cu blugi strâmți. Pantofii cu toc înalt și mica jachetă erau deja abandonate. Și pur și simplu știai. Uitându-te la ea, pur și simplu știai.

S-a făcut și mai liniște în cameră, astfel că de la un timp nu mai era decât basul grav și fata asta, creatura asta feminină desăvârșit de frumoasă, aparent inconștientă de prezența noastră, mișcându-se încet pe muzică.

Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se. Jamail și August au plecat.

M-am întrebat de o sută de mii de ori de ce nu am plecat și eu din cameră odată cu ei. Dar deja știu răspunsul. Nimic – nimic – nu m-

ar fi putut face să plec din camera aia chiar atunci. Camera aia era unde s-a întâmplat. Totul – lucruri despre care ai citit vreodată sau ai visat sau ai auzit – era în camera aia. A lăsa lucrurile astea și a pleca însemna să nu le mai ai niciodată. Niciodată. Viața ți s-ar continua de unde o lăsasei, dar nici nu te-ai mai apropia vreodată, măcar, de o experiență ca asta. Planetele erau aliniate, împrejurările conspiraseră laolaltă.

J. Dot a luat o cameră video.

Era o cameră la mâna a doua, de la părinții lui, pe care o folosea din când în când, de obicei pentru a pune filme cu el însuși pe YouTube. Toată lumea, se pare, se auto-fotografia anul acela. Nu prea știu de ce. Ca să aibă cu ce să-și umple paginile de pe Facebook? Să-și aibă cele cincisprezece secunde de glorie? Să documenteze fiecare faptă, legală sau nu? Nu știu dacă J. Dot a fost cel care a postat înregistrarea pe Internet, dar presupun că el a fost. El deja învățase cum se face asta și se poate să fi știut și cum să facă fețele neclare. Mi-l pot imagina gândindu-se că avea să fie o lovitură. El era genul. Ducea totul până la extrem. Își asuma riscuri.

Eram conștient că avea camera în mână. La acel moment, însă, totul nu părea decât doar ca încă o piesă a acestei nestăvilite și extraordinare experiențe. Nu mă gândeam la consecințe. Evident.

Partea din bandă, cea pe care se pare că nimeni nu a văzut-o vreodată și cu care nu pot spune ce s-a întâmplat, era doar cu Sienna. Dansând. Ne-am uitat cum și-a desfăcut șnururile de la gât ale bluzei ei fără spate. Bucata de material bleu a căzut dându-i la iveală sânii. Erau le fel de frumoși și fermi și rotunzi ca și chipul ei. Ai știut la acel moment că erai intrat cu totul, pentru totdeauna: nu a mai fost niciun plecat din cameră atunci. Ne-am uitat, cu toții, fascinați, cum a făcut striptease. Nu, nu a fost un striptease, pentru că asta ar implica faptul că încerca să ne incite. A fost, de fapt, ceva extrem de frumos – ceva la care ai putea fi martor printr-o fereastră deschisă, fără ca fata să aibă vreo idee de prezența cuiva în jurul ei,

doar mișcându-se puțin pe muzică și dezbrăcându-se. A fost adorabil. A fost extrem de adorabil. Fata asta micuță, care avea în ea ceva ce niciunul dintre noi nu mai văzuse: eleganță și echilibru și frumusețe. Frumusețe adevărată, nu doar cea de suprafață. Nu am văzut niciodată pe cineva mai frumos decât a fost ea în acele momente. Și nu cred că am să mai văd vreodată.

Eram cu toții seduși, prinseserăm rădăcini pe locurile pe care ne aflam. A fost seducție în grup, de cel mai puternic gen. Nu cred că vreunul dintre noi ar fi putut părăsi încăperea. Nu J. Dot, cu cinismul lui. Nu Silas, cu prietena lui care îl aștepta. Și nu Irwin, căruia J. Dot îi dăduse aparatul de filmat.

Nu știu de ce i-a dat J. Dot camera lui Irwin. A presupus el că Irwin, pentru că era negru, nu avea să participe? Nu a *vrut* ca Irwin să participe? Sau a fost pentru că Irwin s-a întâmplat să se afle lângă J. Dot la momentul în care acesta a decis că voia să intre în tablou? Nu știu. Dar știu că nimeni nu a pronunțat vreodată numele lui Irwin. Nu am dat numele lui Irwin *pentru că* el era negru și am știut cu toții, instinctiv, că dacă vreunul dintre noi ar fi pronunțat numele lui Irwin, tot rahatul ar fi plouat pe capul lui. Presa ar fi distorsionat întregul eveniment. „Un elev negru forțează o fată albă să danseze goală.” Dacă nu am avut aceste gânduri precise, le-am simțit în măduva oaselor. Este singurul lucru pe care l-am făcut corect pe parcursul acelui întreg scandal împuțit. Nu l-am dat de gol pe Irwin. Nici chiar Sienna, uimitor, date fiind minciunile pe care le-a spus ulterior, nu i-a spus vreodată numele.

Și a fost corect ca Irwin să nu iasă în față. Nu i-am purtat niciodată pică pentru asta. De ce ar fi făcut-o? I-ar fi distrus și lui viața și ce rost ar fi avut?

J. Dot și-a dat hainele jos. Silas și-a scos și el hainele. Mai târziu, mi le-am scos și eu. Presupun că ați văzut banda. Presupun că nu trebuie să vă descriu ceea ce a urmat.

După aceea, pentru două sau trei minute, am zăcut cu toții, pur și

simplu, pe dușumea. După care, realitatea a dat năvală, țipând. Îmi aduc aminte că J. Dot s-a dus înapoi la patul lui de s-a întins și și-a tras pătura peste el. Irwin a pus jos aparatul de filmat, a deschis ușa și a plecat în liniște. Sienna și-a pus hainele pe ea foarte rapid, s-a ridicat în picioare și și-a băgat picioarele în pantofi. Îmi aduc aminte că atunci când a ieșit din cameră, s-a răsucit și ne-a trimis un sărut, suflat ușor din podul palmei. A părut atât de incorect, atât de oribil de incorect să facă asta. Ăsta nu este un eveniment de care te desprinzi și doar faci vânt unui sărut. Pleci și închizi ușa și nu mai vorbești niciodată despre el? OK, înțeleg asta. Dar să sufli un sărut? Ca și cum ne-am fi putut întâlni sâmbăta următoare și să luăm totul de la capăt?

La acel moment, Silas deja vărsa în coșul de hârtii. Cumplită chinuială, vărsat cu sufocare. M-am îmbrăcat și m-am dus și i-am pus mâna pe spate și el și-a aruncat mâna de jur-împrejur și a spus, „Du-te naibii de-aici."

„Silas", am spus.

S-a răsucit și și-a mijit ochii într-o expresie de ură curată. A fost o expresie înspăimântătoare. După care a început iarăși să se screamă în găleată. Pe J. Dot îl luase apa. După aceea m-am gândit că trebuie să se fi prefăcut, pentru că ar fi trebuit să se prezinte la părintele care era de serviciu la dormitor, la stingere.

Am părăsit camera.

A fost în același timp cel mai prostesc și cel mai greșit lucru pe care l-am tăcut în viața mea. Mai rău decât ceea ce făcusem cu numai câteva minute mai înainte. Părăsisem un tip într-un pat, care putea fi, ce știam eu, comatos și care ar fi putut să nu se mai scoale niciodată. Îl părăsisem pe Silas, bunul meu prieten, gâfâind într-o găleată. Ce știam eu, putea să leșine și să se sufoce în propria-i vomă. Și ca prostie, lăsasem aparatul de filmat pe birou, unde îl pusese Irwin.

Eram deja în dormitorul meu, în pat, când mi-am dat seama că

aparatul de filmat era încă pe birou. Am încercat să-l sun pe J. Dot pe celular. Nu a răspuns. Îmi era deja greață și n-am crezut că reușesc să ajung de cealaltă parte a careului, la camera lui J. Dot. M-am gândit că aveam să-l sun dimineața sau că el avea să se scoale, să găsească aparatul de filmat și să distrugă banda. Camera se învârtea cu mine și îmi era rău de la stomac și dintr-odată am simțit o presiune în adâncul gâtlejului și am știut că aveam să vărs. N-am reușit să ajung în baie la timp, așa că i-am dat drumul peste marginea patului. Colegul meu de camera s-a trezit și s-a speriat. „Ce faci?”, a țipat. M-a tăcut să mă ridic din pat și am găsit un mop și o găleată chiar acolo și am curățat. Mi-am petrecut restul nopții ghemuit pe jos în baie, înfășurat într-o cuvertură. Nu cred că am dormit nici măcar o singură oră în noaptea aia.

Și, oricât de rău a fost, nu a fost nimic prin comparație cu ceea ce mă aștepta. Cel mai rău moment al vieții mele nu a fost când am descoperit că erau porțiuni din filmul din acea noapte pe Internet. Nu a fost când directorul școlii, dl. Bordwin m-a chemat la el în birou și mi-a spus că avea banda originală. Nu a fost momentul când mama a intrat în sala de ședințe și eu stăteam într-un colț și a trebuit să mă uit la ea. Nu a fost nici măcar ciocănitul în ușa motelului cu poliția afară, gata să mă aresteze. Nu, cel mai rău moment al vieții mele a fost momentul când dl. Taylor a venit la motel și a ciocănit la ușă și m-a forțat să mă așez și mi-a spus că Silas fusese găsit.

Nimic nu va șterge acel moment.

M-am gândit mult și intens la motivul pentru care am făcut-o, dar cred că *de ce*-ul a fost în actul în sine. A fost un act fără un de ce.

Asta nu este o scuză, de altfel. Este pur și simplu ceea ce cred.

Deși nu cred că a existat un de ce, știu că a fost greșit. A fost imoral. Se poate să fi fost chiar criminal. Iar consecințele acelei singure nopți au fost catastrofice. La început, când mă gândeam la Silas și la părinții lui și la Noelle, voiam să urc poteca aia eu însumi

și să stau acolo până când avem să mor și eu înghețat.

Părinții mei au divorțat la scurt timp după scandal. Știam că nu aveau un mariaj bun, dar m-am gândit că poate avea să meargă mai bine în ultimul meu an de liceu. Sau cel puțin speram. Când mama m-a vizitat în toamnă, păruse mai fericită. Dar a fost poate numai pentru că era cu mine.

Îi văd îngrijorarea pe față în fiecare zi. Își face griji pentru mine permanent și asta nu îmi place deloc. Pur și simplu nu îmi place că trebuie să se îngrijoreze atât de mult. Știu că ar fi mai bine pentru noi amândoi dacă am putea locui separat și, în scurt timp, vom putea să facem asta. Stau o grămadă de timp pe Internet căutând programe care fac serviciu comunitar. Nu serviciu comunitar de ochii lumii, ca programele de două săptămâni pe care copiii le parcurg numai ca să poată scrie despre ele în eseurile pentru aplicație la colegiu, sau serviciul comunitar Mickey Mouse pe care a trebuit să-l fac pentru eliberarea condiționată – să predau baschet prin clinicile din orașele din jur. Ce mai pedeapsă. Nu, vorbesc de o angajare pe termen lung. Am găsit un program în Uganda, care este axat pe construirea unei clinici medicale și am intrat în legătură cu Doctori Fără Frontiere în legătură cu un program de vaccinare în Thailanda. Trebuie să plec. Deși asta nu este literal adevărat, este ca și cum aș fi petrecut ultimii doi ani într-o clădire încuiată, incapabil să fac o plimbare. Dacă era pe timpuri și tinerii ar fi făcut asemenea lucruri, probabil că m-aș înrola în marina comercială. Am citit o mulțime de Eugene O'Neil în ultima vreme. În ziua următoare celei în care mi se termină perioada de probare, am să stau de vorbă cu mama și am să plec.

Nu cred că i-am distrus mamei mele viața. Dacă aș crede asta, n-aș părăsi-o. Și ea vrea să plece. O simt.

Deși mulți ar putea presupune asta, nu cred că mi-am distrus nici mie viața. Am avut o grămadă de timp ca să mă gândesc în cei doi ani de când am fost exmatriculat de la Avery. Și, de asemenea, am

citit o mulțime. Cred că, deși nu am să mai fiu ca înainte, viața mea nu este distrusă. Poate că a fost mai bine că am fost scos de pe șină sau că eu am pășit alături de șină – și se poate că dorința de a face exact asta a fost cea care m-a îndemnat să rămân în încăperea aia – pentru că acum sunt o altă persoană. Nu pot urma drumul pe care vor merge toți ceilalți din generația mea. Va trebui să mi-l găsesc pe al meu însumi.

Într-adevăr, nu cred că a fost distrusă viața cuiva. Nu a lui J. Dot și, sper, nu a Siennei. Poate a d-lui și a d-nei Quinney. Da, cred că viețile lor au fost distruse. Dar în ceea ce ne privește pe noi ceilalți, o să ne descurcăm noi.

Pentru a răspunde la ultima întrebare, cred că alcoolul a făcut ca faptul să se întâmple, dar „faptul" era înăuntrul nostru.

Sper ca asta să vă ajute în cercetarea dumneavoastră.

Cu sinceritate,
Robert Leicht